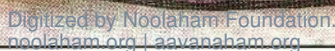

SYN

சுவியம்

தமிழ்-நோர்வே மக்கள் இணைவுகூடத்தின்
ஏழாவது ஆண்டு சிறப்புமலர்

SYN

Utgitt til sju-årsjubileet til
Tamilsk-Norsk Forening

Oslo
1994

வெளியீட்டுக்குழு

க. நடராஜன்
வே. ரவிசுமார்
இ. ஐவன்

உதவியோர்

வே. ரவிசுமார் (கணனிப்பதிவு, ஆக்கங்கள்
சேகரித்தல், ஆலோசனை, மொழிபெயர்ப்பு)
காரியன்ன ஹம்ரன் (மொழிபெயர்ப்பு)
காரி புருதவொல் (மொழிபெயர்ப்பு)
தூர் பிரதீஜம் (மொழிபெயர்ப்பு)
கிறிஸ்தியான் ஸ்தொக்க (மொழிபெயர்ப்பு)
கிறிஸ்தின் மைனிக் குனுத்சன்
(மொழிபெயர்ப்பு)

அட்டைப்படம்

மகா

ஓவியங்கள்

தம்பா (ப. 71)
குணா (ப. 49, 52)
மகா (ப. 60, 68)

முதற்பதிப்பு

3.6.1994

இரண்டாம் பதிப்பு

15.7.1994

பதிப்புரிமை

தமிழ்-நோர்வே மக்கள் இணைவுகூடம்
Herslebs gate 43
0578 OSLO

Utgivelseskomité

K. Nadarajan
V. Ravikumar
I. Ivan

Medhjelpere

V. Ravikumar (innskrivning, samling
av artikler, oversettelse, rådgivning)
Karianne Hamran (oversettelse)
Kari Brudevoll (oversettelse)
Tor Fretheim (oversettelse)
Kristian Stokke (oversettelse)
Kristin Meinich Knutsson

Forside

Maha

Tegnere

Thamba (s. 71)
Guna (s. 49, 52)
Maha (s. 60, 68)

Førstetrykking

3.6.1994

Annentrykking

15.7.94

Rettigheter

Tamilsk-Norsk Forening
Herslebs gate 43
0578 OSLO

உள்ளடக்கம்

முன்னுரை	3
தொகுப்புரை	5
கடந்த காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்குமிடையே	
- நோர்வேவாழ் தமிழரின் தடுமாற்றங்கள்	9
ஒரு அகதிவாழ்வின் ஆரம்பம்	15
கடந்தகாலத்தின் விளைவுகள்	23
தொடர்புபடல்	28
எனது பார்வையில்	35
நோர்வே கல்வித்திட்டமும் எமது சிறார்களும்	37
நானும் ஒரு பெண்ணாக	46
இரண்டாவது சூரிய உதயம்	50
அடக்கம்	52
அகதி	54
குடிபெயர்ந்தோர்	57
நான் இனத்துவேசி அல்லன்	59
எனது வருகை	13
அந்நியன்	63
புதிய அர்த்தங்கள்	64
தாய்நாட்டின் இழப்பு	67
துளிர்க்கும் கனவு	69
அனல் காற்று	70

Innhold

Forord	1
Fra redaktørene	7
Mellom fortid og framtid	
- Sri Lanka-Tamil-immigrantenenes dilemma i Norge	12
I begynnelsen	17
Spøkelse fra fortida	19
Medier	31
Fra mitt ståsted	33
Det norske utdanningssystemet og barna våre	41
En kvinne	44
Annen soloppgang	51
Lydigheit	53
Flyktning	55
Innvandrere	56
Jeg er ikke rasist	58
Jeg kom	60
Fremmed	62
Ny betydning	65
Jeg savner mitt hjemland	66
Et syn	69
Hetebølgen	75

Forord

Stig Utne

Det er en glede å bli spurt om å skrive en liten hilsen til dette skriftet som markerer at Tamilsk-Norsk Forening feirer 7 års jubileum. De 7 årene dekker en viktig periode i tamilenes historie i Norge.

Jeg vil trekke fram noen viktige bilder fra denne historien - slik jeg har vært vitne til den:

Det første bildet er flyktningskipet "Fritjof Nansen" som lå ved kai nede på havna. Norge var "tatt på senga" av store grupper med asylsøkere som krysset våre grenser. På Sri Lanka blusset stridighetene opp igjen og tamilene toppet statistikken over asylsøkere til Norge.

Det var tamilske asylsøkere ombord på "Fritjof Nansen" som unnfanget ideen om en forening som kunne være et møtested for tamiler og nordmenn. Men det var først etter at jeg og et par andre medarbeidere fra Bymisjonssenteret i Tøyenkirken hadde begynt å gå på besøk på flyktningskipet og blitt kjent med tamiler her, og etter at 6 tamilske unggutter hadde søkt asyl i Tøyenkirken for å unnsnippe tilbakesending til Sri Lanka. Da saken deres var "løst", ble Tøyenkirken etterhvert et samlingspunkt for den store tamilske gruppen som bodde på "Fritjof Nansen", og snart var Tamilsk-Norsk Forening et faktum.

Det er viktig ikke å glemme at det var de svært vanskelige tidene for tamilene i Norge som var utgangspunktet for Tamilsk-Norsk Forening. Det andre bildet som kommer til meg fra historien, er

arbeidet med å holde foreningen utenfor de interne stridighetene mellom tamiler som bor i Norge. Fra mitt og Kirkens Bymisjons synspunkt var dette av avgjørende betydning og noe av selve drivkraften bak vårt engasjement. Sammen med ledelsen i foreningen mente vi at det måtte være mulig å drive et arbeid i Oslo som bygget bro over politisk uenighet om ideologi og om metoder. En dag skal tamilene som lever i eksil tilbake og leve og arbeide side om side med hverandre for å bygge et nytt samfunn.

Har Foreningen bidratt til dette? Det kan bare tamiler selv svare på.

Det tredje er de fargerike kulturfestivalene som foreningen har arrangert, i Tøyenkirken og etterhvert - fordi lokalet ble for lite - andre steder i Oslo. Alltid festkledde folk, alltid mye smil og glede og alltid noe til ettertanke for oss norske som deltok. Vi har forresten aldri vært mange, vi norske medlemmer i foreningen. Dette er noe som Foreningen må fortsette å arbeide for å endre: Hvordan vekke større interesse blant nordmenn?

Det siste bildet jeg vil trekke frem, er bildet av modige enkeltpersoner i det tamilske miljøet i foreningen. Det kan være personer som kommer til Bymisjonssenterets bønner og hverdagsmesser på onsdagene eller det kan være personer som deltar i møter med politi og justisdepartement eller UDI. Dette er mennesker som jeg har stor respekt for og som er utmerkede representanter for sitt folk og for deres lengsel og kamp etter fred med rettferdighet på Sri Lanka.

I dette arbeidet har Tamilsk-Norsk Forening en viktig rolle å spille, og jeg ønsker foreningen til lykke med 7 år i Norge.

முன்னுரை

வண. பிதா ஸ்ரீக் உத்னம்

தமிழ்-நோர்வே மக்கள் இணைவுகூடத்தின் ஏழாவது ஆண்டு நிறைவையொட்டி வெளியிடப்படும் இம் மலரில் முன்னுரை எழுதக் கிடைத்த வாய்ப்பை எண்ணி மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்த ஏழு வருடங்களும் நோர்வே வாழ் தமிழர்களின் வரலாற்றில் முக்கிய காலப்பகுதியாகும்.

இவ் வரலாற்றுக்காலப்பகுதியில் என் கண்முன்னே நடைபெற்ற சில முக்கிய சம்பவங்களை இங்கு படம் பிடித்துக்காட்டலாம் என நினைக்கின்றேன்.

முதலில், துறைமுகக் கரையிலே அகதிகளைச் சுமந்தபடி நங்கூரமிட்டிருந்த “பிறித்யொவ் நான்சன்” என்ற கப்பலைப்பற்றிக் குறிப்பிடலாம். இலங்கையில் குழப்பநிலை மீண்டும் உருவெடுத்தபோது நோர்வேக்கு அரசியல்அகதிகளாக வரும் தமிழர்களின் எண்ணிக்கையும் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது. நாம் எதிர்பார்க்காமலே வாரி, வாரியாக அகதிகள் நோர்வேயின் எல்லைகளைக் கடந்து எம்மிடம் வந்தனர். நானும், தொய்யன் தேவாலயத்தைச் சேர்ந்த எனது சக ஊழியர்களும் அகதிகளைக் கொண்டிருந்த கப்பலுக்குச் சென்று முதலில் தமிழர்களுடன் அறிமுகமானோம். இக் கப்பலில் குடியிருந்த அரசியற்தஞ்சம் விண்ணப்பித்திருந்த தமிழர்களே, இணைவுகூடமானது தமிழர்களும் நோர்வேஜியர்களும் சந்திப்பதற்கு ஒரு கூடமாக இருக்கமுடியும் என்ற ஆலோசனையை முன்வைத்தனர். தொடர்ந்து, இலங்கைக்குத் திருப்பியனுப்பப்படும் அபாயத்தை எதிர்நோக்கியிருந்த ஆறு தமிழ் இளைஞர்கள் தொய்யன் தேவாலயத்தில் தஞ்சம் புகுந்தனர். இவர்களது விண்ணப்பங்களுக்குச் சாதகமான தீர்வு கிடைத்ததும், தொய்யன் தேவாலயமானது, கப்பலில் குடியிருந்த பெரும்பான்மையான தமிழர்கள் சந்திக்கும் ஒரு கூடமாக மாறியது, இது தமிழ்-நோர்வே மக்கள் இணைவுகூடமாக உருவெடுத்தது.

தமிழ்-நோர்வே மக்கள் இணைவுகூடத்தின் உருவாக்கமானது, நோர்வேயில் தமிழர்கள்

சொல்லொணாத்துயரங்களை அனுபவித்துவந்த காலப்பகுதியில் அமைந்தது என்பதை நாம் ஒருபோதும் மறந்துவிடக்கூடாது.

இரண்டாவதாக, நோர்வேவாழ் தமிழர்கள் உள்ளே நிலவும் முரண்பாடுகளுக்கு வெளியில் இவ்வாறானதொரு அமைப்பை இயக்குவது பற்றியதாகும். தொய்யன் தேவாலய திருச்சபையினதும், எனதும் பார்வையில் அதன் அவசியம் தெளிவானது. இதுவே நாம் எம்மை இதில் இணைத்துக்கொள்ள உந்துசக்தியாக இருந்தது எனலாம். ஒஸ்லோவில் வேறுபட்ட அரசியற் சித்தாந்தங்களுக்கும், வழிமுறைகளுக்கும் இடையில் பாலம் அமைத்து வேலை செய்ய வேண்டுமென்பதை அமைப்பின் நிர்வாகக்குழுவுடன் நாமும் வலியுறுத்தினோம். அந்நியப்பட்டிருக்கும் தமிழர்கள் அனைவரும் ஒருநாள் இலங்கைக்குத் திரும்பி, ஒன்றாக வாழ்வதுடன், தோளோடு தோள் நின்று ஒரு புதிய சமுதாயத்தைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டிய ஒரு கடமைப்பாடுள்ளவர்கள்.

இதற்கு இவ்வமைப்பு உதவியளித்துள்ளதா? - என்ற கேள்விக்கு தமிழர்கள் மட்டுமே பதில் கூறமுடியும்.

மூன்றாவதாக இவ்வமைப்பினால் தொய்யன் தேவாலயத்திலும், இடப்பற்றாக்குறை காரணமாக ஒஸ்லோவின் வேறு மண்டபங்களிலும் ஒழுங்குசெய்யப்பட்டுவந்த கலாச்சார விழாக்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மகிழ்ச்சிதவழும் முகங்களில் புன்னகை தாங்கி, அழகிய உடைகளைத் தரித்துவரும் மக்கள், அதில் பங்குகொள்ளும் நோர்வேஜியர்களான எம்மிடத்தில் எப்போதுமே சில பதிவுகளை ஏற்படுத்தத் தவறுவதில்லை. அமைப்பில் ஒருபோதும் நோர்வேஜிய அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்ததில்லை. இதை மாற்றுவதற்காக இவ்வமைப்பானது தொடர்ந்து கடுமையாகச் செயற்படவேண்டும். நோர்வேஜியர்கள் மத்தியில் எவ்வாறு அதிக ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தலாம் என்ற கேள்வியை எழுப்பவேண்டும்.

இறுதியாக இவ்வமைப்பில், துணிச்சலுடன் செயலாற்றிவரும் சில தமிழர்கள்பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். இவர்களில் சிலர் தேவாலய வழிபாட்டிலும், புதன்கிழமைகளில் நடைபெறும் திருப்பவியிலும் பங்கெடுப்பவர்கள். மற்றும் சிலர் பொலிசார், நீதியமைச்சு, வெளிநாட்டவர்களுக்கான திணைக்களப் பிரதிநிதிகளைச் சந்தித்துவருபவர்கள். இந்த மனிதர்களை நான் மதிக்கின்றேன். இவர்கள் இலங்கையின் நீதிக்கும் சமாதானத்துக்கும், தமது இனத்தவரின் ஏக்கங்கள், போராட்டங்கள் என்பவற்றிற்கும் உழைக்கும் தலைசிறந்த பிரதிநிதிகள்.

இச் செயற்பாடுகளில் இவ்விணைவுகூடத்தின் பங்களிப்பு இன்றியமையாதது. ஏழாவது ஆண்டை நிறைவுசெய்யும் இவ்வமைப்பை வாழ்த்தி விடைபெறுகிறேன்.

மொழிபெயர்ப்பு: ச.விமலநாதன்

தொகுப்புரை

இன்று தவிர்க்கமுடியாதவாறு கொண்டிருக்க வேண்டிய எச்சரிக்கையை, ஆரம்பகாலங்களில் தமிழ்-நோர்வே மக்கள் இணைவுகூடத்தின் மீதும் கொண்டிருக்கவேண்டியிருந்தது. காலப்போக்கில் சில நண்பர்களுடனான தனிப்பட்ட புரிந்துணர்வுடன் இணைவுகூடத்தை அணுகியபோது நம்பிக்கைத்துளிரும் இணைந்து வேலைசெய்யவேண்டும் என்ற ஆவலும் உந்தியன. ஆரம்பத்தில் கலை, இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பாக இம்மலரை வெளியிட எண்ணியிருந்தபோதும், தமிழர்களின் நலன்கருதி சில கட்டுரைகளையும் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் எனத் தென்பட்டது. அந்த வகையிலே ஒஸ்லோவில் பரந்திருந்த தமிழர்களிடையே எழுந்தமானமாக கட்டுரையாளர்களைத் தெரிவுசெய்து எமது சமூகத்தின் ஏற்றத்தாழ்வு பற்றிய ஒரு சரியான படத்தையும், எமக்குள்ளே பல்வேறு மட்டங்களில் புதைந்துள்ள எண்ணக்கருக்களையும் ஏக்கங்களையும் வெளிக்கொணர்வதே நோக்கமாக இருந்தது.

கட்டுரையாளர்களுக்குரிய தலைப்புக்கள் தனித்தனியாகக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தபோதும், இதில் அடங்கியுள்ள கட்டுரைகளை வாசிக்கும்போது ஆச்சரியம் மேலிட்டது. காரணம் இக்கட்டுரைகளில் ஏக்கங்கள், உணர்வுகள், விமர்சனப்பார்வை என்பன ஒருமைப்பட்டுக் குவிகின்றன. வண. பிதா ஸ்ரீக் உத்னம் அவர்களின் முன்னுரை இணைவுகூடத்தின் வளர்ச்சிபற்றிக் கூறி தமிழர்களிடம் சில கேள்விகளை விட்டுச் செல்கிறது. திரு. ந. சண்முகரத்தினம் அவர்கள் எமது வரலாற்று, உளவியல் காரணிகளின் அடிப்படையிலான ஆய்வினூடாகவும், விமர்சனப்பார்வையினூடாகவும் நோர்வேவாழ் தமிழர்களை ஒரு விவாதத்தளத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறார். திரு. சு. அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் தனது அனுபவங்களுடாக இணைவுகூடத்தின் ஆரம்பத்தையும், செயற்பாடுகளையும் விளக்குவதிலிருந்து தமிழ்-நோர்வே மக்களின் புரிந்துணர்வின் அவசியத்தைப் புரியவைக்கிறார். இவர் ஓர் அகதி எதிர்நோக்கிய பிரச்சனைகளை தனது சொந்த அனுபவங்களினூடு மிகவும் தெளிவாகப் படம்பிடித்துக்காட்டுகிறார். திரு. ரொ. எட்வின் அவர்கள் கூட்டாக இயங்குதல், அமைப்புரீதியாக இயங்குவதில் நோர்வே தமிழர்களிடையே காணப்படும் பலவீனத்தைத் தனது அனுபவங்களினூடு விளக்கி, இன்றைய காலத்தின் தேவையை உணர்த்துகின்றார். திரு. அந்தனி தியோப்பிலஸ் அவர்கள் தமிழ் அமைப்புகளினதும், தொடர்புசாதனங்களினதும் கடமையை வலியுறுத்தி, சமூகமேம்பாட்டில் இவற்றின் பங்கை குறிப்பிடுகின்றார். இளைய தலைமுறையின் செல்வன் ச. யொகான் அவர்கள் தனது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளும்போது நோர்வேயில் தனது வெற்றிகளைக் காரணங்களுடன் விளக்குகின்றார். இது ஏனைய இளம் சந்ததியினருக்கு ஒரு வழிகாட்டலாகவும், பெற்றோர்களுக்கு ஒரு சவாலாகவும் அமைகிறது. திரு. இ. நாகரட்னம் அவர்கள் தாய்மொழிக்கல்வியின் அவசியத்தையும், பெற்றோர்கள் பிள்ளைகளின் எதிர்கால வாழ்வில்

நாம் மாணவர்கள் என்ற போர்வையில் தாயகத்தைவிட்டுக் குடிபெயர்ந்து இன்று பத்துவருடங்களாகின்றது. இப் பத்துவருட நோர்வே வாழ்க்கையில் கற்றுக் கொண்டவை பல ....

காட்டவேண்டிய அக்கறையையும் சில அறிவுரைகளினூடாகத் தருகின்றார். இறுதியில் சுகிர்தா தயாபரன் அவர்கள் ஒரு பெண்ணின் அனுபவங்களையும், பார்வையையும் முன்வைத்து, பதில் கிடைக்கா வினாக்களுடன் தனிமனிதபோராட்டத்தை விட்டுச் செல்கின்றார்.

மொத்தத்தில் எல்லோருமே புதிய பரிமாணங்களின் கீழ் எமதுவாழ்வின் ஏக்கங்களையும், எமது சமூகத்தின் குறைபாடுகளையும், எதிர்காலம் பற்றிய கேள்விகளையும் வெவ்வேறு மட்டங்களில் எழுப்பிச் செல்கின்றார்கள்.

அடுத்து இலக்கியப்பகுதியில் அமைந்துள்ள கவிதைகள் பெரும்பாலும் அந்நியவாழ்வின் அனர்த்தங்களையும், நோர்வேயில் வெளிநாட்டவர் தொடர்பான பார்வையையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. திரு. ம. அமரசிங்கம் அவர்களின் சிறுகதையானது கிழக்குமாகாண நிகழ்கால நிகழ்வுகளைப் படம் பிடித்துக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

காலம் நம்மை வேண்டிநிற்கும் சுயவிமர்சனம், விமர்சனப்பார்வை என்பன இங்கு மிக ஆழமாகப் பதிக்கப்படுகின்றன. இது எமது எதிர்காலத்திற்கான திருப்புமுனையாக அனைவரையும் உழைக்கத்தூண்டவும், ஒருங்கிணைக்கவும் கூடியதான ஒரு சிறு தாக்கத்தையேனும் ஏற்படுத்துமாயின் அதுவே இம்மலரின் வெற்றியாக அமையும். இவ்வாறான மொழிபெயர்ப்பு முயற்சிகளைச் செய்யவும், கணிப்பீட்டுரீதியில் பரந்துபட்ட மக்களை அணுகவும், நோர்வேயின் வெவ்வேறு இடங்களில் உள்ள தமிழ் அமைப்புக்களும் பிறநாடுகளிலுள்ள தமிழ் அமைப்புக்களும் முன்வரவேண்டும்.

இம்மலரின் தொகுப்பில் ஆக்கங்களைச் சேகரித்தல், கணனிப்பதிப்பு என்பவற்றின் பெரும்பகுதியை திரு. க. நடராஜனும், மொழிபெயர்ப்பு, ஆக்கங்களை ஒழுங்கமைத்தல் என்பவற்றின் பெரும்பகுதியை திரு. ச. லிமலநாதனும் செய்துள்ளோம். இவற்றில் எமக்கு உதவிய தமிழ், நோர்வேஜிய நண்பர்களுக்கு எமது நன்றிகளைத் தெரிவிக்கின்றோம். ஒவ்வொரு ஆக்கங்களையும் எழுதப்பட்ட மொழி முதலிலும், மொழிபெயர்ப்பு அடுத்துமாக ஒழுங்கமைத்துள்ளோம்.

இறுதியாக, வழமையாக தமிழர்களிடம் உள்ள பலவீனமான வேலைகளை ஒழுங்காகத் திட்டமிடாமை, சிரத்தையின்மை என்பன இம்மலரின் தொகுப்பிலும் எம்மைப் பற்றிக்கொண்டன. இவை மலரை மேலும் செழுமைப்படுத்தமுடியாத தடைக்கற்களாக அமைந்திருந்தன. இதனை வேலைப்பழு, நேரமின்மை, அல்லது ஆக்கதாரர்கள் காலம் தாழ்த்தியமை எனத் தப்பிக்கொள்ளாமல், தொகுப்பாளர் என்ற வகையில் சுயவிமர்சனமாக ஏற்றுக்கொண்டு இனிவரும் காலங்களில் இத்தவறு நிகழாமல் இருக்க முயற்சிக்கின்றோம்.

தொகுப்பாளர் சார்பாக:

க. நடராஜன்
(ஆலோசகர்,
அரச தொழிற்கல்வியாசிரியர்களுக்கான
உயர்பாடசாலை)

ச. லிமலநாதன்
(மருத்துவரீட்டம்,
பேர்கன் பல்கலைக்கழகம்)

Fra redaktørene

“Forsiktighet” er av forskjellige grunner veldig viktig blant tamiler for tiden. Derfor var vi usikre og litt skeptiske til Tamilsk-Norsk Forening i starten. Men med tiden fikk vi nær kontakt med og mer kjennskap til foreningens virksomhet via venner. I starten var tanken bak dette skriftet å formidle oversatt tamilsk og norsk litteratur (dikt og fortellinger). Men vi valgte også å ta med innlegg som direkte skulle tale tamilenes sak. Vi plukket ut tilfeldige personer i Oslo-området til å skrive disse innleggene. Dette fordi hensikten bak skriftet var å gi et helhetlig og virkelighetsnært bilde av tamilenes situasjon i Norge. Vi ville prøve å skape et inntrykk av ulike synspunkter på den usikkerheten som preger dagene våre her i landet.

Temaene for bidragene ble delt ut fullstendig uavhengig av hverandre. Derfor kom det som en overraskelse på oss at artiklene viste seg å inneholde en rekke fellestrekk. Blant annet var følelser som fortvilelse og usikkerhet felles for en rekke artikler, men også kritiske syn ble formidlet. Kateket Stig Utnem beskriver foreningens utvikling, og han avslutter innlegget med å stille oss tamiler noen spørsmål. N. Shanmugaratnam vurderer i sitt innlegg tamilenes problemer ut fra et historisk og psykologisk perspektiv. På bakgrunn av denne vurderingen utfordrer han tamiler i Norge til en debatt om framtida. Og S. Amirthalingam bruker i sitt innlegg egne personlige opplevelser til å illustrere hva slags problemer en flyktning i Norge har å stri med. Han uttrykker også hvor viktig det er å skape forståelse mellom tamiler og nordmenn i foreningens utvikling. R. Edvin bruker også egne erfaringer til å peke på at tamiler i Norge ofte ikke har den samarbeidsviljen og det pågangsmotet som må til i organisasjonsarbeidet. Han bruker denne anledningen til å invitere tamiler til et samarbeid her og nå. Antoney Theophilus bruker sitt innlegg til å kritisere de tamilske organisasjonenes medievirksomhet. Han slår fast at mediene skal ta hensyn til folkets behov og interesser. Også den yngre generasjonen er representert; S. Johan føler at han har klart å integrere seg i det norske

---

Nå har det gått ca. ti år siden vi som studenter flyktet fra hjemlandet vårt. Disse årene i Norge har vært lærerike...

---

samfunnet. Han gir en veiledning til tamilske ungdommer og en utfordring til deres foreldre på bakgrunn av egne erfaringer. S. Nagaratnam poengterer i sitt innlegg hvor viktig morsmålsundervisningen er for barna. Han er opptatt av barnas framtid, og kommer i dette henseende med råd og oppgaver til foreldrene. Også de tamilske kvinnene er representert gjennom innlegget til Sugirtha Thayaparan. Hun gjør rede for sine erfaringer og synspunkt, og hun avslutter innlegget med en rekke spørsmål angående framtida; det kan synes som om hver enkelt av oss sliter med konflikter, konflikter som vi bærer inni oss.

Alt i alt beskriver disse artiklene de nye rammene for våre liv, de uttrykker for en stor del fortvilelse og usikkerhet. De mindre gode sidene ved det tamilske miljøet i Norge blir kritisert og det blir stilt forskjellige typer spørsmål omkring framtida.

Det er her litteraturen kommer inn. De tamilske diktene beskriver liv i utlendighet. De norske diktene tar opp spørsmål omkring nordmenns synspunkt på innvandrere. Fortellingen til M. Amarasingam er en virkelighetsnær gjengivelse av dagens hendelser i den østlige provinsen på Sri Lanka.

Artiklene inneholder kritikk og selvkritikk, - dagens situasjon krever dette av oss tamiler. Hvis dette kan føre til større samarbeid og koordinering blant tamiler, kan det være et vendepunkt for framtida - og dette skriftet har nådd sitt mål. Undersøkelser og meningsmålinger blant tamiler, formidling av tamilsk litteratur og annen litteratur og ikke minst oversettelsesarbeid bør gjøres i langt større grad. Her vil vi utfordre både andre tamilske organisasjoner rundt omkring i landet, men også organisasjoner i utlandet!

K. Nadarajan har vært ansvarlig for innsamlingen av artikler, og layout på data. S. Limalanathan har hatt ansvaret for oversettelser og organisering. Vi vil takke alle tamilske og norske venner som har hjulpet oss i arbeidet. Vi har ordnet artiklene på følgende måte: artikkelen blir først gjengitt i den opprinnelige språkformen, dernest i oversettelse. Til slutt vil vi nevne at vi hadde store problemer i arbeidet, pga dårlig planlegging og useriøst arbeid. Dette hindret oss i å kunne presentere dette skriftet bedre enn det nå foreligger. Vi vil ikke unnskyldte oss med å vise til stor arbeidsbelastning, dårlig tid og sent innkomne artikler. Vi vil heller ta selvkritikk og prøve å forbedre dette i framtida.

Vennlig hilsen

K. Nadarajan
Førstekonsulent
Statens yrkespedagogiske høgskole

S. Limalanathan
Stud.med.
Univ. i Bergen

கடந்த காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்குமிடையே - நோர்வேவாழ் தமிழரின் தடுமாற்றங்கள்

ந.சண்முகரத்தினம்

நோர்வேயில் ஏறக்குறைய 6000 இலங்கைத் தமிழர்கள் வாழ்கிறார்கள். இவர்களில் பெரும்பான்மையினர் 1983ம் ஆண்டின் பின் வந்தவர்கள். அந்த ஆண்டு இலங்கைத் தேசிய இனப்பிரச்சனைக்கும் பெருந்தொகையான தமிழரின் வாழ்விற்கும் ஒரு துன்பகரமான திருப்புமுனை. நோர்வேயிலுள்ள தமிழர்களில் பெரும்பாலானோர் மாணவர்களாகவும் அரசியல் தஞ்சம் கோருபவர்களாகவும் வந்துள்ளனர். உண்மை என்னவெனில் இவர்கள் எல்லோருமே 1983ற்குப் பின் தொடர்ச்சியாக உள்நாட்டுயுத்தத்தினால் பெருகக்கவ்வப்படும் தாயகத்திலிருந்து தப்பி வந்தோரே. இங்கு மாணவர்களாக வந்த பல தமிழர்கள் தாய்நாடு திரும்பி ஒரு நிச்சயமில்லா எதிர்காலத்தைச் சந்திப்பதையும்விட இங்கு தொடர்ந்து வாழும் நோக்கில் அரசியல் தஞ்சம் கோரியுள்ளனர். இங்கு கணனித்துறை, பொறியியல், மருத்துவம் இன்னபிற விஞ்ஞானத்துறைகளில் தமது கல்வியை முடித்துள்ள பல தமிழர்கள் வேலை அல்லது உயர்கல்வி வாய்ப்புக்களை கனடா, அவுஸ்திரேலியா, அமெரிக்கா, நியூசிலாந்து போன்ற வளர்ச்சி பெற்ற நாடுகளில் தேடுகிறார்கள். ஆயினும் நோர்வேயில் தொழில் பார்க்கும் தமிழர்களில் பெரும்பாலானோர் அவர்களின் கல்வித்தராதரங்கள் எத்தகையதாயினும் உடல் உழைப்பாளர்களாகவே வேலைசெய்கிறார்கள்.

பொதுவாக இங்கு வாழும் ஆணோ பெண்ணோ தனது எதிர்காலம் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது மனத்திற்கு வரும் சொல் நிச்சயமின்மை என்பதுதான். தமது அரசியல் தஞ்சக்கோரிக்கைக்குச் சாதகமான பதில் கிடைப்பது மிகவும் அரிதென்பது அரசியல் தஞ்சம் கோரியுள்ளோருக்குத் தெரியாத ஒன்றல்ல. ஒருவர் அரசியல் அகதியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்கான நிபந்தனைகள் பூர்த்தி செய்வது விதிவிலக்கான காரியம் என்பதை அறிந்திருக்கும் அதேவேளை நோர்வேஜிய குடிபுகல் அதிகாரஸ்தாபனங்களின் நிறுவாதமும் அவர்கள் அறியாத ஒன்றல்ல. பலர் இலங்கையில் தாம் விட்டுவந்த குடும்பங்களை இங்கு வருவிப்பதற்கான விசாக்களைப் பெறும் முயற்சிகளில் இன்னமும் ஈடுபட்டுள்ளனர். பூரணமான நோர்வேஜிய பல்கலைக்கழகக் கல்வியைப் பெற்றிருந்தாலும்கூட மூன்றாம்உலக வெளிநாட்டவர்களுக்கு இந்த நாட்டில் படிப்புக்கேற்ற வேலையைப் பெறுதல் மிகக் கடினம். அப்படித்தான் ஒரு நோர்வேஜிய ஸ்தாபனம் ஒரு மூன்றாம்உலகத்தவருக்குக் கல்விக்கேற்ற வேலையை வழங்கத் தயாராயிருந்தாலும் குடிபுகல் அதிகாரிகள் அவருக்கு ஒரு நீண்டகால தொழில்பார்க்கும் அனுமதிப்பத்திரத்தை வழங்க மறுக்கலாம். இத்தகைய பிரச்சனைகள் தமிழர்கள் இங்குள்ள மற்றைய வெளிநாட்டவருடன் பகிர்ந்துகொள்ளும் பொதுப் பிரச்சனைகள். தான் இங்கும் மற்றைய ஐரோப்பியநாடுகளிலும் வேண்டாத விருந்தாளி எனும் உணர்வு அரசியல்தஞ்சம்கோரும் மூன்றாம்உலகத்தவரைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் பற்றிக்கொள்வதுண்டு. 1983க்குப் பிந்திய காலகட்டத்தில்

ஒன்பது வருடங்களுக்கு முன்பு நோர்வேஜிய விவசாயப் பல்கலைக்கழகத்தில் இணைப்பேராசிரியராக ஆரம்பித்து, இப்போது இப்பல்கலைக்கழக சர்வதேச விவசாய அபிவிருத்தி நிறுவனத்தில் சிரேஷ்ட ஆய்வாளராகக் கடமையாற்றும் கட்டுரை ஆசிரியர் நிறுவனத்தின் சார்பில் சர்வதேச அபிவிருத்தி நிறுவனங்களுக்கும் ஆலோசகராக உள்ளார்.

புலம் பெயர்ந்த சராசரித் தமிழனின் சமூகரீதியான அந்நியமாக்கலும் அவனுக்கு ஏற்படுத்தியுள்ள அவலநிலையை வழிதவறி அலாஸ்காவிற்கு வந்துவிட்ட ஒட்டகத்தின் சங்கடநிலைக்கு ஒப்பிட்டுள்ளார் ஒரு புலம்பெயர்ந்த தமிழ்க்கவிஞர்.

இவ்வளவிற்கும் இங்கு வாழும் தமிழர்கள் இந்த நாட்டிலேயே நிரந்தரமாகக் குடியிருக்கப் பாடுபட்டுக்கொண்டிருக்கின்றனர். இந்தப்போக்கு இங்கே கல்விகற்க ஆரம்பித்துவிட்ட குழந்தைகளைக் கொண்ட பெற்றோர் மத்தியில் மிகவும் பலமாயுள்ளது. நிச்சயமின்மைகள் பலவினால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பினும் நோர்வேயில் குடியிருப்பதற்குச் சாதகமான பல காரணங்களைத் தமிழர்கள் காண்கிறார்கள். முதலில் தற்போதைய நிலையில் இந்த நாட்டில் தமது தாய்நாட்டையும்விடத் தமக்குப் பாதுகாப்பிருப்பதை தமிழர்கள் உணர்கிறார்கள். இங்கு வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய அடிப்படை வசதிகளை அனுபவிக்கிறார்கள். பிள்ளைகளுக்கு இலவசக்கல்வி உரிமையும் தாய்மொழியைப் படிக்க சில அரசு உதவிகளும் வழங்கப்படுகிறது. இவை நோர்வேயில் வெளிநாட்டவர்களுக்குக் கிடைக்கும் சமூகநலன்களில் முக்கியமான சில. வெளிநாட்டவரின் சமூகநலனில் இவ்வளவு தூரம் அக்கறை செலுத்தத் தயாராயுள்ள வளர்ச்சிபெற்ற நாடுகள் ஒருசிலவே. இளஞ்சந்ததியின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்குச் சாதகமான இந்த அம்சம் ஒரு நம்பிக்கைக் கதிராய் ஒளிர்ந்து இங்கு நிரந்தரமாகக் குடியிருக்க முடிவுசெய்யத் தூண்டும் அதேவேளை முன்னர் குறிப்பிட்ட பாதகமான அம்சங்கள் பல தீர்விலாக் கேள்விகளை எழுப்புகின்றன. அதுமட்டுமின்றி எதிர்காலச் சந்ததியினரின் தனித்துவம் பற்றிய பிரச்சனையும் ஒரு பிரதான கேள்வியாக எழுகிறது. குடும்பமட்டத்தில் பெரிய பிரச்சனையாகப் பூதாகரம் பெறும் இத்தனித்துவம் பற்றிய கேள்வி தொடர்பாக எனது கருத்துக்கள் சிலவற்றை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

புலம்பெயர்ந்த தமிழரின் தனித்துவப்பிரச்சனை தவிர்க்கமுடியாதபடி ஒரு இனத்துவ-கலாச்சார வடிவத்தைப் பெறுகிறது. அங்கே தாயகத்தில் இடம்பெறும் போராட்டமும் பேரினவாத அரசிழக்கெதிராக இனத்துவ-தேசிய தனித்துவத்திற்கான போராட்டமே. கடந்த பத்துவருட காலத்தில் இலங்கையிலிருந்து வெளியேறிய தமிழர்கள் தமது இனத்துவத்தனித்துவம் பற்றிய பலமான உணர்வுகளைக் கொண்டுள்ளனர். இந்தத் தனித்துவத்தின் அரசியல் கலாச்சார வரையறைகளும் கட்டமைப்பும் இலங்கைத் தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சனையின் குறிப்பான வரலாற்றுச் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்டன. ஆனால் நோர்வேயில் தமிழர் எதிர்நோக்கும் தனித்துவப்பிரச்சனை வேறுபட்ட சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளின் விளைவாகும். எனது அபிப்பிராயத்தில் நம்மில் பலருக்கு இந்த அடிப்படை வேறுபாட்டைப்பற்றிய உணர்வு போதியளவில்லை. நமது சிந்தனையில் தாயகத்தின் வரலாற்று நிலைமைகளின் ஆதிக்கம் அளவுக்கதிகமாய் இருப்பதால் நமது பிள்ளைகளின் தனித்துவப் பிரச்சனைகளை வரையறுக்கும் நோர்வேஜிய நிலைமைகளை போதியளவு கிரகிக்கும் நிலையில் நாம் இருக்கவில்லை. இந்த நோர்வேஜிய நிலைமைகளைப்பற்றிய விளக்கத்திலேயே நமது இளைய சந்ததியினரின் தனித்துவம்பற்றிய கேள்விகளைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை நாம் சரியாக கணக்கில் எடுக்கத் தவறியிருப்பதாகவே படுகிறது. அத்துடன் குடிபுகுந்த நாட்டில் தமிழரைப் பாதிக்கும் சமூக, மனோவியல் ரீதியான அந்நியமயமாக்கல் இந்தத் தனித்துவப் பிரச்சனையை மேலும் குழப்பியடிக்கவே உதவியுள்ளது. இது பெற்றோர்கள் பிள்ளைகள் மீது தமது அதிகாரத்துவத்தை அச்சுறுத்தவும், அவர்களைத் தமிழர் என உணர்வுமயப்படுத்தவும் பழைமைவாத விழுமியங்களைப் பயன்படுத்த மேலும் ஒரு தூண்டுகோலாக உதவுகிறது. தமிழ் இனத்துவமையவாதம், யாழ்ப்பாணத்தமிழர் மற்றைய தமிழர்களைவிடவும் உயர்ந்தவர்கள் எனும் மனப்பாங்கு, பிறந்த கிராமத்தின் அல்லது சாதியின் அடிப்படையிலமைந்த குழுவாதம், நோர்வேஜியர்களுடனோ அல்லது தமிழர் அல்லாதோருடனோ நெருங்கிய உறவுகளைத் தவிர்க்கும் போக்கு போன்றவை நோர்வே தமிழ் சமூகத்தைப் பீடித்துள்ள பிற்போக்கான அம்சங்களில் சில. தமிழர் மத்தியில் காணப்படும் ஒரு ஆபத்தான போக்கு என்னவெனில் தமிழர் வரலாறு, கலாச்சாரம் பற்றிய விமர்சனப்பார்வை இன்மையாகும். தேசியவாதத்தின் வளர்ச்சி நம்மிடையே ஒருவித பின்னோக்கிய பார்வை மோகத்தையும் கற்பனைமிகுதியுடன் சமைக்கப்பட்ட நமது கடந்தகாலத்தை விமர்சிக்காது அழகுபடுத்தும் போக்கினையும் வளர்த்துள்ளது. இதன்விளைவாக நாம் நமது

தனித்துவப்பிரச்சனையை கடந்தகாலத்துக் கற்பனைத் தோற்றங்களும், போலி உணர்வுகளும் நிரம்பிய மனத்துடன் எதிர்கொள்கிறோம். இதன் விளைவு இணைத்துவைக்க முடியாதது போல் தோன்றும் ஒரு முரண்பாட்டிற்குள் நம்மை ஆழ்த்துகிறது. அதாவது ஒருபுறம் நாம் கற்பனையில் வடித்த நமது தனித்துவத்திற்கமைய வாழவேண்டும் என்ற அவா, மறுபுறம் அத்துடன் இணையமுடியாத திசையில் நம்மை இட்டுச் செல்லும் நமது புதியவாழ்விற்கான போராட்டங்கள். தனித்துவக்கனவு நம்மை ஈழத்திற்கு இழுக்கிறது. இந்த சமூகத்தில் நாம் அமைக்கவிழையும் புதுவாழ்விற்கான தேடல்களோ நோர்வேஜிய யதார்த்தங்களில் நாம் மூழ்கியிருப்பது நிஜமென்ப பறைசாற்றுகின்றன. நம்மைச் சுற்றியுள்ள யதார்த்த நிலைமைகளும் நமது வாழ்க்கையை இங்கே இப்போ அர்த்தமுள்ளதாகக் வேண்டுமெனும் சவாலும் நமது கற்பனார்த்த தனித்துவத்தைப் பார்த்துள்ளி நகைக்கின்றன - அதே தனித்துவத்திடமே நாம் பயனின்றி பலத்தையும் ஆகர்ஷத்தையும் தேடுகின்றோம். அத்துடன் நமது உள்ளார்ந்த முரண்பாடுகளை நம் குழந்தைகள் மீதும் திணிக்கிறோம்.

நோர்வேயில் காலவரையின்றிக் குடியிருப்பதென முடிவெடுத்த தமிழ்ப் பெற்றோரின் பிள்ளைகளின் தனித்துவம்பற்றிய கேள்வியை இந்தச் சமூகத்தில் அவர்களின் எதிர்கால நலன்பற்றிய பிரச்சனையின் ஒரு அம்சமாகப் பார்க்கவேண்டும். இது நோர்வேயில் தமிழரின் தனித்துவம் எனும் பதத்திற்கு ஒரு முன்னோக்கிய பார்வையில் அமைந்த கருத்தினை கொடுக்க நம்மை நிர்ப்பந்திப்பதுடன், அதை இந்த சமூகத்தில் வெற்றிகரமான எதிர்காலத்தை அமைக்க நமது பிள்ளைகள் நடத்தும் போராட்டத்துடன் ஒருங்கிணைக்க வேண்டும். இங்கு நான் குறிப்பிடும் ஒருங்கிணைப்பு ஒப்பீட்டுரீதியானதே. இரண்டிற்குமிடையே இழுப்புவிசை இருக்கத்தான் செய்யும். முக்கியமானதென்னவெனில் இந்த இழுப்புவிசையை ஒரு பல்கலாச்சார அலகுகள் கொண்ட மனித ஆழுமையின் விருத்திக்கு உதவவைக்கவேண்டும். அத்தகைய மனித அபிவிருத்தி நமது பிள்ளைகளைத் தமது கலாச்சாரச் செறிவிற்காக பெருமைப்பட வைப்பதுடன் அவர்களுக்கு மற்றைய கலாச்சாரங்களை வெறுக்காது அவற்றை புரிந்துகொள்ளும் பக்குவத்தையும் கொடுக்கும். இந்தப் போக்கு வெற்றி பெற்றால் தமிழ்க்கலாச்சாரம் செழுமைபெறும், விரிவடையும். ஒரு முன்னோக்குப் பார்வையிலமைந்த தமிழ்த் தனித்துவத்தை உருவாக்குவதற்கான வழிவகைகள் பற்றிய ஒரு பாகமுறை என்னிடம் தயாராக இல்லை. அது கூட்டான சிந்தனைக்கும் கருத்துப்பரிமாற்றங்களுக்கூடாகவும் தேடப்படவேண்டியது எனக் கருதுகின்றேன். நோர்வேயில் வாழும் தமிழர்கள் இந்தச் சவாலை எதிர்நோக்கவேண்டும்.

இது சம்பந்தமாக சில ஆலோசனைகளை முன்வைக்கலாமென நம்புகின்றேன். சரியான வழியில் அணுகப்பட்டால் தாய்மொழிக்கல்வி தமிழ் இளம் சந்ததி இந்தச் சமூகத்தில் வாழ்க்கையை எதிர்கொள்ள உதவும் அறிவுரீதியான விருத்திக்கு உதவமுடியும். தமிழ் மொழியைக் கற்றல் சுயநம்பிக்கையையும் விமர்சனப்பார்வை கொண்ட திறந்த மனதையும் அபிவிருத்தி செய்யும் திட்டத்துடன் இணைக்கப்படவேண்டும். இனத்துவமையவாதத்தை உணர்வுபூர்வமாகத் தவிர்க்கவேண்டும். இதன் அர்த்தமென்னவெனில் தமிழ் எனப்படும் எதுவுமே ஏற்றமுடையது எனும் கருத்து மாறவேண்டும். தமிழர் வரலாற்றில் கலை இலக்கியத்தில் உள்ள முற்போக்குப் பாரம்பரியங்கள் பற்றிய அறிவை தமிழ்ப் பிள்ளைகள் பெறவேண்டும். ஆகக்குறைந்தது நோர்வேஜியப் பாடசாலையில் அவர்கள் கற்கும் கணிதவியல் போன்ற பாடங்களை தமிழிலும் கற்பிற்க வேண்டும். தமிழர் அல்லாத இளைஞர்களுடன் தமிழ் இளைஞர்கள் கூடிப்பழகி அவர்கள் மத்தியில் நண்பர்களைப் பெற ஊக்குவிக்கவேண்டும். நோர்வேயில் இயங்கும் தமிழ் சமூக கலாச்சார அமைப்புகள் முன்னோக்கிய தமிழ்த்தனித்துவத்தை எப்படி உருவாக்குவது என்பது பற்றியும், தமிழ் இளம் சந்ததிகள் போட்டியும், இன்னமும் ஸ்தாபனமயமாக்கப்பட்ட நிறுவாதமும், கலாச்சாரக்குறுகல்வாதமும், தப்பெண்ணங்களும் காணப்படும் இந்த சமூகத்தில் எப்படி வெற்றிபெறமுடியும் என்பதுபற்றியும் விவாதிக்கும் மேடைகளமைத்துக் கொடுக்கவேண்டும்.

Mellom fortid og fremtid

- Sri Lanka-tamil-immigrantenes dilemma i Norge

N. Shanmugaratnam

Det er omkring 6000 tamiler fra Sri Lanka i Norge. Mesteparten av dem kom til Norge etter 1983, året som markerte en tragisk endring i den etniske konflikten på Sri Lanka og i livet til utallige tamiler. Flertallet av tamiler i Norge kom som studenter og politiske asylsøkere. Realiteten er at alle flyktet fra sitt hjemland, som hadde blitt oppslukt av borgerkrig siden juli 1983. Mange tamiler som først kom som studenter har valgt å søke asyl i dette landet, heller enn å returnere til Sri Lanka og møte en usikker fremtid der. Mange tamiler som har fullført sine studier med godt resultat i Norge innenfor informasjonsvitenskap, ingeniørfag, medisin og andre vitenskaper leter aktivt etter muligheter for videre studier eller yrkesengasjement i andre industriland som Canada, USA, Australia og New Zealand. Hovedtyngden av tamiler i Norge som jobber er likevel ansatt i ufaglært eller manuelt lavstatusarbeid uten hensyn til deres faglige kvalifikasjoner.

USIKKERHET er ordet som best beskriver tamilenes tanker om fremtiden. Tamilske asylsøkere har fått førstehånds kjennskap til de ekstremt stenge kriteriene som må oppfylles for å kvalifisere seg som politisk flyktning. De har heller ikke unngått å få negative erfaringer med rasisme hos de norske immigrasjonsmyndighetene. Mange prøver fremdeles å få utstedt visum for familiemedlemmer de forlot på Sri Lanka for å gjenforenes med dem i Norge. Selv med en fullført norsk universitetsutdanning, finner en immigrant fra et land i den tredje verden det svært vanskelig å oppnå en ansettelse som står i samsvar med kvalifikasjonene hans. Derfor er det ikke uvanlig å finne tamiler med universitetsutdannelse i jobber som knapt krever noen utdannelse i det hele tatt. Selv om en norsk arbeidsgiver er villig til å gi en immigrant fra et utviklingsland med utdannelse fra Norge en jobb som svarer til kvalifikasjonene, vil myndighetene ofte ikke utstede noen langvarig arbeidstillatelse. Dette er

---

N. Shanmugaratnam begynte som første amanuensis ved NLH for ni år siden, og nå er han senior forsker ved Norges internasjonale landbruks utviklingssenter ved NLH. Han er også rådgiver for internasjonale organisasjoner som NORAD, FN og Verdensbanken.

---

problemer tamilene deler med andre immigranter i Norge. Det er unektelig situasjoner hvor en immigrant fra den tredje verden føler at han eller hun er en uønsket gjest, særlig når en er asylsøker i Norge eller i et annet europeisk land. Denne tilstanden av sosial mistilpasning og psykisk fremmedgjøring hos den typiske tamilske immigranten i perioden etter 1983 er av en tamilsk poet i eksil blitt sammenlignet med en kamel som har mistet stedsansen og forvillet seg inn i Alaska.

Likevel forsøker tamiler som lever her i landet å skape en etablert tilværelse. Denne søkingen er sterkest blant dem med barn, spesielt dersom barna har begynt skolegangen her. Trass i usikkerheten som forfølger dem har tamilene flere gode grunner til å tenke på å slå seg ned i Norge. For det første føler de at de vil være tryggere i Norge enn i sitt eget land, slik som tilstanden er i øyeblikket. Her får de oppfylt de grunnleggende krav til levestandard. Barna får gratis utdanning og en viss støtte til morsmålsundervisning. Dette er merkbare goder i positiv retning for immigranter i Norge, ikke mange andre velferdssamfunn i verden er villig til å gå så langt når det gjelder immigrantenes velferd. Mens denne positive siden representerer en stråle av håp for fremtiden for immigrantenes barn og understøtter tanken om å slå seg ned i Norge, skaper den negative siden som er nevnt ovenfor en del uløste problemer. Dessuten rager identitetsspørsmålet for fremtidige generasjoner høyt i tankene hos tamilene. Jeg ønsker å komme med mitt eget syn på dette siste spørsmålet, som synes å anta kritiske dimensjoner på familie nivå.

Identitetsspørsmålet for den tamilske immigrant er uunngåelig av etnisk-kulturell karakter. Kampen i hjemlandet er også en kamp for en etnisk-nasjonal identitet i opposisjon til majoritetens sjåvinistiske stat. Tamiler som har flyktet fra Sri Lanka de siste 10 årene har sterke følelser knyttet til sin identitet som tamiler. Den politiske og kulturelle tilhørigheten og rammen for denne identiteten har vært bestemt av den spesielle historiske situasjonen omkring nasjonalitetsspørsmålet for tamiler på Sri Lanka. I Norge er identitetsspørsmålet for den tamilske immigrant et produkt av en annerledes situasjon. Det synes for meg som om mange av oss ikke er så bevisst på denne fundamentale forskjellen. Påvirkningen fra den srilankiske konfliktsituasjonen er så sterk i vår bevissthet at vi ikke legger tilstrekkelig merke til den spesielle identitetskrisen hos våre barn i Norge. I tillegg har den psykologiske fremmedgjøringen av tamilske immigranter i "vertslandet" tjent til å forvrengte identitetsspørsmålet. Dette har også påvirket foreldre til å fokusere på noen av de mer konservative verdiene i det lankesisk tamilske samfunnet i forfekting av sin autoritet overfor barna og i bevisstgjøringen av den yngre generasjon som tamiler. Den tamilske etniske sjåvinismen, følelsen blant mange Jaffna-tamiler av at de er overlegne i forhold til andre tamiler, gruppedannelser basert på landsbyopprinnelse eller på kaste, mannsjåvinisme, unnvikelse av nærkontakt med nordmenn og ikke-tamilske immigranter, er blant de reaksjonære faktorene som hjemsøker det tamilske samfunn i Norge. En ødeleggende tendens blant

tamiler er mangelen på et kritisk perspektiv på tamilsk historie og kultur. Den økende nasjonalismen blant oss har resultert i en nostalgisk forkjærlighet for og en ukritisk glorifisering av fortiden, mye av det rene illusjoner. Derfor møter vi vårt identitetsproblem i dette samfunnet med et sinn fylt av forvrengte forestillinger om fortiden, med en falsk bevissthet. Resultatet er en tilsynelatende uforsonlig konflikt mellom vår lengsel etter å leve opp til en imaginær identitet og vår kamp for å bygge et nytt liv i dette samfunnet. Realitetene rundt oss og behovet for å gjøre livet meningsfullt her og står i grett kontrast til vår innbilte identitet som vi forgjeves prøver å hente styrke og inspirasjon fra. Samtidig overfører vi denne splittelsen til våre barn.

Nei, identiteten til tamilske barn i Norge, dersom foreldrene har valgt å bli her på ubestemt tid, må sees som en del av barnets fremtidige velferd i dette samfunnet. Dette nødvendiggjør at vi utvikler et fremtidsrettet perspektiv på den tamilske identiteten i Norge og harmoniserer den med våre barns kamp for å lykkes i dette samfunnet. Her snakker jeg om harmoni i relativ forstand fordi konflikter mellom de to kreftene er unngåelig. Poenget er å utnytte denne konflikten på en positiv måte for å utvikle en menneskelig personlighet med fler- og tverrkulturelle elementer. Slik menneskelig utvikling vil gjøre våre barn ikke bare stolte av sin kulturelle rikdom, men også tolerante og i stand til å verdsette andre kulturer. Jeg har ikke noen ferdigutviklet konkret oppskrift for å skape en fremtidsrettet tamilsk identitet. Jeg tror den må utvikles gjennom kollektive refleksjoner og dialog. Tamiler i Norge må møte denne utfordringen. I den forbindelse kan noen forslag være verdt å vurdere. Dersom den blir brukt riktig, gir morsmålsundervisningen en anledning til å styrke tamilske barns intellektuelle utvikling for å møte livet i dette samfunnet. Læring av språket burde bli koplet sammen med utvikling av selvsikkerhet og et kritisk og åpent sinn. Etnisk sjåvinisme burde bevisst unngås. Dette betyr å unngå en glorifisering av alt som er tamilsk. Barna bør bli gjort kjent med progressive tradisjoner i tamilsk historie, kunst og litteratur. Det vil være en fordel for barna om de også kan lære i det minste samme matematikk som de lærer i den norske skolen på tamilsk. Tamilske barn bør oppfordres til å omgås ikke-tamilske barn og bli venner med dem. De forskjellige tamilske sosiale og kulturelle organisasjoner i Norge burde bli fora for diskusjon og debatt om hvordan vi kan utvikle en fremtidsrettet identitet som er åpen for kulturelt mangfold, og hvordan vi kan gjøre den yngre generasjon i stand til å lykkes i livet i et konkurransesamfunn som fremdeles ikke er fritt for institusjonell rasisme og kulturell provinsialisme og fordommer.

அகதிவாழ்வின் ஆரம்பம்

எனது பெயர் சுப்பிரமணியம் அமிர்தலிங்கம்.

இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்தில் போயிட்டி என்னும் சிறிய கிராமத்தில் பிறந்த என் வயது 36.

1987ம் ஆண்டு சித்திரைமாதம் நான் நோர்வே நாட்டுக்குள் அகதியாய் வந்துசேர்ந்தேன். நான் வந்திருந்த காலப்பகுதி நோர்வே அரசு சில தமிழர்களைத் திருப்பியனுப்பிக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதி ஆகும். நாங்கள் எத்தனையோ மனுக்கள் கொடுத்தும் அரசு எமது விண்ணப்பங்களை நிராகரித்தது. இந்தியாவிலிருந்து அகதிகளாக இங்கு வந்தோம் என்ற குற்றச்சாட்டை முன்வைத்து நிராகரித்தது. என் கண்முன்னாலேயே நிராகரிக்கப்பட்ட சில தமிழர்களை நோர்வேஜிய பொலிசார் கிரிமினல் குற்றம் செய்தவர்களைப் போலக் கையாண்டதுடன் தாமே அவர்களை இந்தியாவில் கொண்டுசென்று விட்டுவிட்டும் வந்தனர்.

அலாஸ்கா வந்த ஓட்டகம்போல் ஒஸ்லோவிற்கு வந்த நான் மற்றைய அகதிகளாக வந்த தமிழர்கள் பலருடன் கப்பல் ஒன்றில் வைத்துப் பராமரிக்கப்பட்டேன். என்னையும் இந்தியாவிற்குத் திருப்பியனுப்புவதற்கான முயற்சிகளில் பொலிசார் ஈடுபட்டிருந்தனர். என்னை நிம்மதியாகத் தூங்கவோ சாப்பிடவோ அவர்கள் விடவில்லை. பகலும் இரவும் தூக்கமின்றி ஒஸ்லோ நகரைச் சுற்றிய நாட்கள் ஏராளம். இறுதியில் ஒரு நாள் ஒரு நல்ல மனிதரின் உதவியால் ஒஸ்லோவில் இயங்கும் இனவாத எதிர்ப்பமைப்பைச் சேர்ந்த இந்தியத்தமிழர் ஆனந்தகிருஷ்ணன், எட்வின், இங்வில் ஆகியோரைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. எமது பிரச்சனையை அறிந்த அவர்கள் எமக்குத் தமது பாதுகாப்பை வழங்கியபோது அவர்களுக்குப் பொலிஸ் தரப்பிலிருந்து நெருக்கடிகள் ஏற்படவே அவர்கள் எம்மை தொய்யன் தேவாலயத்திடம் ஒப்படைத்தனர். அன்று எத்தனையோ தமிழமைப்புகள் ஒஸ்லோவில் இயங்கியபோதும் ஒரு அமைப்போ, பிரமுகர்கள்களோ எம்மை ஏறெடுத்துப் பார்க்காத நிலையில் தொய்யன் தேவாலயம் எமக்கு அடைக்கலமும் ஆதரவும் நல்கியது. முதற்தடவையாக திரு. ஆனந்தகிருஷ்ணனும், இங்விலும், எட்வினும் எம்மைத் தொய்யன் தேவாலயத்துக்கு அழைத்துச் சென்றபோது எமது வருகைக்காக எதிர்பார்த்திருந்த தேவாலய மதகுரு வண. பிதா ஸ்ரீக் உத்தமும் ஷிஸ்ரின் ஏக்கும் இன்னும் சிலரும் "எங்கள் நாட்டுக்கு வந்துள்ள விருந்தினர்களே வருக! வருக!" என்று வரவேற்று கட்டி அணைத்ததை இன்றும் என்னால் மறக்கமுடியாத பசுமையான நினைவு எனலாம்.

பொலிசாரின் கெடுபிடிகளுக்குள்ளும் ஏழு மாதங்களாக எம்மைத் தமது சொந்தப் பாதுகாப்பில் வைத்துப் பராமரித்தனர் தொய்யன் தேவாலயத்தினர். இறுதியில் ஸ்ரீக் உத்தனத்தினதும் ஏனையோரதும்

உதவிக்கரம் கொடுக்க எவருமேயின்றி, ஏக்கங்களுடனும் நிச்சயமின்மையிலும் அலைந்து திரிந்த எனது ஆரம்பகால அகதி வாழ்வில் கைகொடுத்த தொய்யன் தேவாலயத்தினர், இன்றுவரை ஒஸ்லோத்தமிழர்களுடன் கைகோர்த்து நடந்து வந்துள்ளனர்.

அயராது முயற்சியாலும் உழைப்பாலும் எமக்கு நோர்வேயில் வாழ்வதற்கு மனிதாபிமான அடிப்படையிலான அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

எனக்கும் என்னைப் போன்றவர்களுக்கும் உதவியளித்த ஸ்ரீக் உத்னம், ஷிஸ்ரின் ஏக், ஆனந்தகிருஷ்ணன், எட்வின், இங்விஸ் ஆகியோருக்கும் ஏனையோருக்கும் நான் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நன்றிகூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இதைத்தொடர்ந்து புகலிடம் தேடிவரும் தமிழர்கள் சந்திக்கவும், அவர்களது பிரச்சனைகளுக்கு உறுதியாக முகங்கொடுக்கவும் கலாச்சார பரிவர்த்தனைக்கும் ஏதுவான முறையில் தமிழ்-நோர்வே மக்கள் இணைவுகூடம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் பிரதி சனிக்கிழமைகள்தோறும் கூடம் திறக்கப்பட்டு தமிழ், நோர்வேஜிய சிற்றுண்டிகள் விநியோகிக்கப்பட்டதுடன் தமிழ், நோர்வேஜிய சஞ்சிகைகளும் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டன. அத்துடன் பொழுதுபோக்கிற்கான விளையாட்டுகளும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டன. ஒஸ்லோவாழ் தமிழ்ப் பிள்ளைகளது நலன்கருதி தமிழ்ப் பாடசாலையொன்று இணைவுகூடத்தால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு நடத்தப்பட்டது. இடையில் ஏற்பட்ட தவிர்க்கமுடியாத காரணங்களால் அப்பாடசாலை தொடர்ந்து நடத்தப்படாமல் இடைநிறுத்தி வைக்கப்பட்டது.

1988ம் ஆண்டு சில நண்பர்களின் உதவியுடன் கலை, இலக்கிய, அரசியல் மாதாந்த சஞ்சிகையான 'சுவடுகள்' ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து இன்று ஆறு வருடங்களாக வெளிவந்துகொண்டுள்ள 'சுவடுகள்', தற்போது இணைவுகூடத்தின் ஒரு சகோதர அங்கமாக இயங்குகிறது.

1990ம் ஆண்டு நோர்வே தமிழ்மக்களிடம் ஏறத்தாழ 1,25,000 குரோனர்கள் நிதியாகச் சேர்த்து 'ஹெட் பாணா' மூலமாக இலங்கையில் அன்றைய சமயம் போராலும் இயற்கை அழிவுகளாலும் துன்புற்றிருந்த கிழக்குமாகாண மக்களுக்கு உதவினோம்.

இணைவுகூடத்தின் ஆதரவில் இலங்கை இனப்பிரச்சனையால் அல்லலுறும் மக்களுக்காகக் கரம்கொடுக்கவும், இலங்கை இனப்பிரச்சனைக்கு ஒரு சரியான தீர்வைக் காண்பதற்கு அரசைத் தூண்டும் வகையிலும் வேலைத்திட்டங்களை மேற்கொள்ளதற்கும் என "உதவிக்குழு" ஒன்றினை 1993ம் ஆண்டு நடுப்பகுதியில் ஆரம்பித்தோம்.

இணைவுகூடத்தின் வளர்ச்சியில் அன்றுமுதல் இன்றுவரை ஒத்துழைத்த அனைத்துத் தமிழ், நோர்வேஜிய நண்பர்களையும் நான் நன்றியோடு நினைவுகூர்கின்றேன்.

இன்றும் இணைவுகூடம் நோர்வேயில் தமிழ்மக்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளுக்கு தன்னாலான சேவையை ஆற்றிவருகிறது. எமது பிரச்சனைகளைக் கையாள்வதற்கு தமிழ்மக்களாகிய எமக்கு நோர்வேஜிய மக்களது ஒத்துழைப்பும் ஆதரவும் கிடைக்கவேண்டிது இன்றியமையாததாகவுள்ளது. தொடர்ந்தும் இணைவுகூடத்தின் சேவைக்கு உங்கள் அனைவரது ஒத்துழைப்பும் ஆதரவும் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு விடைபெறுகிறேன்.

வணக்கம்!

I begynnelsen

Mitt navn er Subramaniyam Amirthalingam, 36 år. Jeg er tamil fra Sri Lanka, født i en liten landsby på Jaffna-halvøya.

Jeg kom til Norge som flyktning i april 1987. Det var en vanskelig tid fordi norske myndigheter var i ferd med å sende tilbake en del av de tamilske flyktningene fra Sri Lanka. Vi hadde klaget flere ganger, men fikk avslag på søknadene. Norske myndigheter påstod at vi ikke kom direkte fra Sri Lanka, men via India. Derfor kunne de ikke akseptere asylsøknadene våre. Norsk politi behandlet noen tamiler som kriminelle og fulgte med dem til India i tilbakesendelsen. Dette har jeg sett med mine egne øyne.

Jeg følte meg som en kamel som har mistet stedsansen og forvillet seg inn i Alaska, da jeg kom til Oslo. Jeg og mange andre flyktninger fikk opphold i et skip. Politiet jobbet hardt med å sende tilbake meg og andre til India. Jeg klarte hverken å sove eller spise. Jeg var full av frykt. Jeg gikk rundt og rundt i Oslos gater både dag og natt uten søvn og mat i mange dager.

Endelig, ved hjelp av en mann, fikk jeg treffe en indisk tamil som jobbet på Oslo antirasistiske senter. Han heter Anandakrishnan. Det var også to andre medarbeidere på senteret, Edvin Rosario og Ingvild. De skjønnte problemene våre og gav oss dekning. Men de fikk problemer med politiet på grunn av oss. Da bestemte de seg for å få oss på kirkeasyl i Tøyenkirken. Det var jo mange tamilske organisasjoner i Oslo, men ingen av dem ville hjelpe oss. Heller ikke enkeltpersoner som hevder å ville hjelpe tamiler hjalp oss. Da Anandakrishnan, Ingvild og Edvin tok oss til Tøyenkirken, ble vi møtt av prest Stig Utnem, Kirsten Eeg og noen andre. De omfavnet oss og sa "Velkommen!, velkommen til oss". Den stunden glemmer jeg aldri.

Til tross for politiets trusler, ga Tøyenkirken oss kirkeasyl og full støtte i 7 måneder. Etter Stig Utnems og andres harde og kontinuerlige arbeid fikk vi lov

---

I begynnelsen, da jeg vandret rundt i Oslos gater i fortvilelse uten noen hjelpende hender, var Tøyen kirke de eneste som hjalp meg. De har hele tiden stått ved tamilenes side.

---

til å bli her i Norge på humanitært grunnlag. I den anledning vil jeg takke Stig Utne, Kirsten Eeg, Anandakrishnan, Edvin, Ingvald og mange andre som hjalp meg og andre flyktninger.

Etter dette ble Tamilsk-Norsk Forening dannet i Tøyenkirken. Her fikk man anledning til å treffe andre tamilske flyktninger, og å ta del i å løse deres problemer og i kulturell utveksling. Den gangen var kafeen åpen hver lørdag, og det ble servert tamilske og norske matretter. Her fikk man lese både tamilske og norske tidsskrifter. Det var også aktiviteter for sportsinteresserte. Foreningen tok hensyn til tamilske barn som bor i Oslo, og startet tamilsk skole for barna for første gang her i Oslo. Men av forskjellige grunner måtte driften innstilles.

I 1988 startet noen litteratur og politisk interesserte et tamilsk tidsskrift, "Suvaduhai", som kommer ut hver måned. Tidsskriftet har fylt sitt sjette år, og jobber som egen organisasjon parallelt med foreningen.

Foreningen samlet inn ca. 125.000 kroner i 1990 blant tamilene i Norge. Disse ble sendt til Sri Lanka via Redd Barna til de som var rammet av både krig og naturkatastrofer i den østlige provinsen.

Foreningen har jobbet og dannet en solidaritetsgruppe for fred og rettferdighet på Sri Lanka i midten av 1993. Gruppen skulle hjelpe folk som blir rammet av den etniske konflikten, og få Norge til å engasjere seg for fred og rettferdighet på Sri Lanka.

I den anledning vil jeg takke alle tamiler og nordmenn som har vært med i utviklingen av foreningen hittil. Foreningen jobber fremdeles for de tamilene som har vansker i Norge. Vi tamiler trenger samarbeid og støtte fra nordmenn for å løse problemene våre. Jeg håper at alle dere gir full støtte og samarbeid til foreningen og blir aktive medlemmer.

Spøkelse fra fortida

Edvin Rosario

Med dette innlegget prøver jeg å ta et tilbakeblikk på fortida. Etter min mening kan vi som kom til Norge i begynnelsen av 70-åra ha forårsaket at dagens tamiler her i landet erfarer endel vanskeligheter de kunne ha sluppet å oppleve.

Jeg mener at vi som kom tidligere ikke har gjort nok for å ta i mot de som av forskjellige grunner flyktet fra hjemlandet.

Selv om innlegget vekker forargelse og noen attpåtil kan føle seg truffet er det likevel viktig å informere om de feil vi har begått. Og et magasin som kan bli et lite bidrag til en historisk dokumentasjon om tamilenes liv i utlendighet i Norge, gir en bra anledning til å belyse disse påstandene.

Mens vi ønsker oss frihet fra undertrykkelse, nedverdiggelse og rasisme fra et fremmed land i vårt hjemland, viser vi gang på gang med våre handlinger i Norge at vi ikke er klar til å leve sammen som ett folk, som tamiler!! Et folk som ønsker å ta vare på seg selv og sine nærmeste, et folk som ønsker å vise toleranse og omsorg ikke bare for tamiler, men også for andre som trenger vår støtte.

I dag er vi ca 6000 tamiler med og uten norsk statsborgerskap i Norge. En million av oss er blitt flyktninger, over halvparten av oss lever som internflyktninger på Sri Lanka og rundt 70 000 av våre søstre og brødre har mistet livet på grunn av krigshandlingene de siste ti årene.

Palestinerne måtte klare seg som flyktninger i over førti år, eritreerne i tretti og kampucheanerne i tyve før de kunne dra tilbake til hjemlandene sine. Selv om vi ikke kan sammenligne vår med all verdens andre konflikter kan vi ihvertfall ta lærdom av andres erfaringer. Ingen kan gi noen garanti for at vi kan dra tilbake til et fredelig hjemland i de nærmeste årene. Mange av oss kommer til å dø i Norge. Mange av våre barn vil bli så integrert i det norske samfunnet at det er utelukket

---

Jeg kom til Norge i 1974. De siste tolv årene har jeg arbeidet som trikkefører. Jeg har lang organisasjonserfaring, først og fremst innenfor fagforening og antirasistiske organisasjoner.

---

for dem å reise tilbake og bosette seg i fedrenes hjemland. Samtidig som vi er nødt for å tilpasse oss det norske samfunn er det viktig at vi prøver å samle oss til å gjøre alt for å hjelpe tamiler som har det vanskelig på Sri Lanka og i Norge. Det er nettopp dette mange av oss som kom i 1970-årene ikke innså, der vi levde i falskhet, selvopptatthet og uten noen form for virkelighetsforankring.

Vi tamiler har alltid hatt problemer som fjell foran oss og det er ingenting som tyder på at vi har med sandbakke å gjøre.

Noen av oss gjorde forsøk på å klatre opp på fjellet, granske problemene og prøvde å finne løsninger på dem etter beste evne slik at nødlidende tamiler i hjemlandet fikk vår støtte og de som reiste ut av landet noe hjelp til lettere å kunne tilpasse seg det nye samfunnet de kom til.

I begynnelsen av 80-årene var jeg aktiv medlem og i en liten periode også leder av den tamilske foreninga Tamil Sangam. Da jeg etterhvert oppfattet enkeltes motiver for å sitte i ledelsen - noe som kom til uttrykk gjennom opportuniste og korttenkning - så jeg det som en håpløs oppgave å bruke tid og krefter på å slåss mot mennesker som kun hadde sosiale og statusmessige behov for markere seg i foreningens virke. På dette tidspunktet burde foreningens viktigste oppgave ha vært å hjelpe våre landsmenn som kom hit som flyktninger og asylsøkere. Å gi en hjelpende hånd til våre søsken som hadde opplevd krig og lidelse og som nå måtte kjempe mot det norske byråkrati og dets treghet og sommel i bl.a. håndtering av sakene. Stille opp for å informere, gi praktiske råd og hjelp, i det hele tatt prate med tamiler på asylmottakene rundt omkring i dette langstrakte landet, spesielt de som var utsatt for rasistiske handlinger.

Oppgavene var store.

Personlig fant jeg etterhvert andre stier å gå for å kunne bidra i det arbeidet jeg anså som viktig.

Sammen med noen norske venner som også ønsket å gjøre en innsats for tamilske flyktninger stilte vi opp som representanter for Antirasistisk senter. Vi dro til Fridtjof Nansen-båten der det bodde endel tamilske flyktninger under vanskelige forhold, de var bl.a. involverte i en del slåsskamper med asylsøkere fra andre land. Vi dro også til flyktningemottak rundt omkring i landet og besøkte tamilene der. Flertallet av de tamilske flyktningene som kom i midten av 80-årene hadde i motsetning til de som kom som arbeidere og studenter lenge før, ingen kontakter i Norge i form av venner eller slektninger. De var deprimerte, de hadde flyktet hals over hode og savnet familie og alle sine kjære. Noen av dem hadde også psykiske problemer på grunn av usikkerheten, håpløsheten og ensomheten.

Vi klarte ikke å hjelpe alle tamilske asylsøkere, men vi ga mange tamiler informasjon, råd, håp og motivasjon til å holde ut i mottakene. Vi prøvde å megle der det var interne konflikter.

Mange av de unge tamilene fortalte meg åpent hvor glade de var for at vi kom for å møte dem. Vi fungerte også som terapeuter som reiste rundt og lyttet til

vanskeligheter som de satt inne med og ønsket å prate om.

La meg bruke anledningen til å takke mine landsmenn som var i asylmottakene for den tillit de viste meg og mine venner fra Antirasistisk senter. Slike opplevelser er vanskelig å beskrive med ord. Antirasistisk senter var også, med litt samarbeid fra Tamil Sangam, drivkraften til et møte med daværende undervisningsminister Marit Kvidal. Den videre politiske oppfølgingen og mediaomtale førte til at tamilske folkehøgskolestudenter som ikke fikk videre skoletilbud og dermed var i fare for å bli sendt ut av Norge, likevel fikk oppholdstillatelse.

Ettersom alt dette var frivillig, ulønnet arbeid som vi påtok oss i fritida sprengte det etterhvert naturligvis vår arbeidskapasitet.

Vi prøvde også å få i gang undervisning for nyankomne tamiler som hadde behov for tilleggkundervisning i norsk. Dette ble imidlertid en kortvarig og mislykket prosess.

Da de norske myndighetene strammet inn tamilenes muligheter til å få asyl i landet kom redningen gjennom kontakt med Tøyenkirken. De hjalp oss til å hjelpe tamilene som hadde fått avslag på sine asylsøknader og skulle sendes tilbake til Colombo. Etter flere måneder med lang og krevende innsats fra representanter for Tøyenkirken, Antirasistisk senter og tamilske asylsøkere selv, fikk saken en lykkelig slutt.

Asylsøkerne fikk lov til å bli i landet.

Tøyenkirken fortsatte sin støtte til tamilene i form av fritidsaktiviteter og som et sted hvor tamilene kan lese aviser og treffe andre tamiler og ikke minst nordmenn.

Når jeg først nevner Tøyenkirken ønsker jeg å fortelle om en samtale med prest Stig Utnem. Han undret på om det ikke var en ide å ta i bruk en nedlagt kirke som lenge hadde stått tom og var ledig til religiøse aktiviteter for tamilske flyktninger som var hinduer. Jeg har til gode å møte en katolsk prest, en munk, mullah eller andre religiøse personer som har større toleranse overfor andre religioner enn representantene fra Tøyenkirken. Det er verd å nevne at Tøyenkirken på mange måter har vært med på å redusere spenningene mellom tamiler i Oslo.

Vi har naturligvis ikke klart å oppnå kontakt med alle tamilene som bosatte seg i Oslo og andre steder i landet. Det ble også etterhvert umulig å oppnå kontakt der tamilene er splittet og stemplet som tilhørere av forskjellige krigførende fraksjoner i hjemlandet. Spenningene ble skjerpet enda mer da krigshandlingene i hjemlandet økte. Vår mulighet til å gå aktivt inn i en meglingsrolle i de tamilske miljøene ble betydelig redusert.

Resultatene av dette ser vi i dag. Vi møter oss selv igjen og igjen ved å gå rundt fjellet i stedet for å klatre oppover. Vi skulle ha inngått et samarbeid oss tamilene imellom slik at nyankomne tamiler kunne finne seg til rette i det nye samfunnet de kom til.

Enkelte av oss som kom hit som fremmedarbeidere eller studenter oppførte oss som om de som kom som asylsøkere var laverestående mennesker. Hvor horribelt enn dette måtte virke så laget noen av oss skille mellom fremmedarbeidere og studenter på den ene siden og flyktninger og asylsøkere på den andre siden.

Det var meget få som innså at vi alle er tamiler og at vi alle er i samme båt. Vi glemte vår virkelighet som utlendinger i et fremmed land. Den dagen Norge får et parti som Fremskrittspartiet i maktposisjon og vi blir bedt om å dra herfra, da er det for seint for oss å bygge opp støtte og solidaritet med nordmenn og blant våre egne.

At vi som kom i 70-åra ikke tok bedre i mot våre landsmenn har også skjerpet motsetningene innad mellom oss selv. Det har frambrakt gjeng- og gruppementaltitet hos noen og en individualistiske og anonym tilværelse uten kontakt med andre tamiler for mange andre.

Virkningene ser vi i dag ved at tamiler slåss mot tamiler her i landet. Det er større sannsynlighet for at tamiler blir skadet eller drept av andre tamiler enn av landets egne innbyggere i Norge.

Fortiden har innhentet oss. Vi har igjen søkt tilflukt i måten vi levde på i et land uten frihet, hvor vi var fulle av mistenksomhet overfor hverandre, i bunnløs fattigdom, omgitt av sosial urettferdighet og uten ytringsfrihet. Dette til tross for at vi nå lever i et land med lite fattigdom, liten sosial urettferdighet og himmelhøy frihet til å ytre seg i forhold til vårt eget land.

Vi har i dag flere tamilske grupperinger i Norge som står steilt mot hverandre. Det er ikke i vår interesse at dette fortsetter. Gjentatte negative medieoppslag gir dårlig inntrykk av tamilene generelt blant den norske befolkning. Dette kan videre forårsake at vi ikke lenger får arbeid eller bolig i dette landet. Dette kan også skade våre barns framtid her. Det er ingen hemmelighet når jeg sier at nordmenn generelt er mer skeptiske til fremmede idag enn for noen år siden. Vi har nok av problemer og vanskeligheter med å overleve her i landet fra før av og har ingen grunn til å skape enda flere vanskeligheter for oss selv.

Om vi er interesserte i at tamilene på Sri Lanka skal få fred må vi jenke oss nå. Vi er nødt til å leve sammen nå og i framtida. Det fins også et liv etter krigen, noe som vil kreve enorm selvoppgivelse fra oss for å bygge opp hjemlandet.

Vi må begynne å samarbeide oss imellom, vise større toleranse overfor andre mennesker. Vi må inngå en dialog med nordmenn og norske organisasjoner. Det sies at "den som behersker media behersker verden". Vi er nødt til å prøve å rette mediaoppmerksomheten mot konflikten på Sri Lanka og gjøre dette til fordel for tamilenes sak.

Om vi ønsker støtte fra det norske folk, og positiv mediaomtale MÅ VI FØRST ERKJENNE OSS SELV SOM ETT FOLK.

DET HASTER!!

கடந்தகாலத்தின் விளைவுகள்

எட்வின் றொசாரியோ

இக்கட்டுரையினூடாக கடந்தகாலங்களைத் திரும்பிப் பார்ப்பதற்கே நான் முயற்சிக்கிறேன். எழுபதுகளின் ஆரம்பத்தில் நோர்வே நாட்டுக்கு வருகை தந்த என் போன்றவர்களே இன்று நோர்வேயில் தமிழர்கள் அனுபவித்துவரும் சில தவிர்த்திருக்கக்கூடிய பிரச்சனைகளுக்கும், கஷ்டங்களுக்கும் காரணமானவர்கள் என்பது எனது கருத்தாகும்.

ஆரம்பகாலங்களில் இங்கு வந்த நாம், எம்மைத் தொடர்ந்து பல்வேறு காரணங்களால் குடிபெயர்ந்து வந்தவர்களை வரவேற்று வழிகாட்ட போதுமானவைகளைச் செய்திருக்கவில்லை என நினைக்கிறேன். இக்கட்டுரை கோபமூட்டுவதாயும், சிலருக்கு தாக்கப்படுகின்றோம் என்ற உணர்வைக் கொடுக்கக்கூடியதாக இருக்கின்ற போதும், நாம் விட்ட தவறுகளை அறியத்தரல் அவசியமாகும். அத்துடன் ஒரு சஞ்சிகையின் சிறிய பங்களிப்பானது வரலாற்றுப்பதிவின் ஆவணமாக அந்நியப்பட்ட தமிழர்களின் நோர்வே வாழ்வைப் பற்றியும், இவ்வாறான சில கருத்துக்களை வெளிக்கொணரும் ஊடகமாகவும் அமைகிறது.

எமது தாய்நாட்டில், அந்நியரின் அடக்குமுறையிலிருந்தும், ஒடுக்குமுறையிலிருந்தும், இனவாதத்திலிருந்தும் விடுதலை வேண்டிநிற்கும் அதேவேளை, நோர்வே நாட்டிலே மீண்டும், மீண்டும் எமது சில நடவடிக்கைகளால், நாம் ஒற்றுமையாக, "ஒரே தமிழ் இனமாக", தன்னைப்பற்றியும், தனது அயலவர் பற்றியும் அக்கறை கொண்டுள்ள ஒரு இனமாக, தமிழர்களுக்கு மட்டுமன்றி, எமது உதவி தேவைப்படும் ஏனையோருக்கும் பராமரிப்பும், சகிப்புத் தன்மையும் கொண்டுள்ள ஒரு இனமாக வாழத் தயாரற்றவர்கள் என்பதை மீண்டும் மீண்டும் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

இன்று நோர்வேஜியப் பிரஜாவுரிமை பெற்றவர்களும், அல்லாதவர்களுமாக கிட்டத்தட்ட ஆறாயிரம் தமிழர்கள் இங்கு வாழ்கிறோம். இன்று நாம் பத்து இலட்சம் பேர் அகதிகளாகியுள்ளோம், அதில் அரைவாசிக்கும் மேற்பட்டோர் எமது மண்ணிலேயே அகதிகளாகவுள்ளனர். அத்துடன் கடந்த பத்துவருட போராட்டத்தின் விளைவாக கிட்டத்தட்ட எழுபதினாயிரம் சகோதர, சகோதரிகள் உயிரிழந்துள்ளனர்.

1974இல் வேலைவாய்ப்புப் பெற்று இங்குவந்த நான் கடந்த பன்னிரண்டு வருடங்களாக ஒஸ்லோ போக்குவரத்துச்சபையில் சாரதியாக இருந்துவருகிறேன். தொழிற்சங்கங்கள், நிறுவாதத்திற்கு எதிரான அமைப்புப் போன்றவற்றில் நீண்டகாலம் இயங்கிய அனுபவம் உண்டு.

தத்தமது நாட்டுச் சூழலுக்குத் திரும்புவதற்கு முன்பு பலஸ்தீனியர்கள் நாற்பது வருடங்களுக்குமேலும், எரித்திரியர்கள் முப்பது வருடங்களும், கம்பூச்சியர்கள் இருபது வருடங்களும் அகதி வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. எமது முரண்பாடானது ஏனைய நாடுகளில் நிலவிய முரண்பாடுகளுடன் ஒப்பிட முடியாத போதும், ஏனையவர்களின் அனுபவங்களிலிருந்தும் நாம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அமைதி நிலவும் எமது தாய்நாட்டிற்கு ஒரு சில வருடங்களுக்குள் திரும்பிச் செல்லலாம் என்ற உத்தரவாதத்தை எவரும் எமக்கு அளிக்க முடியாது.

எம்மில் பலரது வாழ்வு இங்கேயே முடிந்துபோகலாம். நோர்வேஜிய சமூகத்துடன் பின்னிப் பிணைந்து வளரப் போகும் எமது குழந்தைகள் பலருக்கு, பெற்றோர்களின் தாய்நாட்டிற்குத் திரும்பிச்சென்று வாழ்வதென்பது சாத்தியமற்றது. நோர்வேஜிய சமூக அமைப்பு முறைக்கு எம்மை ஏதுவானவர்களாக்கிக்கொள்ளும் அதேவேளை, நாம் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு இலங்கையிலும், நோர்வேயிலும் அல்லலுறும் தமிழர்களுக்கு உதவ சகல முறைகளிலும் முயல்வது அவசியமாகும். எழுபதுகளில் வந்த நாம் இதையே செய்யத் தவறினோம், பதிலாக உண்மை நிலை பற்றிய விளக்கமும் தெளிவுமற்றும், பொய்மையிலும் சுயநலத்திலும் வாழ்ந்தோம்.

தமிழர்களாகிய நாம் எப்போதும் மலை போன்ற இன்னல்களைச் சந்தித்து வந்திருக்கிறோம். எம் முன்னே சமவெளிகள் இருந்ததற்கான அறிகுறிகள் எதுவுமே இல்லை. எம்மில் சிலர் இம்மலைகளில் ஏறமுயன்றோம். எமது பிரச்சனைகளை ஆராய்ந்து தாய்நாட்டில் இன்னல்களால் அவதியுறும் மக்களுக்கு உதவியும் ஆதரவும் நல்குவதற்கும், நாட்டை விட்டுக் குடிபெயர்ந்து வருவோருக்கு புதிய சமூகத்தில் அவர்கள் வாழப் பழகிக்கொள்ளவும் எமது திறமைக்கு எட்டியவரையில் தீர்வுகளைக் காண முயற்சித்தோம்.

எண்பதுகளின் ஆரம்பத்தில், நான் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஒரு சிரத்தையுடைய உறுப்பினராகவும், ஒரு சிறிய காலப்பகுதியில் அதன் தலைவர் பொறுப்பிலும் இருந்தேன். இக்காலப்பகுதியில் தலைவர் பதவிகளில் இருந்த ஒரு சிலர் குறுகிய மனப்பான்மையுடன், சந்தர்ப்பவாதிகளாகச் செயற்பட்டதைக் காலப்போக்கில் வெளிப்படுத்தினர். இம்மனிதர்களின், சமூகத்தில் தமது இடத்தை உறுதிப்படுத்தும் நோக்குடனான தேவை சங்கத்தின் செயற்பாடுகளினூடாக வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இவர்களுடன் மோதிக்கொள்வதற்காக எனது நேரத்தையும், உழைப்பையும் வீண் விரயம் செய்வது தேவையற்ற ஒன்றாகவே தென்பட்டது. குடிபெயர்ந்து அகதிகளாக வரும் எம்மவர்களுக்கு உதவுவதே இக் காலப்பகுதியில் சங்கத்தினுடைய பிரதான கடமையாக இருந்திருக்க வேண்டும். யுத்தத்தினால் அல்லலுற்று வரும் எமது சகோதரர்களின் விண்ணப்பங்களைக் கையாள்வதில் நோர்வேஜிய நிர்வாக அமைப்பு முறையிடம் காணப்படும் அலட்சியப் போக்கிற்கும், மந்தகதிக்கும் எதிராக போராடுவதில் அவர்களுக்கு உதவ வேண்டியிருந்தது. நீண்டு, நெடுத்திருந்த இந்நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருக்கும் அகதிமுகாம்களில் பரந்து தஞ்சம் புகுந்திருந்த தமிழர்களைச் சென்று சந்தித்து பேசுவதும், அறிவுரைகள், உதவிகள், மற்றும் நடைமுறைப் பிரச்சனைகள் பற்றிய தகவல்களை வழங்குவதும், குறிப்பாக இன, நிறவாத செயற்பாடுகளால் பாதிக்கப்பட்டவர்களைச் சந்திப்பதும் அவசியமாகவிருந்தது.

நாம் செய்யவேண்டிய விடயங்கள் மிக அதிகமாக இருந்தன.

காலவோட்டத்தில் நான் முக்கியத்துவம் கொடுத்த இவ் வேலைகளைச் செய்வதற்கு புதிய வழிகளைக் கண்டுகொண்டேன்.

தமிழ் அகதிகளுக்கு தமது உதவிகளை வழங்கவிரும்பிய சில நோர்வேஜிய நண்பர்களும், நானுமாக இனவாதத்திற்கு எதிரான அமைப்பின் உறுப்பினர்களாக வெளிப்பட்டோம். ஏனைய நாட்டு அகதிகளுடன் அடிபிடி, சண்டைகளுடன் "பிறித்யொவ் நான்சன்" என்ற கப்பலில் மோசமான நிலையில் வாழ்ந்து வந்த ஒரு பகுதித் தமிழர்களை நாம் சென்று சந்தித்தோம்.

எண்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் நோர்வேக்கு வந்திருந்த தமிழ் அகதிகள், முன்பு வேலைவாய்ப்புப் பெற்றும், மாணவர்களாகவும் இங்கு வந்தவர்களைப் போல நண்பர்கள், உறவினர்கள் என எவ்வித

தொடர்புகளையும் கொண்டிருக்கவில்லை. தமது குடும்பங்களின் பிரிவால் அமைதி குலைந்து சொல்லொணாத் துயரங்களில் இவர்கள் மூழ்கியிருந்தனர். தனிமை, நம்பிக்கையின்மை, எதிர்காலம் பற்றிய ஏக்கம் என்பவற்றால் சிலருடைய மனோநிலை வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது.

எம்மால் எல்லாத் தமிழ் அகதிகளுக்கும் உதவ முடியவில்லை. ஆயினும் அகதிமுகாம்களில் வாழ்ந்த பலருக்கு தகவல்கள், ஆலோசனைகள், நம்பிக்கை, உற்சாகம் என்பவற்றை வழங்கிவந்தோம். ஆங்காங்கே தமிழர்களுக்கிடையில் நிலவிவந்த உள்முரண்பாடுகளைத் தீர்த்துவைப்பதில் முயற்சிகள் எடுத்தோம்.

பல தமிழ் இளைஞர், யுவதிகள், நாம் வந்து தம்மைச் சந்தித்ததையிட்டு தாம் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைவதாக வெளிப்படையாகவே எனக்குக் கூறினர். பல்வேறுநிலைகளில் தமது பிரச்சனைகளையும், கஷ்டங்களையும், பிறருடன் பகிர்ந்துகொள்ள முடியாமலிருந்தவர்களைச் சென்று சந்தித்து, அவர்களுடைய பிரச்சனைகளைச் செவிமடுத்ததில் உளவியல் சிகிச்சையாளராகச் செயற்பட்டோம்.

அகதிமுகாம்கள்தோறும் என்னையும், நிறுவாத எதிர்ப்பு அமைப்பிலிருந்து சென்ற எனது நண்பர்களையும், வரவேற்று எம்மில் நம்பிக்கைவைத்தமைக்கு அந்தத் தமிழர்களுக்கு இச்சந்தர்ப்பத்தில் நன்றிகூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இவ்வாறான அனுபவங்களை வெறும் சொற்பதங்களினூடாக விளக்குவது இலகுவான காரியமல்ல.

தமிழ்ச்சங்கத்தின் சிறிய ஒத்துழைப்புடன், நிறுவாத எதிர்ப்பு அமைப்பானது அன்றைய கல்வி அமைச்சர் மாறித் கிவிடாலுடன் ஒரு சந்திப்பை ஒழுங்கு செய்வதில் ஒரு உந்துசக்தியாக இருந்தது. இதனைத் தொடர்ந்த அரசியல் செயற்பாடுகளும், தொலை தொடர்பு சாதனங்களைப் பயன்படுத்தியதும், அன்று முதல்வருட மொழிப்பயிற்சியை முடித்து தமது படிப்பைத் தொடரமுடியாதவாறு, இலங்கைக்குத் திருப்பி அனுப்பப்படும் அபாயத்தை எதிர்நோக்கியிருந்த மாணவர்கள் இங்கு வதிவிட வசதி பெறுவதற்கு வழிவகுத்தது.

எமது ஓய்வு நேரங்களில், ஊதியமோ, பிரதியுபகாரமோ எதிர்பாராமல் நாமாக முன்வந்து எடுத்துக் கொண்ட இத்தனை வேலைகளும் காலப்போக்கில் எமது வேலைப்பழுவை அதிகரித்ததென்பது இயற்கையே.

மேலதிக மொழிக்கல்வி தேவைப்பட்ட புதிதாக வரும் தமிழர்களுக்கு, நோர்வேஜிய மொழிப் பயிற்சி வகுப்புகளை நடாத்த எண்ணி அதை ஒழுங்கு செய்தோம். ஆயினும் குறுகிய காலப்பகுதியிலேயே எமது இம் முயற்சி தோல்வியைத் தழுவிக்கொண்டது.

நோர்வேஜியஅரசு தமிழர்கள் அரசியல்தஞ்சம் பெறும் வாய்ப்பினைக் கட்டுப்படுத்திய போது, தொய்யன் தேவாலயத்துடன் தொடர்பு கிடைத்தது. அரசியல்தஞ்சம் கோரிய சில தமிழர்களது விண்ணப்பங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டு அவர்களைக் கொழும்புக்குத் திருப்பியனுப்ப அரசு முற்பட்டபோது தொய்யன் தேவாலயத்தினர் எமக்கு உதவினர். தொய்யன் தேவாலயம், நிறுவாதத்திற்கு எதிரான அமைப்பு, அரசியல் தஞ்சம் கோரியோரின் சொந்த முயற்சி என பலமாதங்களாக நீடித்த பாரிய பங்களிப்பு ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான முடிவிற்கு இட்டுச் சென்றது. அரசியல் தஞ்சம் கோரியோர் இந்நாட்டில் வசிப்பதற்கான உரிமை வழங்கப்பட்டது.

ஓய்வுநேரப் பொழுதுபோக்குத்தளமாகவும், பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளை வாசிக்கும் நூல்நிலையமாகவும், ஏனைய தமிழர்களுடனும் நோர்வேஜியர்களுடனும் சந்தித்துத் தொடர்பை ஏற்படுத்தும் ஒரு கூடமாகவும் தொய்யன் தேவாலயம் தொடர்ச்சியாகப் பல்வேறு வழிகளில் தமிழர்களுக்குத் தனது ஆதரவை நல்கி வந்துள்ளது.

நான் தொய்யன் தேவாலயத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது வண. பிதா ஸ்ரீக் உத்னம் அவர்களுடன் நடந்த ஒரு உரையாடல்பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நீண்ட காலமாக கவனிப்பாரற்று, நிகழ்வுகளுக்கும் பயன்படாமல் வெறிச்சோடிக் கிடந்த கோவிற்கட்டித்தை இந்து மதத்தவர்களாகிய தமிழ் அகதிகளுக்கு இந்து வழிபாட்டுத்தலமாக ஏன் பயன்படுத்தக்கூடாது என

வினாவிய அவர் உண்மையிலேயே என்னை ஆச்சரியப்படுத்தினார். தொய்யன் தேவாலயப் பிரதிநிதிகளைப் போன்று, ஏனைய சமயநம்பிக்கைகள் மீதான சகிப்புத்தன்மை கொண்ட எந்தவொரு கத்தோலிக்க மதகுருவையோ, புத்தமதகுருவையோ, ஒரு முஸ்லீம் முல்லாவையோ நான் சந்திக்காதது எனது துரதிர்ஷ்டமே. ஒஸ்லோவில் தமிழர்களுக்கிடையே அவ்வப்போது நிலவிய குரோதங்களைக் குறைப்பதிலும் தொய்யன் தேவாலயம் அளப்பரிய பங்காற்றியுள்ளது என்பதை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

நாம் ஒஸ்லோவிலும், ஏனைய இடங்களிலும் வாழ்ந்துவரும் அனைத்துத் தமிழர்களுடனும் தொடர்புகளை ஏற்படுத்த முடியவில்லை என்பது புரிந்து கொள்ளக் கூடியதே. எமது நாட்டிலே உள்ள வேறுபட்ட போராட்டஇயக்கங்களின் அங்கத்தவர்கள் எனக் காலப்போக்கில் தமிழர்கள் பிளவுபட்டு முத்திரையிடப்பட்டதும் நாம் அவர்களுடன் தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதற்கும், பேணுவதற்கும் முட்டுக்கட்டையாக இருந்தது. நாட்டிலே போராட்டம் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தபோது இங்கு நிலவிய குரோதங்களும் மேலும் கூர்மையடைந்தன. தமிழ்ச் சமூகத்திடம் சமாதானத் தூதுவர்களாகச் செயற்படுவதற்கான எமது வாய்ப்புக்களும் குறிப்பிடத்தக்களவு குறைந்து போயின.

இதன் விளைவுகளை இன்று நாம் எம் கண்முன்னே காண்கின்றோம். எம் முன்னுள்ள மலைகளை ஏறித் தாண்டுவதற்குப் பதில், மலைகளை மீண்டும், மீண்டும் வலம் வருகின்றோம். புதிதாக இங்கு வருவோர் இப் புதிய சமூகத்தில் சரியான பாதையை தெரிவுசெய்ய உதவுமுகமாக தமிழர்களாகிய எம்மத்தியில் ஒருமித்து இயங்கும் திட்டம் இருந்திருக்க வேண்டும்.

தொழில் வாய்ப்புப் பெற்றும், மாணவர்களாகவும் இங்கு வந்த எம்மிற் சிலர் அகதிகளாக இங்கு வருகை தந்தோரை கீழ்த்தட்டு மனிதர்களாக கணித்துக்கொண்டனர். தொழில்வாய்ப்புப் பெற்றவர்களையும், மாணவர்களையும் ஒருபுறமாகவும், அரசியல்தஞ்சம் கோரியோரை மறுபுறமாகவும் துண்டாடிய எம்மிற் சிலரின் செயற்பாடானது மிகவும் கொடூரமானதும் வெட்கக்கோடானதுமாகும். எம்மில் மிகச்சிலரே நாம் எல்லோரும் தமிழர்கள் என்பதையும், எல்லோருடைய பிரச்சனையும் பொதுவானது என்பதையும் புரிந்து கொண்டுள்ளார்கள்.

ஒரு அந்நிய நாட்டில், அந்நியப்பட்ட வாழ்க்கையை வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றோம் என்ற உண்மையை எம்மில் பலர் மறந்துவிட்டோம். முன்னேற்றக்கட்சி போன்ற கட்சிகள் இங்கு ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி எம்மையெல்லாம் இங்கிருந்து வெளியேறும்படி பணிக்கும்போது தமிழர்கள் மத்தியிலும், நோர்வேஜியர்களுடனும் ஒற்றுமையை வளர்த்து, ஆதரவை வழங்குவதற்கான அமைப்புகளை கட்டியெழுப்புவதற்கான காலம் மலையேறியிருக்கும்.

எழுபதுகளில் இங்கு வந்து, தொடர்ந்து வந்த எம்மவர்களை வரவேற்கத் தவறிய எம்மிடமும் பல முரண்பாடுகள் எழுந்து கூர்மையடைந்தன. இது சிலரிடம் குழுமனப்பான்மையை வளர்த்தது. இன்னும் பலர் தமிழர்களுடன் எவ்வித தொடர்புமற்று ஒதுங்கி வாழமுளவிற்கு துரத்தியது.

இன்று தமிழர்கள் தம்மிடையே இங்கு கைகலப்புகளில் ஈடுபடுவதெல்லாம் இவற்றின் விளைவுகளே. ஒரு நோர்வேஜியரால் தாக்கப்படுவதை விட ஒரு தமிழர் இன்னொரு தமிழரால் தாக்கப்படுவதும், கொலைசெய்யப்படுவதற்குமான சாத்தியக்கூறுகளே அதிகம்.

கடந்த காலங்கள் எம்மை மீண்டும் ஆட்கொண்டுவிட்டது. நாம் மீண்டும் எமது நாட்டைப்போல் எம்மைச் சிறைப்படுத்தியுள்ளோம், சுதந்திரத்தைப் பறிகொடுத்தவர்களாக, எதிர்ப்பும் ஒவ்வொருவரையும் சந்தேகத்துடன் நோக்குபவர்களாக, எல்லையற்ற வறுமையில், சமூக உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டவர்கள்போல, கருத்துச் சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்டவர்கள்போல வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றோம். எமது நாட்டுடன் ஒப்பிடும் பொழுது குறைந்தளவு வறுமையும், சிறியளவிலான சமூகரீதியான புறக்கணிப்பும், வானுயரக் குவிந்துகிடக்கும் தனிமனித சுதந்திரமும், கருத்துச் சுதந்திரமும் எமக்கு இந்நாட்டில் உண்டு.

ஒன்றுடன் ஒன்று பிடிவாதமாக முரண்டுபிடித்துவரும் பல தமிழ்க் குழுவடிவங்களை இன்று நாம் நோர்வேயில் காண்கிறோம். இவ்வாறான நிலமைகள் தொடர்வது எமது விருப்பமல்ல. மீண்டும், மீண்டும் தொலைத்தொடர்பு சாதனங்களை நிரப்பி வரும் எமது நடவடிக்கைகள் நோர்வேஜிய மக்களிடம் பொதுவாகத் தமிழர்கள் பற்றிய ஒரு தவறான அபிப்பிராயத்தை உருவாக்கிவருகின்றன. இவை நாம், தொழில் வாய்ப்புப் பெறல், வதிவிடங்களைப் பெறல், எமது பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் என்பவற்றுக்கு முட்டுக்கட்டைகளாக இருக்கலாம். இன்றைக்கு ஒரு சில வருடங்களுக்கு முன்பிலும் பார்க்க இன்று பொதுவாக நோர்வேஜியர்கள் வெளிநாட்டவர்கள் தொடர்பாக கொண்டுள்ள பயம் அதிகரித்துள்ளது என்பது நான் சொல்லாமலே வெளிப்படையானது. இந்நாட்டில் நாம் ஏற்கனவே பல பிரச்சனைகளுடனும், கஷ்டங்களுடனும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறோம். இதைவிடவும் அவசியமற்ற பல பிரச்சனைகளை நாமே எமக்கு ஏற்படுத்துவதென்பது எமது தலையில் நாமே மண்ணை வாரிப்போடுவதற்குச் சமனாகும்.

இலங்கையில் தமிழர்களது வாழ்வு அமைதியானதாக அமைவதில் நாம் அக்கறை கொண்டவர்களாக இருப்பின், இன்றே நாம் அனைவரும் ஒருமைப்பட்டாக வேண்டும். நாம் இப்போதும், எதிர்காலத்திலும் ஒற்றுமையாக வாழவேண்டியவர்கள். யுத்தத்திற்கு பின்பும் எமக்கு ஒரு வாழ்வுண்டு. அது எமது நாட்டை மீண்டும் கட்டியெழுப்புவதற்காக ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் மிகப் பெரிய தியாகங்களை வேண்டி நிற்கின்றது.

நாம் எம்மிடையே ஒற்றுமையாக வேலைசெய்ய ஆரம்பிக்க வேண்டும். சக மனிதர்கள் மீதான சகிப்புத்தன்மையை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். நோர்வேஜியர்களுடனும், நோர்வேஜிய அமைப்புக்களுடனும் கருத்துப் பரிமாற்றங்களைச் செய்துகொள்ள வேண்டும். "தொலைத்தொடர்பு சாதனங்கள் மீது ஆளுமை செலுத்துபவன், உலகை ஆள்கிறான்" என்பதற்கிணங்க, நாமும் தொலைத்தொடர்பு சாதனங்களின் கவனத்தை இலங்கைப் பிரச்சனையின் மீது திருப்ப முயற்சிப்பதோடு, தமிழர்களின் நலன்களுக்கு அதனைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

எமக்கு நோர்வேஜியர்களின் ஆதரவும், தொலைத்தொடர்பு சாதனங்களின் பங்களிப்பும் தேவையாயின்

நாம் முதலில் எம்மை ஒரே இனமாக அடையாளப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்!

- உடனடியாக!!!

தொடர்புபடல்

அந்தனி தியோப்பிலஸ்

“இப்பரந்த பைன்மரக்காட்டினுள் எம்மை சுற்றியே பனைமட்டைகளால் ஓர் வேலிகட்டிய வளவை ஏற்படுத்தாமல் இத் துருவத்துப்பூங்காவிலும் எமது கலைப்பூக்கள் ஓர் தனிச்சிறப்பான மலர்களாக மலர்வதற்கு வழிசமைக்கப்பட வேண்டும்.”

‘பிழைத்துக் கொள்ளல்’ே, புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழும் தமிழ்மக்களிடையே, பெரும்பாலும் காணப்படும் பொதுக்காரணியாகும். கடிகாரச்சிறைக்குள் சிக்குண்டு கடுகதிவாழ்க்கையைத் தெரிவுசெய்துகொண்ட ‘பிழைத்துக் கொள்ளல்’ வாழ்க்கை வினாடிமுள்ளாக அவசர அவசரமாக நகர்ந்துகொண்டுள்ளது. இதனால் குறிப்பாக நோர்வேயில் வாழும் தமிழ்மக்கள் ஒருவர் - ஒருவருடன் தொடர்புபடல் இங்கு தோன்றும் நடுநிசி சூரியன் போன்றே உள்ளது.

கூட்டுவாழ்க்கை நாம் கூடிக்குலவித்திரிந்த தேசத்தில் இருந்தது. இப்போது நாற்று நடும் முறைபோல் பாத்திமாறிய பயிர்கள் போன்றாகிவிட்டது. இருப்பினும் தமிழ் மக்களிடையே தொடர்புகளையும், அவர்களை சூழவுள்ள பிறஇனமக்களை தமிழர்களுடன் தொடர்புபடுத்தலையும் செய்வதற்கு பல தொடர்பு ஊடகங்கள் தற்போது நோர்வேயில் உள்ளது.

சிலருடைய ஓய்வு நேரங்களுக்கு எப்போதும் ஓய்வுகிடைப்பதில்லை. அப்படியானவர்களின் ஆரோக்கியமான முயற்சியால் ஆரம்பிக்கப்பட்டவைதான் கலைகலாச்சார தொடர்பு நிறுவனங்கள், பத்திரிகைகள், வானொலி, தொலைபேசி செய்திச்சேவைகள் போன்ற தொடர்புகங்கள்.

இத்தொடர்பு ஊடகங்களை இங்குவாழ் தமிழ்மக்கள் எந்தளவிற்கு பயன்படுத்திக்கொண்டார்கள்; அல்லது எந்தளவிற்கு மக்களை தொடர்புசேவைகள் சென்றடைந்தன என்பவை ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படவேண்டிய விடயமாகும். இங்குள்ள தொடர்பு மார்க்கங்கள் ஒரு சிறிய ஆரையைக் கொண்டு ஒரு குறுகிய வட்டத்தையே திரும்பத் திரும்ப வரைந்தனவா? என்பது நிறுவனத்திலுள்ள நிர்வாகத்தினால் ஆராயப்படவேண்டியதொன்றாகும். தமிழ்மக்களின் கலைகலாச்சார சங்கம், நோர்வேஜிய மக்களுடன் தமிழர்களை இணைக்கும் இணைவுகூடம் போன்றவை பெரும்பான்மையான இங்குவாழ் தமிழர்களை உள்வாங்கி கொண்ட அமைப்புகள் எனலாம். எண்ணிக்கையின் பருமன் அவ்மைப்புகளின் வெளிப்பாடுகளாகிய கலைநிகழ்வுகளில் மட்டுமே தரிசிக்க கூடியதாய் உள்ளது. தமிழர்களின் பாரம்பரியவிழாக்களை சிறப்பிப்படுத்துவதாயும், பருவகாலங்களுக்கு இயல்புடையதாகவும்

எட்டுவருட இடம்பெயர்ந்த வாழ்வில்
தொடர்புபடலால் மட்டுமே
தொலைவில் இருக்கும், - நான்
பிறந்து, வளர்ந்த மன்னாரை
தரிசித்துக்கொண்டிருப்பவன்

அவைகளின் நிகழ்வுகள் அமைகின்றன. இவ்வகையான நிகழ்ச்சிகளினூடாக ஒருவர்-ஒருவருடன் தொடர்புபடல், கலை நிகழ்வுகளினூடாக தம் கருத்துகளை வெளிப்படுத்துதல் என்பன இடம் பெறுகின்றன. இங்குள்ள அமைப்புகளின் அத்தனை நிகழ்ச்சிகளும் மக்களுக்காக மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்ற நோக்கில் நடாத்தப்படுகின்றன என்பதில் எவ்வித ஐயப்பாடுமில்லை. ஆனால் நிகழ்ச்சிமண்டபத்தில் திரண்டு வந்திருந்த மக்களிடம் தங்களினால் நடாத்தி முடிந்த ஒரு நிகழ்ச்சி பற்றியோ, அல்லது கடந்தகால நிகழ்ச்சிகள் பற்றியோ 'கருத்துக்கணிப்பை' இவ்வமைப்புகள் செய்தனவா? அல்லது செய்ய முயற்சியாவது எடுத்தனவா?

பார்வையாளரில் கலைநிகழ்ச்சிகள் ஏதாவது ஒரு விதத்தில் பாதிப்பை ஏற்படுத்தவேண்டும். அந்த பாதிப்பினால் ஏற்படும் கருத்துக்களை உள்வாங்கிக்கொள்ள, இவ் அமைப்புகள் சாத்தியப்படக்கூடிய கருத்துக்கணிப்புமுறையை நடைமுறைப்படுத்த முயலவேண்டும். ஆரோக்கியமான விமர்சனங்கள், விரிவுபடுத்தப்படும் சிந்தனைகள், புதிய கருவூலங்கள் என்பவற்றை பார்வையாளர் மத்தியிலே இவ்வமைப்புகள் பொறுக்கி கொள்ளலாம். மேடையும் மக்களின் வரிசையும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புபடல் வேண்டும். பெரும்பான்மையான மக்களின் கருத்தை உள்வாங்கிக்கொண்டு, நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பில் ஈடுபடும்போது அது மக்களின் நிகழ்ச்சியாக மக்களும் அமைப்பும் கலைஞர்களும் தொடர்புபடும் ஓர் ஊடகமாக அமையும்.

பார்க்குமிடமெல்லாம் அழகியலை தன்னகத்தே கொண்டுள்ள நோர்வேநாட்டின் எழில் மிகுந்த குழல், அதன் கலைஇலக்கிய வடிவங்கள், எமது கலைவடிவங்களுக்கு புதுப்பொலிவை கொடுத்தனவா? அல்லது எமது கலை, இலக்கியங்களிலுள்ள சிறப்பு அம்சங்களை நோர்வேஜியர்கள் உள்வாங்கிக்கொண்டார்களா என்பதனை ஆராய்வதும் சங்கங்களும் இணைவுகூடங்களும் பரந்தடிப்படையில் இயங்குவதற்கு வழிசமைக்கும்.

இப்பரந்த பைன்மரக்காட்டினுள் எம்மை சுற்றியே பனைமட்டைகளால் ஓர் வேலிகட்டிய வளவை ஏற்படுத்தாமல் இத் துருவத்துப்பூங்காவிலும் எமது கலைப்பூக்கள் ஓர் தனிச்சிறப்பான மலர்களாக மலர்வதற்கு வழிசமைக்கப்படவேண்டும். தமிழ்மக்களை நோர்வேஜியர்களுடன் தொடர்புபடுத்தலுக்கு விழாமண்டபங்களையே ஒரு களமாக பயன்படுத்தலாம். மொழிமாற்றம் செய்யப்படும் கலைஇலக்கிய வடிவங்கள், இவ்வகையான இணைப்புக்கு தொடர்புபடுத்தலுக்கு முதல்படியை செதுக்கி கொடுக்கும்.

வானொலி முக்கிய தகவல்தொடர்புசாதனமாக எம் தாயகத்தில் இருந்தது. அதற்கான முழுநேர ஒதுக்கீடு வசதிகள் அங்கு இருந்தன. இங்கு நேர அளவீடு வசதிகள் அற்ற நிலையிலும் 'தமிழ்நாதம்' ஞாயிறுதோறும் ஒருமணிநேரம் ஒலிபரப்பாவது வரவேற்கத்தக்கது. வாரம்தோறும் நிகழ்ச்சிகளை தயாரிப்பதும், தகவல்களை சேகரிப்பதும் இலகுவான காரியமல்ல. அப்படியான கஷ்டங்களுக்கு மத்தியிலும் வாரம்தோறும் நிகழ்ச்சிகள் ஒலிபரப்பாகின்றன; எத்தனை தமிழர்கள் தங்கள்வீட்டு வானொலிப்பெட்டியை அந்த நேரத்தில் இயக்கிவிடுகிறார்கள். இந்திய சினிமா பாடல்கள், திரைப்படவீடியோக்கள், இருபத்துநான்கு மணிநேர தொலைக்காட்சி சேவைகள் போன்ற 'ஓய்வுநேர திருடர்களிடம் பலர் தமது ஓய்வுநேரங்களை பறிகொடுத்துவிடுகிறார்கள். இதனால் உள்ளூர்த் தயாரிப்பாக வெளிவரும் வானொலியில் அக்கறை குறைந்து காணப்படுகின்றது. இந்நிலை மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும். தமிழ்நாதம் தனது தரவிருக்கும் நிகழ்ச்சிகளை அல்லது நடாத்த திட்டமிட்டிருக்கும் நிகழ்ச்சிகளை, துண்டுப்பிரசுரங்களினூடோ அல்லது விளம்பரசேவைகளினூடோ அறியத்தருமிடத்து அது மக்களை ஆர்வமுறத் தூண்டும். கேட்போரும் வானொலியுடன் தொடர்புகொள்ள சாத்தியங்கள் உண்டு. வானொலி இங்கு கலைஞர்களை வளர்க்கும், பயிற்றுவிக்கும் பாடசாலையாக பரிணாமம் அடைவது அதன் வளர்ச்சியை சிறப்பிக்கும். அந்த நோக்கத்துடன் செயற்படுத்தலே வானொலியையும் மக்களையும் இணைக்கும் இறுக்கமான கோடாக அமையும்.

மக்களுடன் பங்குபடவில் பத்திரிகைகள் பாரிய சேவையை செய்கின்றன. உள்ளூர்க்கடைகளில் நிறைந்துகிடக்கும் வர்த்தகத்தனமான சஞ்சிகைகளுக்கு நடுவே வித்தகத்தனமான சஞ்சிகைகளை எண்ணிவிடலாம். இங்குள்ள மக்களின் தொடர்புபடலின் தேவையை உணர்ந்து ஆறு வருடங்களாக வெளியாகும் மாத இதழான 'சுவடுகளின்' பாதப்பதிப்பு பாராட்டப்படவேண்டிய ஒன்றாகும். காத்திரமான

வாசகர்களை உருவாக்கவேண்டும் என்பதில் சுவடுகள் செய்யும் பணி வரவேற்கத்தக்கதே. இம் மாதவிதமானது பல எழுத்தாளர்களை, பல கவிஞர்களை தன்னுள் வாங்கிக்கொண்ட அளவிற்கு புகைப்படக் கலைஞர்களையோ ஓவியர்களையோ உள்வாங்கி கொள்ளவில்லை. சித்திரக்கலைபற்றி பல செய்திக்குறிப்புகள் இவ்விதழில் வந்தாலும் தம்பா, எஸ்.பி. என்பவர்கள் தவிர வேறு ஓவியர்களையோ, கார்டுனிஸ்டுகளையோ இவ்விதழ் இன்னும் உருவாக்கிவிடவில்லை. ஏனைய கலைகள் வளர்ந்த அளவிற்கு இன்னும் எம்மக்களிடையே ஓவியக்கலை பெரும் வளர்ச்சி அடையவில்லை என்றே சொல்லலாம். இனம், மொழி என்பவற்றைக் கடந்து மக்களிடையே செல்லக்கூடிய ஓவியக்கலையை நாம் இன்னும் பயன்படுத்திக்கொள்ளாமலே இருக்கிறோம். நோர்வேயில் இருந்தும் எட்வேட் முங்க்கின் 'அலறல்' எம் காதுகளுக்கு கேட்கவில்லை. இங்கிருந்து வெளிவரும் சஞ்சிகைகளான சக்தி, சர்வதேச தமிழர், சுமைகள் போன்றவை ஓவியர்களை இனம்கண்டு அவர்களுக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்து மக்களுடன் தொடர்புபடலுக்கு வழிசமைத்து கொடுக்கவேண்டும். அன்னையூபதி தமிழ்க்கலைக்கூட இரண்டாவது ஆண்டுவிழா சிறப்பிதழ் சிறுவர்களின் சித்திரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டது ஒரு சிறப்பம்சமாகும்.

இங்குள்ள தொடர்புசாதனங்கள் அத்தனையும் மக்களுக்காக, மக்களின் பயன்பாட்டுக்காக என்றால் மக்களுடன் தொடர்புபடலில் தொடர்புசக்திகள் தொடர்ந்து ஈடுபட வேண்டும்.

Medier

Antoney Theophilus

Tamiler i utlendighet har ett felles mål, å overleve i det nye "hjemlandet." Livet blir styrt av klokka. Hverdagene bare går. Det er kontakten tamiler imellom som er lyspunktet i hverdagen her i Norge, men denne kontakten blir sjelden opprettholdt.

Vi hadde et kjempefint sosialt liv i vårt hjemland. Nå har vi blitt tvunget til å leve et liv innenfor nye rammer og på nye vilkår. Men det finnes forskjellige midler til å opprettholde kontakten tamiler imellom, - og for å etablere nye kontakter mellom tamiler og andre folkegrupper.

Mange bruker fritiden til å drive kultursentre, til å gi ut aviser og tidsskrifter, til å drive nærradio og nyhetsformidling via telefonen. Hvor mye blir disse mediene brukt av tamiler? Når disse mediene ut til mottakergruppen? Det er nødvendig med en undersøkelse omkring disse spørsmålene. De som er ansvarlige i de forskjellige organisasjonene må spørre seg om de kanskje bare har nådd frem til en liten krets, - til de samme små kretsene igjen og igjen.

Det er Tamil Sangam og Tamilsk-Norsk Forening som har det største antallet medlemmer. Når disse arrangerer kulturelle program er oppslutningen stor. Programmene arrangeres i forbindelse med tamilske tradisjoner og høytider, - religiøse festivaler. Arrangementene skaper kontakt mellom mennesker, og gir en mulighet for å uttrykke meninger og følelser via kunst! Hensikten er at flest mulig skal få benytte seg av dette tilbudet. Og med dette som et formål bør organisasjonene i større grad benytte seg av tilbakemelding fra publikum.

Kunstprogram har til hensikt å gjøre inntrykk på deltakerne. Organisasjonene bør i langt større grad satse på kommunikasjon, - og søke råd og veiledning også hos medlemmer og deltagere. Dersom man stiller seg åpen for respons fra publikum, både ros og kritikk, vil man få et bredere grunnlag og nye ideer til senere arrangementer - og man vil kunne danne en bro mellom organisasjonene, kunstnere og folket.

---

*Jeg møter byen Mannar
som jeg er født i
og oppvokst i
via massemediene
i åtte år,
som flyktning her*

Norge er et land med en bred kulturell tradisjon. Har den norske kulturen påvirket vår tamilske kultur? Har den norske kulturen vært med på å skape nye varianter av våre tamilske kunstformer? Eller man kan også spørre: Har nordmenn fått et inntrykk og en smakebit av vår tamilske kultur med alle dens kunstformer? Disse spørsmålene bør stilles av organisasjonene og undersøkes på et bredere grunnlag enn det som hittil er gjort. Dette er viktig for å danne en basis i organisasjonsarbeidet. Vi må ikke begrense oss. Vår kunst må blomstre i den norske kunstparken. Våre kunstformer må blomstre sammen med de norske kunstformene. Vi må også ha som mål å skape kontakt mellom nordmenn og tamiler. For å nå dette målet kan det være fruktbart å satse på kulturel samarbeid, f.eks. kan fremstilling av kunst og oversetting av litteratur kan være et skritt i denne retningen.

Radioen var det viktigste mediet i vårt hjemland. Vi hadde det utstyret vi trengte, og vi kunne drive heltidssendinger. Nå har vi begrenset sendetid og derfor begrensede muligheter. Men hver søndag er det likevel en times sending på Tamil Natham. Det er ikke lett å lage programmene og det er ikke enkelt å samle stoff til hver ukes sending. Hvor stort er lytterantallet blant tamiler til dette ukesprogrammet? Indiske filmsanger, video og tv-sendinger 24 timer i døgnet stjeler store deler av fritiden til stadig flere mennesker. Interessen for vår tamilske nærradiosending forsvinner i mylderet av andre tilbud. Dette må forandres! Tamil Natham må bli flinkere til å drive reklame, - til å opplyse folk om sine sendinger. Da vil det forhåpentligvis bli større oppslutning om og interesse for sendingene. Det hadde vært fint om radioen også kunne drive en utdannende virksomhet, og inspirere og tenne folk til å satse på kunsten og kulturen. På denne måten kunne radioen være med på å skape et felles samlingspunkt for oss.

Aviser og tidsskrifter spiller en vesentlig rolle blant massemediene. I tamilske kolonialforretninger finner vi kun et fåtall tidsskrifter som er meningsfylte og bra, i motsetning til et titalls kommersielle tidsskrifter. Suvadukal - tamilsk tidsskrift i Norge - har skjönt behovet for seriøs medievirksomhet, og har nå blitt gitt ut månedlig i seks år. Dette tidsskriftet fortjener all ros! Det arbeidet som de legger ned i å lage interessante artikler er veldig bra. De har klart å trekke med seg en rekke forfattere og diktere, men har et stadig behov for flere fotografer og billedkunstnere. Det forekommer at det er illustrasjoner/tegninger i tidsskriftet, men kun et par kjente tegnere har hittil blitt formidlet: Thamba og SP. I forhold til andre kunstformer ligger interessen for billedkunst nede i tamilsk kultur. Vi har ikke den tradisjonen innenfor malerkunsten som gjør at vi kan formidle den til andre kulturer. Heller ikke har Norges store maler, Edvard Munch, og hans "Skrik" vekket oss. Det er viktig å danne en bro mellom kunsten/kunstneren og folk. Og andre tamilske tidsskrifter, som Sakti, Sarvathesa tamilar og Sumaigal bør være med i dette arbeidet ved å invitere tegnere og oppmuntre dem. Skriftet fra Annai-Poopathi tamilsk skole har dessuten gitt plass til barnetegninger. Det er veldig flott!

Hvis vi blir flinkere til å bruke de nevnte mediene med tanke på felles behov og interesser vil vi oppnå større kontakt: - oss tamiler imellom og med andre folkegrupper. Det er dette vi fortsatt må arbeide hardt for!

Fra mitt ståsted

Yohan Shanmugaratnam

Jeg har bodd i Norge i 9 år. Min far er tamilsk, og min mor er japansk. Jeg ble født i Jaffna, og bodde i Colombo. Når jeg var tre år, flyttet familien min til Japan. Der lærte jeg meg japansk, og gikk på japansk barnehage og litt av skolen. Så flyttet vi til Norge. På den tiden tenkte jeg ikke så mye på hva dette skulle bety for meg og min framtid. Jeg skulle ta alt som det kom. Det var verre for min bror, som var tolv år når vi flyttet. Jeg tror han tenkte mer på saken enn det jeg gjorde. Jeg var tross alt bare seks, og likegyldig. Vi ble veldig godt tatt imot, av folkene og skolen. Lærerne var veldig hjelpsomme, både for min bror og jeg. Elevene var også greie. Min bror snakket engelsk, og kunne prate med klassekameratene sine. Mens jeg bare snakket japansk. Dessverre hadde jeg glemt tamilen på den tiden. Så var det like greit for meg å lære språket. Vi fikk begge ekstra lærer i språket, og etter et halvt år hadde jeg begynt å prate gebrokkent norsk med mine venner. Samtidig som jeg begynte å lære meg språket, forsvant både tvilen og det lille av fremmedfrykt som noen syntes å ha. Nå var klassekameratene mine mere nysgjerrige, og etter et par år var jeg som alle andre i klassen. Jeg hadde lært meg språket, takket være venner og lærere, og det verste var unnagjort. Har man lært seg språket, har man kommet langt. For meg var det veldig lett, for jeg var såpass ung. Men for eldre, kan det nok være vanskelig, selv om norsk er et forholdsvis lett språk å lære. Slik som for min far, som fortsatt har noen vanskeligheter med språket.

Men i hvert fall er ikke språket noen slags handikap for meg nå. Ikke for min bror heller. Mange sier at jeg er mer norsk enn ham, noe som ikke er så rart når jeg var så ung når vi kom hit. Jeg pleier ikke å innrømme så ofte at jeg føler meg mest norsk, enn noe annet. Det betyr ikke at jeg har "glemt" at jeg er halvt tamilsk og halvt japansk. Jeg har begge kulturene i meg, selv om jeg ikke kan huske noe som helst fra Sri Lanka. Hjemme spiser vi både mat fra Sri Lanka og Japan. Jeg må si at jeg liker begge deler veldig godt. Jeg liker også norsk mat

---

Jeg kom til Norge med japansk mor og tamilsk far da jeg var liten. Jeg er oppvokst og integrert i det norske samfunnet. Jeg ser lyst på framtida.

---

veldig godt. Jeg kunne gjerne spist poteter i en uke, men broren min er absolutt ikke slik. Han overlever ikke en dag uten ris. Der er det en liten forskjell mellom oss. Når det gjelder slikt, er jeg kanskje litt mere "norsk" enn ham.

Hver gang noen spør meg: "Hvor kommer du fra?" så må jeg altså legge ut hele den lange historien om familien min, og meg. Og hver gang sier dem til slutt: "Jamen du er jo norsk, er du ikke det?"

Vel, jeg er jo ikke født her, og jeg har heller ikke norsk statsborgerskap. Så på papiret er jeg absolutt ikke norsk i det hele tatt. Jeg er en asiater med oppholdstillatelse i Norge. Selv hvor "norsk" jeg føler meg, må jeg ikke glemme at jeg ikke er det. Selv om det ikke er så lett når alle behandler meg som om jeg var norsk.

Rasisme har jeg aldri opplevd direkte. Nå tenker jeg på alvorlig rasisme. Men jeg vet godt at det finnes mange slike folk der ute. Jeg og vennene mine kjenner hverandre så godt nå, at hvis de skulle kommentere hudfargen min på en spydig måte, noe som jeg ikke tar meg nær av i det hele tatt for at jeg vet at de ikke mener det, så kan jeg ta igjen. Ved å kommentere deres. Akkurat hvilke uttrykk vi bruker, er ikke så interessant, men begge ler av det og sier til slutt at man ikke mente det.

Og når alt kommer til alt, synes jeg at jeg er en veldig heldig person, som har alle disse kulturene i meg, og at jeg bor i et såpass fredelig land som Norge, når mine slektninger lever et hardt liv hjemme i Sri Lanka.

Jeg håper at det engang skal bli fredelig der også, så jeg kan besøke et av de mange fedrelandene mine. Det er tross alt der jeg ble født.

எனது பார்வையில்

யொகான் சண்முகரத்தினம்

நான் நோர்வேயில் ஒன்பது வருடங்களாக வசிக்கின்றேன். எனது தந்தை தமிழர், தாயார் யப்பானியர். நான் பிறந்தது யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்ந்தது கொழும்பில். எனக்கு மூன்றுவயது இருக்கும்போது எனது குடும்பம் யப்பானுக்கு இடம் பெயர்ந்தது. அங்கே யப்பானிய சிறுவர்பூங்காவிலும் பின்னர் சிறிது காலம் பாடசாலையிலும் கல்வி பயின்றேன். அதன் பின்னர் நாம் நோர்வேக்கு குடிவந்தோம். அந்த நேரத்தில் எனக்கும் எனது எதிர்காலத்துக்கும் இந்த இடப்பெயர்ச்சி என்ன மாற்றத்தை ஏற்படுத்தப்போகின்றது என்று அதிகம் யோசிக்கவில்லை. ஆனால் எனது சகோதரனுக்கு அப்போது வயது பன்னிரண்டாக இருந்தமையால் அவர் இம்மாற்றம் பற்றி என்னைவிட யோசித்திருப்பார் என நினைக்கின்றேன். நானோ கவலைகளில்லாத ஆறுவயதுச் சிறுவனாக இருந்தேன். மக்களிடமும் பாடசாலையிலும் நாம் நல்ல வரவேற்பை பெற்றோம். எனது சகோதரனுக்கும் எனக்கும் ஆசிரியர்கள் மிகுந்த ஒத்தாசை நல்கினர். சகமாணவர்களும் நல்லமுறையில் நடந்துகொண்டனர். எனது சகோதரருக்கு ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தமையால் அவருக்கு சகமாணவருடன் உரையாட முடிந்தது. ஆனால் எனக்கு யப்பானியமொழி மட்டுமே தெரிந்திருந்தது. மன்னிக்கவேண்டும், அப்போது எனக்குத் தமிழ் மறந்துபோய்விட்டது. எனவே மொழியைப் படிக்கத்தொடங்குவது இயல்பான காரியமாக இருந்தது. எங்கள் இருவருக்கும் மொழியைப் பயிற்றுவிக்கவேன மேலதிக ஆசிரியர் ஒருவர் நியமிக்கப்பட்டார். அரைவருடத்தில் நான் எனது நண்பர்களுடன் அரைகுறை நோர்வேஜிய மொழியில் கதைக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். அத்துடன் மொழியைப் பயிலத்தொடங்கியதும் சந்தேகமும், சிலரிடம் இருந்ததுபோல் தோன்றிய வெளிநாட்டோர்பற்றிய சிறிய பயமும் மறைந்துவிட்டன. சில வருடங்களுக்குள் நான் ஏனைய மாணவர்களைப்போல் ஆகிவிட்டேன். மொழியைக் கற்பித்து, எனக்கிருந்த சிரமங்கள் நீங்க உதவிய ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் நான் நன்றிகூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். ஒருவன் மொழியைக் கற்றுக்கொண்டால் அவன் பாதையில் பெரும்பகுதியை கடந்தாயிற்று எனலாம். நான் இளம்வயதினனாக இருந்தமையால் இது சுலபமாக இருந்தது. ஆனால் நோர்வேஜியமொழி ஒப்பீட்டுரீதியில் பயில்வதற்கு இலகுவானது, இருந்தபோதும் எனது தந்தையாரைப்போல் வயதுவந்தவர்களுக்கு கஷ்டமான ஒன்றாக இருக்கலாம் - அவருக்கு இப்பொழுதும் இந்த மொழியில் சில பிரச்சனைகளுண்டு.

இப்பொழுது மொழி என்னையும் எனது சகோதரனையும் முடமாக்கும் ஒன்றாக இல்லை. நான் எனது சகோதரனைவிட அதிக நோர்வேஜியத்தன்மை கொண்டுள்ளதாக பலர் கூறுவார்கள். நான் மிகவும் இளம் வயதில் இங்கு வந்ததால் இது ஒன்றும் பெரிய விடயமில்லை. அடிக்கடி வெளியில் சொல்லிக்கொள்ளாவிடினும் நான் என்னை ஒரு நோர்வேஜியனாகவே எண்ணிக்கொள்கிறேன்.

எனது யப்பானிய தாயுடனும், தமிழ்த் தந்தையுடனும், இங்கு வரும்போது மிகவும் சிறியவன். இப்போது நோர்வேஜிய சமூகத்துடன் இணைந்துவாழப் பழகிவிட்ட நான் ஒரு ஒளிமயமான எதிர்காலத்தை நோக்கிப் பயணம் செய்கின்றேன்.

அதற்காக நான் அரை தமிழன், அரை யப்பானியன் என்பதை 'மறந்து'விட்டதாக அர்த்தமில்லை. இலங்கையில் வாழ்ந்தபோது பழக்கப்பட்டவற்றை நான் மறந்துபோயிருப்பினும் என்னுள் இலங்கை, யப்பானியக் கலாச்சாரங்கள் ஆழமாகப் பதிந்தேயுள்ளன. வீட்டில் இலங்கை, யப்பானிய உணவுகளையே உண்கின்றோம். இரண்டும் எனக்கு மிக விருப்பமானவை. நோர்வேஜிய உணவும் எனக்கு நன்கு பிடிக்கும். என்னால் ஒரு சிழமைக்கு உருளைக்கிழங்கைமட்டும் உண்ணமுடியும். ஆனால் எனது சகோதரனுக்கு அப்படியல்ல, சோறு இல்லாமல் ஒரு நாளாவது அவரால் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது. இது போன்ற எம்மிடையே உள்ள சிறு வித்தியாசங்கள் நான் எனது சகோதரனைவிட அதிக நோர்வேஜியத்தன்மை கொண்டுள்ளதாக உணர்த்துகிறது.

ஒவ்வொரு தடவையும் யாராவது என்னைப்பார்த்து "நீ எங்கிருந்து வந்திருக்கிறாய்?" என்று கேட்டால் எனதும், எனது குடும்பத்தினதும் நீண்ட சரித்திரத்தை அவர்களிடம் கட்டாயம் சொல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. ஒவ்வொரு தடவையும் இறுதியில் அவர்கள் "அதுசரி நீ ஒரு நோர்வேஜியன் அல்லவா?" என்று கேட்பார்கள்.

சரி, நான் இங்கு பிறக்கவில்லை அத்துடன் எனக்கு நோர்வேஜியப் பிரஜாவுரிமையும் இல்லை. ஆகவே பத்திரங்களின்படி நான் நிச்சயமாக நோர்வேஜியன் இல்லை. நான் என்னை ஒரு நோர்வேஜியனாக எந்தளவுக்கு எண்ணிக்கொண்டாலும் நான் அப்படியில்லை என்பதைக் கட்டாயம் மறந்துவிடக்கூடாது. என்னை எல்லோரும் நோர்வேஜியனாகக் கருதி நடக்கையில் இது இலகுவான காரியமாக இல்லை.

இனவாதத்தை நான் ஒருபோதும் நேரடியாக எதிர்கொள்ளவில்லை. இங்கு நான் குறிப்பிடுவது கடும் இனவாதத்தை. ஆனால் அப்படியான இனவாதிகள் வெளியே இருக்கின்றார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். இப்போது என்னைச் சுற்றியுள்ள நண்பர்களை எனக்கு நன்கு தெரியும். அவர்கள் எனது நிறத்தைச் சொல்லிப் பேசுகையில், அவர்கள் விகடமாகவும் எதுவும் உள்ளார நினைக்காமலும் கதைக்கின்றார்கள் என்று எனக்குத் தெரிகையில் நான் அதற்கு ஏதாவது திருப்பிச் சொல்வேன். அச்சந்தர்ப்பத்தில் நாம் எப்படிப்பட்ட வசனங்களைப் பயன்படுத்தினாலும் அது பெரிய விடயமாக இருக்காது. பின்னர் நாம் அதையிட்டுச் சிரித்து அப்படி எதுவும் மனதில் நினைத்துச் சொல்லவில்லை என்போம்.

இலங்கையில் எனது உறவினர்கள் சொல்லொணாத் துன்பத்தில் வாழ்கையில், அமைதியான இந்த நோர்வேநாட்டில் இத்தனை கலாச்சாரங்களுடன் வாழும் நான் மிகவும் கொடுத்துவைத்தவன் என்றே நினைக்கின்றேன். என்றோ ஒருநாள் இலங்கையில் அமைதி ஏற்படும் என்று நான் நம்புகிறேன். அப்போது நான் எனது தாய்நாடுகளில் ஒன்றான இலங்கைக்கு விஜயம் செய்யலாம்.

எப்படியோ நான் பிறந்தது இலங்கையில்தான்!

நோர்வே கல்வித்திட்டமும் எமது சிறார்களும்

இரத்தினசிங்கம் நாகரட்ணம்

நோர்வேயில் வாழும் சிறுபான்மையினரை மொழிவாரிச் சிறுபான்மையினர் என்ற பிரிவில் அடக்கப்படுவதற்கான வாதங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில், சிறுபான்மையினராகிய நாம் இந்நாட்டின் கல்வியமைப்பைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளாவிடின், இந்நாட்டில் நம் சிறார்களை வழிநடாத்திச் செல்வதிலிருந்து தவறியவர்களாகவே கணிக்கப்படுவோம். இந்நாட்டில் தொன்றுதொட்டுவாழும் சாமிய இனத்தவர்கள் தம்மை ஒரு சிறுபான்மைத் தேசிய இனமாக அடையாளப் படுத்தியுள்ளனர். நாம் சாமியர்களைப்போல் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தில் வாழாது, வடக்கே வார்டோ முதல் தெற்கே கிறிஸ்தியான்சான்ட் வரையிலும், மேற்கே பேர்கன் முதல் கிழக்கில் எல்வறும் வரையிலும் பரந்து வாழும் ஒரு மொழிவாரிச் சிறுபான்மை இனத்தவர்கள். எமது வாழ்க்கை அமைப்புமுறையானது, இந்நாட்டுப் பெரும்பான்மையுடன் ஒத்து இணங்கிச் செல்லவேண்டிய ஓர் அமைப்புக்குள் வாழ்ந்து வருகின்றோம். எனவே எமது சிறார்களின் எதிர்காலமும் இதை ஒட்டியதாகவே அமையவேண்டும்.

1988ஆம் ஆண்டு புள்ளிவிபரத்தின்படி இந்நாட்டில் எழுபதிற்கும் மேற்பட்ட மொழிகளும், பதினான்காயிரத்து இருநூற்று எழுபத்துமூன்று மொழிவாரிச் சிறுபான்மையின மாணவர்களும் கல்விகற்கிறார்கள். மொழிவாரிச் சிறுபான்மை மாணவர்கள் என்னும்போது, இங்குள்ள இருமொழிபேசும் மாணவர்களையே குறிப்புட்படுகின்றது. இதற்கு நோர்வேஜியர்கள், சாமியர்கள், சுவீடன் தேசத்தவர்கள், டென்மார்க் தேசத்தவர்கள் விதிவிலக்காக அமைகின்றனர். ஆனால் புள்ளிவிபரத் திணைக்களம் சுவீடன், டென்மார்க் தேசத்து மாணவர்களையும் மொழிவாரிச் சிறுபான்மையினராகவே கணித்துள்ளது. இதில் தமிழ்மாணவர்களது தொகை குறைவாக இருப்பதால் புள்ளிவிபரப் பட்டியலில் குறிப்பிடப்படவில்லை. மொழிவாரிச் சிறுபான்மையின மாணவர்களில் நாற்பது வீதத்தினர் ஒஸ்லோவில் கல்வி பயில்கின்றனர். வேலைவாய்ப்புப் பெற்றுவந்தோர் ஒருபுறமிருக்க, மொழிவாரிச் சிறுபான்மையினரில் பெரும்பகுதியினர், அரசியற் தஞ்சங்கோரி அகதிகளாகவும், குடியேறிவந்தவர்களாகவுமே உள்ளனர். மொழிவாரிச் சிறுபான்மையினரின் கல்விசம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகளும், விளக்கங்களும் ஒஸ்லோவை மையமாக வைத்தே கணிக்கப்படுகின்றன. இம் மொழிவாரிச் சிறுபான்மையினரில் பல்வேறு மொழிபேசுவோரும், பல்கலாச்சாரத் தொடர்புடையவர்களும் அடங்குவதால், இவர்களிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்திப் பொதுமைப்படுத்துவது என்பது சாத்தியமற்றது. எனவே சாமியர்களுக்கு உள்ளது போன்று பொதுப்படையான உரிமைகளும் சலுகைகளும் மொழிவாரிச் சிறுபான்மையினருக்குக் கிட்டுவதில்லை. எனவே எமது சிறார்களின் எதிர்காலம் கருதி இந்நாட்டின் கல்வியமைப்பை தெளிவுறக்கற்றுச் செயற்படவேண்டிய ஓர் நிலையிலுள்ளோம். இதற்குப் பின்வரும் காரணிகளை நாம் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும்:

இலங்கையில் B.A. பட்டப்படிப்பை முடித்தபின்பு 1971-1981 காலப்பகுதியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினேன். நோர்வேயில் பல்கலைக்கழகக் கல்வியை முடித்து 1984 முதல் இன்றுவரை தாய்மொழிக்கல்வியாசிரியராக கடமை புரிந்துவருகிறேன்.

1. கல்வி சம்பந்தமான சட்டங்கள்
2. திணைக்கள அறிக்கைகள்
3. பாடவிதானம்

பாடவிதானம் ஒருநாட்டின் சமுதாயத்தை வழிநடாத்திச் செல்வது. ஓர் இடத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு அவ்விடத்தின் வரைபடம் எவ்வாறு எமக்கு உதவுகின்றதோ, அதேபோன்று ஓர்நாட்டின் கல்விமுறையை அறிய அந்நாட்டின் பாடவிதானம் முக்கியமாக உதவுகின்றது. எனவே இந்நாட்டில் நடைமுறையில் இருக்கும் சட்டங்கள், அறிக்கைகள், பாடவிதானம் என்பன எல்லாத் தமிழ்ப் பெற்றோர்களும் அறிந்திருக்கவேண்டியனவாகும். முன்பு கற்றவர்களுக்கும், கற்பித்தல் தொடர்புடையவர்களுக்கும் மட்டுமே புரியக்கூடிய முறையில் எழுதப்பட்டிருந்த பாடவிதானம், இப்போது பாடநுணுக்கும் விளங்கக்கூடிய முறையில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

அடுத்து கல்வி சம்பந்தமான சட்டங்கள்:

1. ஆரம்பப் பாடசாலை பற்றிய சட்டம்
2. சிரேஷ்ட பாடசாலை பற்றிய சட்டம்
3. தொழிற்கல்வியும் வேலைவாய்ப்பும் பற்றிய சட்டம்
4. வயதுவந்தவர்களுக்குத் தொழிற்பயிற்சி பற்றிய சட்டம்
5. மக்கள் பாடசாலை பற்றிய சட்டம்

திணைக்கள அறிக்கைகள்:

1. உள்ளுராட்சி, தொழிற்திணைக்களத்தின் பாராளுமன்றக் குறிப்பு/ இல. 74, நோர்வேயில் குடிபுகுந்தோர்.
2. இல. 39, குடிபுகுதற் கொள்கை.
3. பாராளுமன்ற அறிக்கை இல. 39, குடிபுகுந்தோர் மொழிகளையும் கலாச்சாரத்தையும் பதித்தல்.

பாடவிதானம்:

1. எம்-87
2. கல்வித்திட்டப் பொதுப்பகுதி

மேற்கூறிய சட்டங்களும், அறிக்கைகளும், பாடவிதானங்களும் தாய்மொழிக் கல்வியின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகின்றன. எனவே நாம் எமது தாய்மொழியான தமிழைப் பயன்படுத்த உரிமையுண்டு என்பதே எனது இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும். நான் முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல இங்கு வாழும் தமிழ்ச் சிறார்கள் பின்வரும் மூன்று பிரிவுகளிலும் அடங்குகிறார்கள். வேலை தேடிவந்தோரின் இரண்டாவது பரம்பரை, அரசியற் தஞ்சங்கோரி வந்தோரின் முதலாவது பரம்பரை, பெற்றோர்களுடன் அகதிகளாக வந்தோர். இம் மூன்றாவது பிரிவினரில் பெரும்பாலானோர், இங்கு அவர்களின் கல்வியறிவு கவனத்தில் எடுக்கப்படாது, வயதுக்கேற்ப வகுப்புகளில் விடப்பட்டவர்கள். இங்கு வாழும் தமிழர்களில் பெரும்பாலானோர் ஒருமொழியாதிக்கத்துக்கு உட்பட்ட வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களில் இருந்து குடிபெயர்ந்த பெற்றோர்கள். இவர்கள் ஆங்கிலத்தை இரண்டாவது மொழியாகக் கொண்டிருந்தபோதும், அதன் ஆதிக்கம் மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. ஆனால் இங்கு அவர்களது பிள்ளைகள் வாழும்போது இரண்டோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட மொழிகளின் ஆதிக்கத்துக்கு உட்படுத்தப்படுகிறார்கள். இவர்கள் "பன்மொழி மாணவர்கள்" என்ற பதத்தில் அடக்கப்படுகிறார்கள். இவர்களின் மொழிவளர்ச்சியை புதியதோர் அணுகுமுறை கொண்டே வளம்பெறச் செய்யவேண்டும். மொழிவாரிச் சிறுபான்மையின மாணவரின் மொழிவளர்ச்சியில் முன்னேற்றம் இல்லையென்றால் அது அவர்களின் இனமொழி ஆதிக்கத்தின் பாதிப்பு என்று கூறிவிட முடியாது. மாறாக அது ஒருமொழிஆதிக்கமுள்ள நாடுகளின் ஆசிரியர்கள் கொண்டுள்ள பன்மொழிக் கலாச்சாரம்பற்றிய அறியாமையே என கவீடன்நாட்டு உளவியலாளர் ஒருவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இந்நாட்டில் மொழிவாரிச் சிறுபான்மையினருக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள கல்விமுறையானது

1. சாதாரண வகுப்புகளில் அவர்கள் கல்விகற்கவேண்டும்.
2. இருமொழிக் கல்விப் போதனாமுறை.
3. நோர்வேஜிய மொழியைப் பிரத்தியேகமாகக் கற்பித்தல்.
4. தாய்மொழிக்கல்வி. (இன்று ஒஸ்லோவில் இல்லை என்று கூறுமளவுக்குக் குறைக்கப்பட்டுள்ளது)

முதலாவதாகக் கூறப்பட்டுள்ள முறை எமது சிறார்களிடத்தில் உளவியல் ரீதியான பாதிப்பை ஏற்படுத்தலாம். உதாரணமாக பதினைந்துவயது நிரம்பிய மாணவன் அவனது வயதுக்கேற்ப ஏழாம்/ எட்டாம் வகுப்பில் சேர்க்கப்படுகின்றான். அங்கு செல்லும் அவன் இரண்டு விடயங்களைக் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றான். ஒன்று மொழி, மற்றையது பாடஅறிவு. இவை இரண்டையும் ஒரேநேரத்தில் விருத்திசெய்ய இயலாத மாணவன் மனநிலை பாதிக்கப்பட்டு கல்வியில் வெறுப்படைகிறான். இந்நிலையைத் தவிர்ப்பதற்கு சாதாரண வகுப்புகளில் மாணவனுக்கு அளிக்கப்படும் பாடஅறிவை மாணவன் புரியக்கூடிய முறையில் தாய்மொழியில் புகட்ட பெற்றோர் முயலவேண்டும்.

இரண்டாவதாகக் கூறப்பட்ட இருமொழிப் போதனாமுறை, பாடசாலையில் மாணவன் முதலாவதாகக் கூறப்பட்ட சாதாரண வகுப்புகளில் பாடங்களை விளங்கிக்கொள்ள கல்வித் திணைக்களத்தாலும், உள்ளூராட்சிமன்றங்களாலும் மொழிவாரிச் சிறுபான்மையினருக்குக் கொடுக்கப்படும் மேலதிக வாய்ப்பு. ஒரு மொழியில் பரீட்சையுள்ள மாணவன் அம்மொழி மூலம் பாடஅறிவைப் பெறும்போது அம்மொழியினூடாக இன்னோர் மொழியில் பாடஅறிவையும் வளர்த்துக் கொள்கிறான். தாய்மொழியில் சொல்வளங்களுள்ள மாணவர்கள் பிறமொழிச் சொற்பதங்களை விரைவில் கிரகித்துக் கொள்வார்கள். இப் போதனாமுறை மூலம் சாதாரண வகுப்புகளில் கொடுக்கும் பாடஅறிவைத் தான் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒருநிலைக்கு மாணவன் உந்தப்படுகின்றான். ஒரு வகுப்பில் மாணவர்களுக்கிடையே ஏற்படும் ஆற்றல் வேறுபாட்டைக் கொண்டு அவர்களுக்குரிய கல்வியைக் கொடுக்கவேண்டும் எனப் பாடவிதானத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை மாணவனுக்கு ஏற்புடைய கல்வி என்பர். இங்கு ஆசிரியர் தன் உளவியல், சமூக, கலாச்சாரப் பின்னணிகளைக் கொண்டு மாணவனை எடைபோடுகின்றார். புதிதாகவரும் ஒருமொழிவாரிச் சிறுபான்மையின மாணவனின் ஆற்றலை அளப்பதில் இந்நாட்டு ஆசிரியருக்கு ஏற்படும் பிரச்சனைகளை, ஓர் தாய்மொழிக்கல்வி ஆசிரியரின் உதவியுடன் கண்டுகொண்டு மாணவனுக்கு ஏற்புடைய கல்வியைப் போதிக்க அப்பாடசாலை நிர்வாகம் கடமைப்பட்டுள்ளது. இங்கு பெற்றோர், வகுப்பாசிரியர், தாய்மொழிக்கல்வியாசிரியர் ஆகியோரின் ஒன்றுபட்ட செயற்பாடு முக்கியமானது. இருமொழி அபிவிருத்தியும், அதனால் ஏற்படுத்தக்கூடிய கல்விவளர்ச்சியும் பாடவிதானத்தில் முக்கியகவனத்தில் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இருமொழிக்கற்பித்தல்முறை தாய்மொழிக் கல்வியோடு தொடர்புடையதல்ல. இக்கற்பித்தல்முறை, ஓர் மொழி கற்பித்தல் முறையிலிருந்து மற்றோர் மொழிகற்பித்தல் முறைக்கு மாற்றும் ஓர் பாலமே. இதனை இரண்டுமொழிமாற்றுத்திட்டம் என்பர். இதை இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் பின்பற்றுகிறார்கள். ஒஸ்லோ நகராட்சிமன்றம் தாய்மொழி கற்பித்தலைக் குறைத்து இன்று இரண்டுமொழிப் போதனாமுறைக்கு முன்னுரிமை கொடுத்துள்ளது. ஆனால் ஆரம்பவகுப்புகளில் மாணவனின் தேவையறிந்து தாய்மொழிக்கல்வி கற்பிக்கப்படுகின்றது.

மூன்றாவதாகக் கூறப்பட்டுள்ள நோர்வேஜியமொழியை கற்பித்தல்: இதன் நோக்கம் என்னவெனில் மொழிவாரிச்சிறுபான்மையினரின் நோர்வேஜியமொழியறிவை மேலும் செழுமைப்படுத்தலே. இதன் மூலம் தாய்மொழி முதன்மொழியாகவும் நோர்வேஜியமொழி இரண்டாவது மொழியாகவும் கணிக்கப்படுகிறது. இம்முறையானது மொழிவாரிச் சிறுபான்மையினரின் மொழிவளத்தை மேம்படுத்தும் ஒரு நல்ல நோக்கத்துடன் கொண்டுவரப்பட்டது எனினும், எம் சிறாரை வேற்றுமொழியினர் என்ற தாழ்ந்த நிலைக்குத் தள்ளுவதாக பெரும்பாலான பெற்றோர் எண்ணுகின்றனர். ஒன்பதாம் வகுப்பில் தனது இறுதிப்பரீட்சையில் அவன் பெற்றுக்கொள்ளும் தராதரப்பத்திரத்தில் நோர்வேமொழி இரண்டாவது

மொழி எனக் குறிக்கப்பட்டிருந்தால் இந்நிலை புதியதோர் தரப்படுத்தலுக்கு வழிகோலும் என்பது பெற்றோர் கருத்தாகும். இதனால் சில உயர்கல்விகளுக்கு அனுமதி பெறுவதில் குந்தகம் ஏற்படலாம். பெற்றார்களாகிய நீங்கள் உங்கள் சிறார்கள் எந்தப் பாடத்திட்டத்தை தெரிவுசெய்யவேண்டும் என்பதை பாடசாலையுடன் கலந்தாலோசித்து தெரிவுசெய்யலாம் (எம்-87 அதிகாரம் 25).

நான்காவதாகக் கூறப்பட்டுள்ள தாய்மொழிக்கல்வி, பெரும்பாலான உள்ளூராட்சிமன்றங்களில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தபோதும் ஒஸ்லோவில் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. இது எம்-87 இற்கு எதிரான ஒரு செயற்பாடு மாத்திரமன்றி அரசாங்கத்தின் கல்விமுறைக்கும் முரணான ஒன்றே. முதன்முதலாக ஒஸ்லோ மாநகரத்தில் தொடங்கப்பட்ட இந்நிலை ஏனைய உள்ளூராட்சிமன்றங்களுக்கும் பரவலாம் என்ற ஐயம் எழுந்துள்ளது. ஆயினும் ஒன்பதாம் வகுப்பு இறுதிப் பரீட்சையிலும் உயர்நிலை வகுப்புகளிலும் தாய்மொழியைப் பாடமாகப் பெறுவதற்கு இன்றும் சாத்தியங்களுண்டு. இச் சாத்தியக்கூறு நீடிக்கும்வரை உங்கள் பிள்ளைகள் தாய்மொழியை ஓர் மொழியாகத் தெரிவுசெய்து உங்கள் ஒத்துழைப்புடன் சித்தியடைய வாய்ப்புண்டு. பெற்றோர்களாகிய நீங்கள் உங்கள் சிறார்களின் தேர்ச்சியைக்கண்டு பூரிக்கும்போது இன்னொன்றையும் மறந்துவிடாதீர்கள். பேச்சுமொழி மட்டும் உங்கள் சிறார்களின் எதிர்காலக் கல்வியை நிர்ணயிக்காது. பாட அறிவொன்றே உங்கள் சிறார்களின் எதிர்காலம். அதனால் உங்களுக்குத் தெரிந்த தமிழ்மொழியிலேயே பாடஅறிவைப் புகட்டுங்கள். அதன்மூலம் உங்கள் பிள்ளைகள் வேறு பாடசாலையில் கற்பதற்கும், இந்நாட்டு சமூக, கலாச்சாரங்களுடன் ஒன்றிப் போவதற்கும் வழிதோன்றும். கல்வியின் நோக்கம் பெரும் பதவிவகிப்பது மட்டுமல்ல, எதிர்காலத்தில் வளர்ந்துவரும் சமுதாயத்தில், தொழில் நுட்பத்தில் மாணவன் தன்னை நிலைப்படுத்திக்கொள்ளவதாகவும் இன்றைய கல்வி அமையவேண்டும். அதற்கேற்ப பாடவிதானங்களும், கல்விமுறைகளும் மாறுபட்டுக்கொண்டே இருக்கும். அதைப் புரிந்துகொள்ளும் பெற்றோர் தம் சிறார்களின் ஒளிமயமான எதிர்காலத்துக்கு வித்திட்டவர்களாவர்

மொழிவாரிச் சிறுபான்மையினர் தமது சிறார்களின் நன்மைகருதித் தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய சில நிறுவனங்கள்:

- Kirke-, utdannings- og forskningsdepartementet (KUF)
- Barne- og familiedepartementet
- Kommunen
- Kommunenes sentralforbund
- Utlendingsdirektoratet
- Kontaktutvalget mellom innvandrere og Norske myndigheter
- Grunnskolen
- Videregående opplæring
- Høgskolene
- Forskningsmiljøene
- Lærerorganisasjoner

மொழிவாரிச் சிறுபான்மையினர் தமது சிறார்களின் நன்மைகருதி பாடசாலையில் தொடர்புபடுத்தக்கூடிய நபர்கள், அமைப்புகள், கூட்டங்கள்:

- Klassestyrer	- Foreldrerådets arbeidsutvalg (FAU)
- Foreldremøte	- Klassekontakter
- Tverfagligmøte	- Samarbeidsutvalg

அமைப்புரீதியற்ற முறையில் அதிபருடனோ அல்லது மாணவன் சம்பந்தமான பொறுப்பாளருடனோ, நேர்முகமாகவோ அல்லது தொலைபேசி மூலமாகவோ தொடர்புகொள்ளலாம்.

Det norske utdanningssystemet og barna våre

Nagaratnam Ratnasingam

Mens diskusjonen om kategoriseringen av språklige minoriteter pågår, må vi, som er en av minoritetene, prøve å sette oss inn i de norske læreplanene. Ellers kan vi ikke veilede barna våre riktig.

Det er klart at selv om vi er en av minoritetene, er vi vidt forskjellige fra f.eks. samene. Samene har et område der de kan bruke sitt eget språk på skolen. Men vi, som bor spredd over hele landet, er nødt til å leve i fellesskap med majoriteten, i samme system som den. Dette må vi ta i betraktning når vi vurderer barnas framtid.

Statistikkene fra 1988 viser at det er over 70 forskjellige språk og 14 273 elever som kom fra språklige minoriteter i dette landet. Elever som snakker to språk, defineres som minoritetsspråklige. Norske, samiske, danske og svenske elever er unntaket (M-87, 'Mønsterplanen' s. 187). Men i Statistisk årbok blir danske og svenske elever regnet som fremmedspråklige.

Siden det ikke var mange tamilske elever på den tida, er ikke de nevnt i mønsterplanen. 40 prosent av de minoritetsspråklige går på skole i Oslo. Ved siden av de som kom som arbeidssøkere, er den største gruppen av minoritetsspråklige asylsøkere, flyktninger og annengenerasjons innvandrere som er oppvokst i Norge.

All forskning om språklige minoriteter tar utgangspunkt i Oslo. Men situasjonen er helt annerledes for oss enn for samene. Siden sekkebetegnelsen språklige minoriteter omfatter mange forskjellige språk og kulturer, er det vanskelig å behandle dem som en gruppe, slik som samene. Derfor får ikke disse minoritetene de samme rettighetene og fordelene som samene.

Alle tamilske foreldre bør gjøre seg kjent med lover og Stortingsmeldinger som angår utdanning, og læreplaner. Det er læreplanene som uttrykker et lands utdanningspolitikk og syn på læring. Før var det bare de innenfor

---

Etter endt universitetsutdanning på Sri Lanka jobbet jeg som lærer i 10 år. I Norge fullførte jeg cand.mag.-graden og har tatt flere kurs. Siden 1984 har jeg jobbet som morsmålslærer i Oslo og i Skedsmo kommune.

---

utdanningssystemet som kunne forstå læreplanene. Men nå er de skrevet slik at alle og enhver kan forstå dem.

Lover om utdanning: a) grunnskoleloven b) lov om videregående opplæring c) lov om fagopplæring i arbeidslivet d) lov om voksenopplæring e) lov om folkehøgskolen.

Stortingsmeldinger: 1979-80: Om innvandrere i Norge; 1987-88: Om innvandringspolitikk; Nr. 39: Respekt for innvandrernes kultur og språk

Læreplaner: a) M-87, 'Mønsterplanen'. Gjelder grunnskolen (1.-9. trinn) b) Læreplan for videregående skole, generell del

Morsmålsundervisningens viktige rolle blir understreket i disse lovene, stortingsmeldingene og læreplanene. Der blir retten til å bruke tamilsk som undervisningsspråk sikret.

Inntak av tamilske barn til forskjellige klasser baserer seg på alder og ikke på det faglige nivået deres. Størsteparten av tamilske barn, som kommer fra det nordlige og østlige Sri Lanka, har bare hatt ett språk på skolen. Selv om de har hatt engelskundervisning, har det påvirket dem lite. Men når de kommer på høyere klassetrinn i Norge, må de velge fremmedspråk (engelsk, tysk, fransk osv.) på lik linje med nordmenn. Vi må bruke en annen språkopplæringsmetode i disse barnas tilfelle. Man må undersøke den faglige bakgrunnen deres nøye for å kartlegge hva slags språkkompetanse de faktisk har.

En kan ikke bruke tospråklighet som forklaring når en ser svakere språkutvikling hos barn fra språklige minoriteter. Slike påstander er basert på manglende forståelse for flerspråklige kulturer av lærere fra ettspråklige land, sier en svensk barnepsykolog.

Undervisningen av barn fra språklige minoriteter kan foregå på flere måter:

- 1 Barna følger vanlig undervisning
- 2 Tospråklig fagopplæring
- 3 Ekstraundervisning på norsk
- 4 Morsmålsundervisning (i Oslo er tilbudet kraftig redusert i dag)

Den første metoden legger stort press på elevene. Den krever at de anstrenger seg til det ytterste for å beherske språket, samtidig som de må lære faget. Det kan føre til at eleven avskyr skolen etterhvert. Det er viktig at foreldrene sørger for at barna lærer fagene på morsmålet sitt. Foreldrene må passe på at den språkopplæringen barna får gjør dem i stand til å følge vanlig undervisning.

Den andre måten er et resultat av tiltak som Utdanningsdepartementet og kommuner har satt i verk for språklige minoriteter. Med dette opplegget får elevene lære faget på morsmålet sitt. Når elevene utvider ordforrådet i morsmålet, går det raskere å utvide ordforrådet i andre språk. Da blir det lettere

å følge vanlig undervisning.

Tilpasset opplæring understrekes sterkt i læreplanen - undervisningen må ta hensyn til forskjell i nivå og evner hos elevene. En lærer må vurdere elevenes evner ut fra deres sosiale og kulturelle bakgrunn. Når en lærer har problemer med å vurdere evnene til en elev som tilhører en språklig minoritet, bør han eller hun samarbeide med elevens morsmålslærer. Det er administrasjonens plikt å sørge for at elevene får undervisning som er tilpasset hver enkelt. Her må foreldre, klasselærer og morsmålslærer arbeide sammen. Læreplanen understreker at både tospråklig utvikling og framgang i læringen er betinget av dette. Tospråklig undervisning er ikke det samme som morsmålsundervisning. Det er et hjelpemiddel for å komme fra ett språk over i et annet. Denne metoden blir praktisert i England og USA og kalles for overgangsprogram basert på to språk. Oslo kommune har nedprioritert morsmålsundervisning og prioriterer tospråklig læreplan isteden. Men på grunn av det store behovet blir det gitt morsmålsundervisning på begynnertrinnet.

Ekstraundervisning i norsk har som mål å forbedre elevenes norskkunnskaper. Dette faget kalles også norsk som andrespråk. En kan da ha morsmålet sitt som førstespråk. Selv om det er positivt at man får forbedret nivået i morsmålet sitt, føler mange foreldre at barna vil bli stemplet som fremmedspråklige og annenrangs elever når de har norsk som andrespråk. Når det står norsk som andrespråk på vitnemålet i 9. klasse, vil det føre til en ny type gradering av elever. F.eks. kan det føre til at noen kan bli nektet adgang til høyere studier. Foreldrene må velge hvilket system som passer for barna deres i samråd med skolen (jf. kapittel 25 i M-87).

Flere kommuner har tilbud om morsmålslærere i skolene. Dette tilbudet er fjernet i Oslo kommune. Det er ikke bare i strid med M-87, men også med stortingsvedtak. Mange foreldre er engstelige for at denne praksisen vil spre seg til andre kommuner også. Man har fremdeles anledning til å velge morsmålet sitt som valgfag i 9. klasse og på videregående.

Når dere gleder dere over at barna deres utfolder seg på to språk, må dere ikke glemme at det ikke bare er det muntlige språket som teller når det gjelder barnets utdanningsmuligheter i framtida. Vel så viktig er de faktiske fagkunnskapene som barnet tilegner seg. Bruk tamilsk i fagopplæringen av barna deres. Dette vil hjelpe dem til å komme inn på videregående skoler, og til å bli integrert både sosialt og kulturelt. Det er ikke bare god jobb som er målet med utdanning. Den forbereder dem også til et godt liv i framtida. Undervisningen må være rettet mot at eleven skal kunne klare seg i dagens samfunn, som er i en stadig teknologisk utvikling. Læreplanene vil endre seg i takt med denne utviklingen. De som følger med på dette feltet, vil sikre barna sine en god framtid.

En kvinne

Mitt navn er Sugirtha Thayaparan. Jeg ble født i den nordlige delen av Sri Lanka i byen Jaffna. På grunn av borgerkrigen, måtte all ungdom flykte fra landet for ikke å bli fengslet. Da jeg allerede hadde en bror i Norge ble det til at jeg valgte dette landet. Da jeg kom hit var jeg 17 år. En vanlig tamilsk tenåringsjente som aldri hadde vært borte fra foreldrene sine. En del av meg hadde mange forventninger og var spent på å oppleve en ny del av verden. Men med den andre delen følte jeg meg trist over å forlate foreldrene mine. Jeg glemmer aldri den dagen jeg dro. Ingen av oss klarte å sove, vi gråt og gråt og trøstet hverandre. Jeg tror vi kanskje innerst inne tenkte det samme: "Om vi ikke fikk se hverandre igjen før det er for sent?". Når det er krig i landet kan hva som helst skje.

Første året i Norge var tøft, da jeg ikke kunne språket; hadde vanskeligheter med maten, været og andre kulturelle motsetninger. Men etterhvert som jeg mestret språket, ble situasjonen helt annerledes. Å kunne språket er veldig viktig hvis man skal bosette seg i et annet land. Etter folkehøyskole, ble det to år på videregående skole, ett årig stipendiat på Hedmark teater/Elverum folkehøyskole og to og et halvt årig reseptar utdanning. I dag, etter ni år i Norge, har jeg fast jobb i et apotek som farmasøyt. For å komme dit jeg er i dag, kreves det mye tid og krefter. Spesielt mye for meg som kommer fra et samfunn der det kreves at kvinner skal utføre de praktiske oppgavene hjemme. For å ta selvstendige beslutninger måtte jeg kjempe hardt med den krigen jeg hadde inni meg. Det var ikke så lett. Mange ganger har jeg lurt på om jeg er en god tamilsk kvinne. Tenker jeg annerledes enn en tamilsk kvinne skulle tenke? Er det bare jeg som er blitt sånn eller skjer dette med alle? Jeg må innrømme at jeg er blitt preget av det norske samfunnet.

Jeg er glad for at jeg er blitt selvstendig selv om det har sine ulemper. For når man blir selvstendig, blir man kanskje også egoistisk? Det er da det oppstår

---

Jeg er født i Jaffna, en by på nordspissen av Sri Lanka. Jeg har vært i Norge i 9 år. Jeg er ferdig utdannet og jobber som farmasøyt. Men jeg har mange spørsmål om framtiden...

---

problemer i ekteskapet. Når vi sammenligner Norge med Sri Lanka angående skilsmisser har vi nesten ingenting. Det betyr ikke at vi ikke har problemer i ekteskapet men på grunn av barnas fremtid og økonomisk avhengighet fører ikke dette til skilsmisse. Og samfunnet vil heller ikke godta det. De fleste tamilske kvinner er redde for hva samfunnet kommer til å si. Norske kvinner, derimot, tenker for lite på barnas framtid eller samfunnets reaksjon. Hvis de tenker på barnet, hvorfor finnes det da så mange barn med bare en forelder? De fleste norske handler alt for raskt og bryter ut av forholdet for den minste ting. Jeg synes hverken det ene eller det andre er riktig. På dette området må vi vel møtes på halvveien. Fra samfunnet mitt savner jeg vennskapet mellom de forskjellige kjønn. Spesielt i tenårene. Hvorfor kan vi ikke forandre dette?

Som farmasøyt i et norsk apotek treffer jeg mange ensomme eldre som ønsker å prate med noen. Hvorfor har ikke det norske samfunn vært flink med dette? Jeg tror at de kan lære noe fra oss. Å Gud vet! Hvor mye jeg savner foreldrene mine. Kan noen forestille seg hvordan det føles inni oss. Det er noen stunder man ønsker å ha sine nærmeste rundt seg.

Vi kan ikke engang ringe og snakke med dem, selv om vi savner dem. Så heldige er vi ikke. Mens jeg sitter i Norge og morer meg over noe, kan det hende at moren min kjemper for livet. Jeg prøver å kutte ut sanne tanker for å overleve her. Men det hjelper lite. Uten å forstå dette spør mange nordmenn oss om når vi skal reise tilbake? Bare vi visste svaret!

I dag er jeg gift. Hva med fremtiden min? Skal jeg tilbake til landet mitt? Jeg vet at foreldrene mine trenger meg nå, men hva om jeg får et barn? Skal jeg tenke på barnets framtid eller dem som har oppdratt meg? For å ikke snakke om meg selv, som har vært så selvstendig og har hatt mine egne penger. Kommer jeg til å klare meg der etter så mange år? Hva med å bli i Norge? Ved enhver anledning blir du minnet om at du ikke hører til her. Og folk tror at alle innvandrere lever av sosialpenger. Jeg kunne ønske at de visste litt bedre. I mitt samfunn er det flaut å leve av sosialpenger. De fleste tamiler er skatteyttere. Framtiden vår ser svart ut. Hvorfor skal det være så vanskelig å ta en avgjørelse? Hvis jeg har alt jeg trenger her, hvorfor føler jeg meg iblant så tom inni meg? Mange spørsmål står fortsatt ubesvart! Vil tiden gi meg svar?

நானும் ஒரு பெண்ணாக...

எனது பெயர் சுகிர்தா தயாபரன். இலங்கையின் வடபகுதியான யாழ்ப்பாணம் எனது பிறப்பிடமாகும். இலங்கையில் ஏற்பட்டிருந்த உள்நாட்டு யுத்தம் காரணமாக பொதுவாக எல்லா இனையதலைமுறையினரும் சிறைப்படுதலுக்குப் பயந்து நாட்டைவிட்டுப் புலம்பெயர்ந்த காலம் அது. எனது அண்ணா ஏற்கெனவே நோர்வேயில் இருந்தமையால் நான் நோர்வேயைத் தெரிவுசெய்தேன். நான் இங்கே வரும்போது எனது வயது பதினேழு. ஒரு சாதாரண இளம் தமிழ்ப்பெண்ணாக, எனது பெற்றோரைவிட்டு ஒருபொழுதும் பிரிந்துவாழாத எனக்கு, உலகின் இன்னோர் புதிய பகுதிக்குச் சென்று புதியவாழ்வைத் தொடங்கப்போகின்றேன் என்ற ஆனந்தம் ஒருபுறமும், பெற்றோரைப் பிரிந்து வாழப்போகின்றேனே என்ற வருத்தம் மறுபுறமும் ஆட்கொண்டன. நான் புறப்பட்ட அந்த நாளை இன்றும் என்னால் மறக்கமுடியாது. அன்றிரவு எமது வீட்டில் யாருமே தூங்கவில்லை. தாழாத துயரில் அழுதும், ஒருவரையொருவர் தேற்றியவண்ணமும் இருந்தோம். நாடு இன்றுள்ள நிலையில் நாம் ஒருவரையொருவர் இனிச் சந்திப்போமா? என்ற கேள்வி எமக்குள் எழுந்ததோ தெரியவில்லை.

நோர்வேயில் முதலாவது வருடம் மிகுந்த கஷ்டங்களைத் தந்த வருடமாகும். நோர்வேஜியமொழி தெரியாததுடன் உணவு, காலநிலை, ஏனைய கலாச்சாரங்கள் எல்லாமே எனக்கு பிரச்சனைக்குரிய விடயங்களாயின. நாளடைவில் மொழியில் நான் தேர்ச்சிபெறத் தொடங்கியதும் நிலமை மாறுபடத் தொடங்கியது. ஒருவன் ஒரு புதிய நாட்டில், புதிய கலாச்சாரத்தில், புதிய மக்கள் மத்தியில் வாழ்வைத் தொடங்கும்போது அவனுக்கு மொழி அத்தியாவசியமான ஒன்றாகின்றது.

Folkehøyskole முடிவடைந்ததும் இரண்டு வருடங்கள் மேல்நிலைக்கல்லூரியில் பயின்று, பின்னர் Elverum Folkehøyskole இல் நாடகக்கலை பயின்று, பின்னர் இரண்டரை வருடங்களாக மருந்துக் கலவையாளராகக் (pharmacist) கல்வி பயின்று, ஏறத்தாள ஒன்பது வருடங்களின்பின் இன்று நிரந்தர தொழிலுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன். இந்த இறுதிநிலையை எய்த நான் பெருமளவு சக்தியையும் காலத்தையும் செலவளித்துள்ளேன். விசேடமாக நான் வந்த சமூகத்திலுள்ள பெண்கள் வீட்டு அலுவலர்களிலும் குடும்பப் பொறுப்புகளிலும் அதிக நேரத்தைச் செலவழிக்கையில் நான் எனது கல்விக்குச் செலவழித்த காலம் அதிகமே. நான் எனது சொந்த முடிவில் முயற்சிகளை எடுத்தபோது எனக்குள்ளாரவே பல கேள்விகள் எழுந்தன. அது கலப்பான ஒன்றல்ல. “நான் நல்ல ஒரு தமிழ்ப்பெண்ணா?”, “ஒரு தமிழ்ப்பெண் சிந்திக்கவேண்டியதைவிட நான் வித்தியாசமாகச் சிந்திக்கின்றேனா?”, “ஆக நான் மட்டுந்தான் இவ்வாறு மாறிவிட்டேனா இல்லை எல்லோரிலுமே இந்த மாற்றம் ஏற்படுகின்றதா?” போன்ற கேள்விகள் என்னுள் பலதடவைகள் எழுவதுண்டு. நோர்வே சமூகம் எனது மாற்றத்துக்கான காரணம் என்பதை நான் ஏற்றுக்கொள்கின்றேன். சில பாதிப்புகள் இருப்பினும்

இலங்கையின் வடபகுதியாகிய யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்த நான், நோர்வேயில் ஒன்பது வருடங்களைக் கழித்துவிட்டேன். படிப்பையும் அதற்கேற்ற வேலையையும் பெற்றுவிட்டு எதிர்காலம் பற்றிய பல கேள்விகளுடன்—

நான் தன்நம்பிக்கையுள்ளவளாகவும் சுயமாகவும் வாழ்வதையிட்டு மகிழ்வடைகின்றேன். ஒருவன் சுயமாக இருந்தால் அவனுள் சுயநலம் தலைதூக்குமா? அதனால்தான் தாம்பத்திய வாழ்க்கையில் பிரச்சனைகள் தலைதூக்குகின்றது.

நோர்வேயுடன் ஒப்பிடும் போது இலங்கையில் விவாகரத்துச் சம்பவங்கள் பெரும்பாலும் இல்லை என்றே கூறலாம். அதற்காக எமது குடும்பங்களுக்குள் பிரச்சனைகள் இல்லை என்று அர்த்தமில்லை. குழந்தைகளது எதிர்காலத்துக்காகவும் பொருளாதாரத்தில் தங்கி வாழ்தலாலும் அவர்களது பிரச்சனைகள் பொதுவாக விவாகரத்து என்றளவுக்குப் போவதில்லை. அத்துடன் சமுதாயமும் ஏற்றுக்கொள்ளாது. பெரும்பான்மையான தமிழ்ப் பெண்களுக்கு சமுதாயம் தம்மைப்பற்றி என்ன சொல்லுமோ என்ற பயம் உண்டு. இதற்கு எதிர்மாறாக நோர்வேப்பெண்கள் தமது பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தைப்பற்றியோ, சமுதாயத்தைப்பற்றியோ மிகக்குறைவாகவே அக்கறை காட்டுகின்றனர் என்று நான் நினைக்கின்றேன். அப்படி அவர்கள் பிள்ளைகள்மேல் அக்கறை கொண்டவர்களானால் ஏன் இங்கே பல பிள்ளைகள் தாயை அல்லது கொண்டவர்களாக உள்ளனர்? பல நோர்வேஜியர்கள் மிக விரைவாக முடிவெடுத்து பின் ஒரு சிறு அற்ப விடயத்துக்காக உறவுகளை முறித்துக்கொள்கின்றனர். இதில் எது சரி எது பிழை என்பது எனது வாதமல்ல. இந்த விடயத்தில் நாம் இடைவழியில் சந்திக்கவேண்டும்.

அடுத்து எமது சமுதாயத்தில் அதுவும் விசேடமாக இளமைப்பராயத்தில் ஆண், பெண்பாலாருக்கு இடையேயான நட்புறவு சீர்ப்படுத்தப்படவேண்டிய ஒன்றாக உள்ளது. ஏன் எமது சமூகம் இதற்கான முயற்சிகளில் ஈடுபடக்கூடாது? ஒரு மருந்துக்கலவையாளராக நோர்வேஜிய மருந்துவிற்பனைசாலையில் பணிபுரியும் நான், பேசப் பழக ஏங்கும் பல முதியவர்களைச் சந்திக்கின்றேன். நோர்வேஜியசமூகம் ஏன் இந்த விடயத்தில் திறமையாக இருக்கவில்லை? அவர்கள் எம்மிடத்தில் இருந்து சிலவற்றைக் கற்றுக்கொள்ளலாம் என்று நான் நினைக்கின்றேன். நான் எனது பெற்றாரைப் பிரிந்து வாழும் துயரை இறைவன்தான் அறிவான். எமது உள்ளுணர்ச்சிகள் எவருக்குத் தெரியும். சிலவேளைகளில் எமது உறவுகள் எமக்கருகில் இருக்க வேண்டும்போல் தோன்றும். நாங்கள் அவர்களைப் பிரிந்து துயருறினும் அவர்களுக்கு ஒரு தொலைபேசியழைப்புக்கூட விடுக்க இயலாது உள்ளது. நாங்கள் அவ்வளவுக்கு அதிர்ஷ்டமற்றவர்கள். நான் நோர்வேயிலிருந்து சுகபோகங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் அதேவேளை எனது நாட்டில் எனது தாயார் உயிருக்காகப் போராடிக்கொண்டிருக்கலாம். இங்கே 'வாழ்தலுக்காய்' நான் இவ்வகையான எண்ணங்களை மறக்க முயற்சிக்கிறேன். ஆனால் பலன் மிகக் குறைவே. இவற்றையெல்லாம் விளங்கிக்கொள்ளாத பல நோர்வேஜியர்கள் எம்மைப்பார்த்து "எப்பொழுது நீங்கள் நோர்வேயை விட்டுச் செல்லப்போகிறீர்கள்?" என்று கேட்கின்றனர். எமக்கு அந்த விடை தெரியுமானால்...

இன்று நான் மணமுடித்துவிட்டேன். எனது எதிர்காலம் என்ன? நான் எனது நாட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்வதா? எனது பெற்றோருக்கு நான் தேவைப்படுகின்றேன். ஆனால் எனக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தால்? எனது குழந்தையை நான் நினைப்பதா, இல்லை என்னை வளர்த்து ஆளாக்கியவர்களை நினைப்பதா? இங்கே எனது சொந்தக்காவில், சொந்தப்பணத்தில் இவ்வளவு வருடங்களாக வாழ்ந்த என்னால், எனது நாட்டில் வாழ்வை இனித் தொடங்க முடியுமா? நோர்வேயில் இருந்தால் என்ன? ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் நாம் இந்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் இல்லை என்று நினைவூட்டப்படுகிறோம். அத்துடன் 'வெளிநாட்டோர் சமூகப்பணத்தில் வாழ்கிறார்கள்' என்றும் பலர் நினைக்கிறார்கள். அப்படி நினைப்போர் சில விடயங்களை அறிந்திருத்தல் நன்று என்று நினைக்கின்றேன். எனது சமூகத்தில், சமூகப்பணத்தில் வாழ்வது வெட்கப்படுதலுக்கு உரியது. பல தமிழர்கள் வரி கட்டுபவர்கள். எமது எதிர்காலம் இருண்டதாகத் தெரிகின்றது. ஒரு உறுதியான முடிவை எடுக்க ஏன் கஷ்டமா உள்ளது? எனக்குத் தேவைப்படும் எல்லாமே இங்கு கிடைக்குமானால் ஏன் என்னுள் அடிக்கடி வெறுமை தோன்றுகின்றது? பல கேள்விகள் பதிலற்று தொக்குநிற்கின்றன. காலம் இதற்குப் பதில் கூறுமா?

மொழிபெயர்ப்பு: வேரவிசுமார்

கவிதைகள்

Dikt

இரண்டாவது சூரிய உதயம் சேரன்

அன்றைக்கு காற்றே இல்லை
அலைகளும் எழாது செத்துப்போனது
கடல்
மணலில் கால் புதைதலென
நடந்து வருகையில்
மறுபடியும் ஒரு சூரிய உதயம்
இம்முறை தெற்கிலே

என்ன நிகழ்ந்தது?
எனது நகரம் எரிக்கப்பட்டது
எனது மக்கள் முகங்களை இழந்தனர்
எனது நிலம், எனது காற்று
எல்லாவற்றிலும்
அந்நியப் பதிவு
கைகளைப் பின்புறம் இறுக்கக்கட்டி
யாருக்காக காத்திருந்தீர்கள்
முகில்களில் மீது
நெருப்பு
தன் செய்தியை எழுதியாயிற்று
இனியும் யார் காத்துள்ளார்கள்
சாம்பல் பூத்த தெருக்களிலிருந்து
எழுந்துவருக.

Den andre soloppgang

(Til minne om ildspåsettelsen i biblioteket i Jaffna 1981)

Ceran

Det var ikke vind engang
den dagen.
Havet lå blikkstilte

Mens jeg vandrer i vannkanten
med dype skritt
i sanden
står solen opp
på ny
- denne gangen
i syd.

Hva var det som skjedde?
Min by ble satt i flammer
Mitt folk ble uten ansikt

det fremmedes merke
på vår jord
i våre vinder
overalt -

Med hendene godt foldet bak på ryggen
hvem var det dere alle ventet på?

Ilden har skrevet sin beskjed inn
i skyene

Hei der - venter dere fortsatt?

Glørne ulmer i gatene
Reis dere av asken!

Oversettelse: S. Limalanathan

அடக்கம்

பாஹுபாரதி

தம்பி தலையில் குட்டினான்
“எதற்காக..?” என்று கேட்டேன்.
ஆணோடு சரிநிகரோ
அடங்காத குமரி என்றாள் அம்மா.
அடங்கினேன் மௌனித்து.

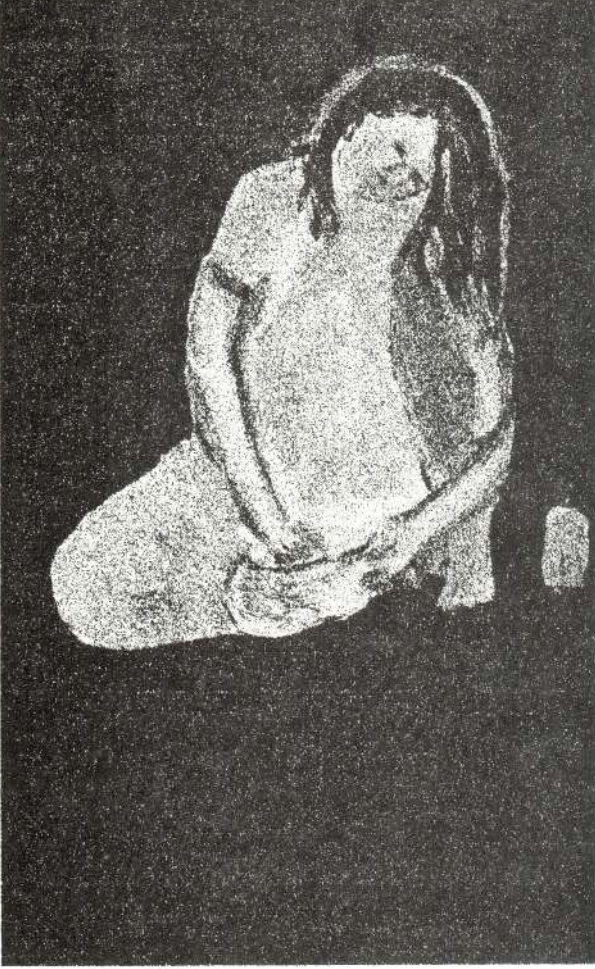
அறிமுகமில்லாத
ஒருவனின் முன்னால்
உட்கார வைத்தனர்.
அப்போதும்
அடக்கமாய்
தலை குனிந்திருந்தேன்.

மஞ்சள் கயிற்றில் தங்கப் பதக்கம்
நெஞ்சைத் தொட்டது.
அடக்கத்திற்கு
பாராட்டென எண்ணிக்கொண்டேன்.

வலது பாதம் பதித்து
உள்ளே அழைத்தனர்.
உட்புகுந்தபின்
திரும்ப நோக்கினேன். படிக்கட்டுகளை

புதிய கோடுகள்
கிழிக்கப்பட்டிருந்தன.
அடக்கத்துக்குள் அடக்கம் பண்ணப்பட்டு
அநேக காலங்களென்பதை
இப்பொழுதுதான் புரிந்து கொண்டேன்

(ஒசை - ஐப்பசி, மார்ச்சு 1990)

LYDIGHET

Banuparathi

Min lille bror
dunket meg i hodet
"Hvorfor...?" spurte jeg
"Prøver du å gjøre deg likestilt
med menn, unge dame -"
sa min mor
Jeg adlød i taushet

De stilte meg
foran en ukjent mann
Da bøyd jeg hodet mitt
i taushet!
Han la bryllupssmykket
rundt halsen min
et tegn - og en takk for
min lydighet
trodde jeg

De ba meg vennlig
tre inn i rommet
med min høyre fot først
slik kvinnen har gjort til alle tider
Der så jeg nye grenser
for min tilværelse
Nå forstår jeg
at jeg ble fastspent
i lydighet
lenge før

Fra
Osai, nov.-des. 1990

Oversettelse: S. Limalanathan

அகதி வயவைக்குமரன்

ஓடு.
ஓடு.
நில்லாதே ஓடு.
கடல்களைக் கடந்து
மலைகளைத் தாண்டி
பூமியின் எல்லைவரை ஓடு.
சக்கரத்தைச் சுழற்று.
ஐந்தால்
பத்தால்
இருபதால் பெருக்கு.
முடிந்தால் நிலைகொள்.
அம்மாவுக்கும்
ஆசையாய் எல்லோருக்கும்
இதை எழுது.
நான் ஒரு அகதியென்று.

(துருவச்சுவடுகள்)

Flyktning

Vayavaikkumaran

Løp,
løp,
og ikke stopp!
Over havet,
over fjellene
til du kommer til
verdens ende,

hjulene går og går,
gang med
fem,
ti,
og tjue.
Stopp der!

Hvis du kan,
skriv til din mor og
andre der hjemme:
"Jeg er en flyktning."

Fra
Thuruvachchuvaduhai

INNVANDRER

M.R. (17år)

Du skal kunne se
Det jeg ser.
Du skal kunne gjøre det
Det jeg gjør
Du skal kunne si det
Det jeg sier
Eller det motsatte.
Det er din rett
Velkommen

Fra
UNG-88

குடிபெயர்ந்து வந்தோர்
எம். ஆர். (17 வயது)

நான் பார்ப்பதையெல்லாம்
நீயும் பார்க்கலாம்.
நான் செய்வதையெல்லாம்
நீயும் செய்யலாம்.
நான் சொல்வதையெல்லாம்
நீயும் சொல்லலாம்.
அல்லது எதிர்மறையாக!
அது உனது உரிமை!!
உனது வரவு
நல்வரவாகு!!!

(உங்-88)

Jeg er ikke rasist men...

Cliff Akhenaton Moustache

Vi har ingenting
imot dere
men!

...Men
Vi må kunne uttrykke oss
Vi har tross alt bygget
dette landet!

dere kommer her
bor på luksushotell
spiser sterke saker
som stinker i oppgangene

Dere går i rare klær
snakker jævlig høyt
rare språk
underlige religioner
Dere tar alle godene fra oss
først tar
dere jobbene som
Vi ikke vil ha

DERE tar de jævlige boligene
som ingen vil bo
i
og betaler høye summer
mens Vi foretrekker å bli kalt
«husløse»

Dere tar og tar
faen meg
hele tiden
Kolonialbutikkene deres går godt
fra tidlig på morran til
seint på kveld
ikke sant!

Vi gidder ikke mer etter fem
Da spiser vi middag
ser litt på sport
og dynasti
“Don’t be nasty”
En liten dram smaker da vel godt!

Når vi sier noe
blir vi stemplet Rasister
men dere tar og tar
alt fra oss
jobber
penger
bolig
kultur
til og med
våre kvinner
Vi har ingenting imot utlendinger
Men!

Fra
Roser i snøen

இனத்துவேசி அல்லன் நான்...

கிளிவ் அகேநாதன் முஸ்ராஷ்

நாம் ஒன்றும்
உங்களுக்கு எதிரானவர் அல்ல
ஆனால்!

... ஆனால்
நாம் இந்தநாட்டைக் கட்டி எழுப்பியோர்.
நாம் எம்மை அடையாளப்படுத்தவேண்டும்

நீங்கள் இங்கு வருகின்றீர்கள்
ஆடம்பர விடுதிகளில் வாழ்கின்றீர்கள்
நீங்கள் உண்ணும் பண்டங்கள்
மாடிப்படிகளில் நாற்றமெடுக்கின்றன.

நீங்கள் விசித்திரமான
உடைகளை அணிகின்றீர்கள்
விசித்திர மொழியில்
உரத்த தொனியில் பேசுகிறீர்கள்
உங்கள் கடவுள்கள் விசித்திரமானவர்கள்
நீங்கள் நல்லவற்றையெல்லாம்
எம்மிடமிருந்து பிடுங்கிக் கொள்கிறீர்கள்!
எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக
எம்மால் வெறுக்கப்பட்ட வேலைகளை
எம்மிடமிருந்து பிடுங்குகிறீர்கள்!

மனிதர்கள் வாழமுடியா
வீடுகளை எல்லாம்
உயர்ந்த தொகைப் பணத்திற்கு
அபகரிக்கின்றீர்கள்.
நாமோ 'வீடற்றோர்' என
அழைக்கப்படுவதையே விரும்புகின்றோம்.

நீங்கள் மீண்டும், மீண்டும்
எம்மிடமிருந்து பிடுங்குகின்றீர்கள்!
உங்கள் பெட்டிக்கடைகளை
விடியலின் முன்பு முதல்
இரவின் அமைதிவரை திறக்கின்றீர்கள்.
நாங்கள் ஐந்துமணியென்றால் கடையடைப்போம்
வந்து உணவருந்தி
குந்தியிருந்து தொலைக்காட்சி
கொஞ்சம் மதுசுவைப்போம்

எம்மிடம் மீண்டும் மீண்டும்
பிடுங்குவது கொஞ்சமா?
நாம் வாய்திறக்கும் போதெல்லாம்
இனவெறியர்களாக முத்திரையிடப்படுகின்றோம்.
ஆனால் நீங்களோ
எமது வேலைகள்
எமது செல்வம்
எமது வீடுகள்
எமது பண்பாடு
இவை மட்டுமா?
எமது பெண்களையுமல்லவா
பிடுங்குகிறீர்கள்.

நான் இனத்துவேசி
அல்லன்
ஆனால் ...

(நாசர் இ ஸ்னோ)

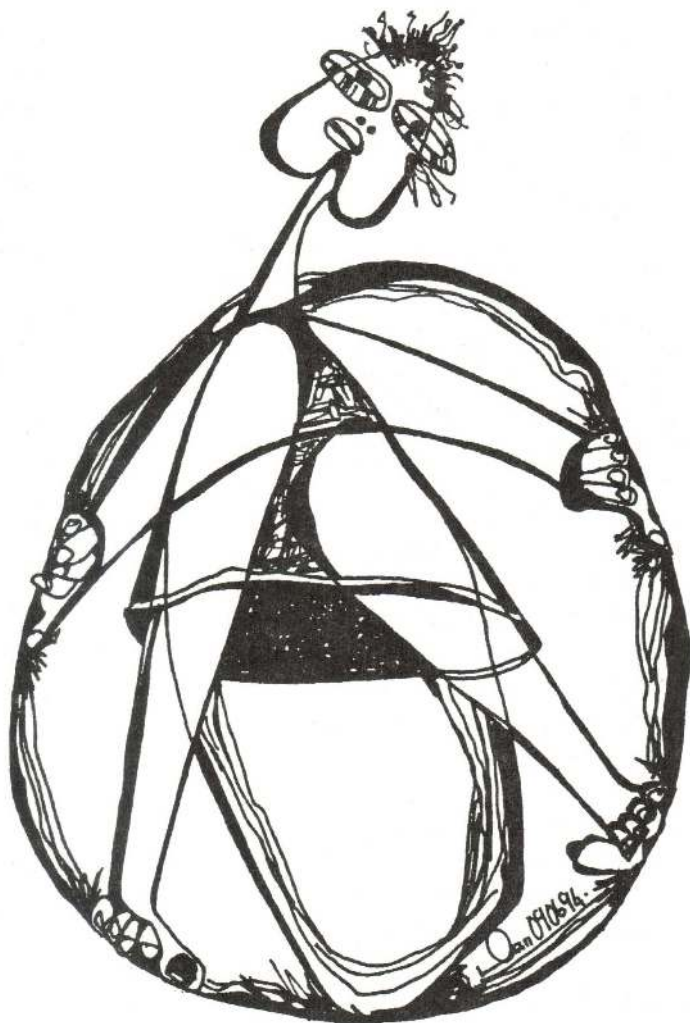
Jeg kom

Slah Edine Maamri

Jeg løp lange veier
For å komme til verdens ende
Uten venn eller fiende.
Jeg sto og så på den samme sol
Men dagene var ikke de samme
Når nettene er ømme
Og tankene tomme
Hører jeg vinden hvisker
Lyder jeg ikke kan forstå
Men likevel skjønne.

Jeg kom,
Og fikk vite med tiden
At det er den samme urett
Det er det samme classeskillet
Det er fremdeles
Like mye forskjeller,
Det er fortsatt
Dag og natt.

Jeg kom,
Og fikk vite med tiden
At jeg har gått rundt meg selv
Fulgte mine egne spor
Trækker på egen hale
På samme sted, i samme lokale.
Som fanget av mine tanker
Flyktet jeg til mine drømmer
Hvis bare jeg fikk lov
Til å drømme.

Fra
Roser i snøen

எனது வருகை ஸ்லா எடன மாற்றி

நண்பனோ பகைவனோ இன்றி
உலகின் எல்லைக்கு வருவதற்காய்
நீண்ட தூரம் ஓடினேன்.
எழுந்துநின்று பார்க்கிறேன்
அதே சூரியன்.
ஆயினும் நாட்களோ
அவையல்ல,
இரவின் அமைதியில்
சிந்தையின் வெறுமையில்
காதில் தென்றலின் கிசுகிசுப்பு
ஓசைகள் விளங்கவில்லை
ஆயினும் புரிகிறது.

வந்துவிட்டேன்,
காலஓட்டம் சொல்கிறது.
அதே அநீதி,
அதே வாக்கபேதம்
ஆம் இப்போதும் தொடரும்
அதே வேற்றுமை
ஆம் இப்போதும் தொடருகின்ற
அதே இரவும் பகலும்.

வந்துவிட்டேன்.
காலஓட்டம் சொல்கிறது.
என் சுவடுகளைப்பற்றி
என்னையே நான் சுற்றிவருவதை
எனது குதிகளை நானே மிதிப்பதை
அதே இடத்தில்
அதே புள்ளியில்
என் சிந்தனையின் கைதியாக
கனவுலகிற்கு ஓடுகிறேன்,
நான் கனவு காண்பதற்கு
அனுமதி கிடைத்தால் மட்டும்!

(ஹாசர் இ ஸ்னோ)

Fremmed

Mariann Bråthen

Så nær
men likevel fjern
så lik
men likevel annerledes
så søkende
men likevel innesluttet
så glad
men likevel fortvilt
vi er venner
likevel er du en fremmed
fremmede - vis meg din
andre virkelighet

Fra

'Det Nye Oslo'

அந்நியன்

மாறியான் புரோத்தன்

எமது நெருக்கம்
ஆயினும் அதிலோர் விரிசல்
எமது ஒற்றுமை
ஆயினும் அதிலோர் வேற்றுமை
எமது தேடல்
ஆயினும் அதிலோர் வரையறை
எமது மகிழ்ச்சி
ஆயினும் அதிலோர் ஏக்கம்
நாங்கள் நண்பர்கள்
ஆயினும் அதில் நீயோர் அந்நியன்
நண்ப;
உனது உண்மையின் மறுபக்கம்
எனக்கும் காட்டு!

(தே நீய ஒஸ்லோ)

புதிய அர்த்தங்கள் இளவாலை விஜயேந்திரன்

எனக்கு விசாத்தந்த அதிகாரி
மனைவிக்கு
விசா மறுக்கிறான்.

யாழ்ப்பாண வடலிகளின் நிழலில்
அம்மம்மா
'போய்ச்சேர்ந்து' விட்டாலும்
சென்று திரும்பல்
இயலுமோ சொல்.

ரொறன்றோவில், லண்டனில்
எனது சதைகளும் இரத்தமும்
ஆன சகோதரங்கள்.

எந்தத் தூதரகத்திலும்
எனது நிறத்தை
நம்பத் தயாரில்லை.

'அகதி' என்ற தமிழ்ச் சொல்லின்
அர்த்தம் தேவை.

நான் விரும்பும் யாரையும் பாராமல்
வெறுப்புமிடும் முகங்களையே
பார்க்கும் விதி எனக்கு.

வேற்றுக் கிரகத்து மனிதனாய்
இந்தப் பூமிப்பந்தில்
வாழும் எனக்கு
'அகதி' என்ற சொல்லின்
அர்த்தம் தேவை.

Ny betydning

Ilavalai Vijayendran

Offiseren som ga meg visum
nektet min kone å få et

Bak palmetrærnes skygge
i Jaffna
forsvant min bestemor
for alltid

Og er det mulig
for meg
å reise tilbake til landet?

Mitt folk
mitt eget kjøtt og blod
er i Toronto og London

Men ingen ambassadør
vil tro meg
på min farge

Flyktning
Jeg vil forstå hva dette ordet betyr

Jeg kan ikke se de jeg er glad i
Men jeg er dømt
til å se ansikter
fulle av hat

Jeg lever som et vesen fra en annen klode
Men jeg
jeg vil forstå hva ordet flyktning betyr.

Oversettelse: Anne-Lise Høstmark Tarrou

Jeg savner mitt hjemland

Sangita Shukla (10år)

Midt-natts sol i natten
og man danser i gaten.
Her man drikker mye øl og lite vann
Heia Norge, drikker vi «tran».
En bil i byen og en bil på land.
En hytte på fjellet og en båt på vann.
Rik med kulturen fra mange land.
Leker jeg sammen med alle barn.
Her jeg lager hytter med snø.
Der jeg laget hytter med sand.
Begge måter er like interessant.
Når plager gutter og andre barn.
Jeg savner mye mitt hjemland.

Fra
UNG-88

தாய்நாட்டின் இழப்பு
சங்கீதா ஸ்லாகா (10 வயது)

இரவின் இருளில்
நள்ளிரவுச் சூரியன்
தாகந்தீர்க்க மதுவருந்தி
வீதிகளில் நடமிடும் மனிதர்கள்
வாழ்க நோர்வே!

நகர் பவனிக்கு ஒரு வண்டி
ஊருக்கு இன்னொன்று
மலையின் உச்சியில்
இளைப்பாறக் கொட்டிலொன்று
சமுத்திரம்தினிலே நீந்திவரக் கப்பலொன்று

மணலில் கட்டினேன் மண்வீடு அங்கே,
பனியில் கட்டுவேன் கொட்டிலொன்று இங்கே
இரண்டும் இருப்பிடம்தான்,
கட்டுவோம் சிறார்கள் கூடி.

இங்கே நண்பர்கள் என்னைச்
சீண்டிடும் போது
ஏங்குவேன் என் தாயகம் எண்ணி.

(உங்-88)

துளிர்க்கும் கனவு தம்பா

Et syn Thamba

இளவேனிற் காலத்துச் சூரியன் முழுதாக
வானில் செட்டைவிரிக்க...
வெண்பனி விரட்டி
துரிதமாகப் பச்சைகொள்ளும் பூமி
'சொத்தனமாய்' தினத்தைக் குதுகலித்துக்
கூவும்.

Vårdag
Solen løfter sine vinger
på en klar himmel
Jorden har jaget bort
den kalde snørike vinteren
Naturen jubler: 17.mai er her!

'காஸ்ல் யொஹான்' வீதியில் புதிதாகத்
துளிர்ந்த
மக்கள்,
விதம் விதமாய் திரள்கொள்ள
எங்கும் வாரிவாரியாய்க் கொடியேற்றும்
சிறார்கள்,
தமது வாழ்வின் இருப்புக்களை உறுதிசெய்து
உறுதியாக வீதியில் பாதம் பதித்துவர

Festkledd folk stimler sammen
langs Karl Johansgate
Barna går i tog
vifter med norske flagg
De sikrer fremtiden
der de leker seg fremover
skritt for skritt

உயர்ந்த அரண்மனை மாடத்தின்
புன்னகையில்
'கொங்கன்' கையசைக்கக்கண்டு
சிறார்களுடன் சேர்ந்து அப்போது துளிர்ந்த
மரங்களும் ஆரவாரிப்பது கண்டு,

Høyt der oppe
i slottsbalkongens smil
står kongen med hånden hevet
side om side med barna
Mailøvet springer ut
i høylytt, våryr glede

Jeg står på fortauet og drømmer

மானிடம் புதைந்த வீதிகளை உழும்
இராணுவ வண்டிகள் மறைய
எமது மண்ணில் சிறார்கள் மனித நேயத்தை
எமது வீதிகளில் பதிக்கும் நாட்களை எண்ணி
அங்கே ஒரு ஓரமாய் நின்று கனவு காண்பேன்!

militærkjøretøyer som pløyer
menneskeverdet ned i asfalten
raser forbi på netthinnen
Snart overtar våre egne barn i hjemlandet arenaen
Optimistisk skritter også de
mot en ny fremtid

(துருவச்சுவடுகள்)

Fra
Thuruvachchuvaduhai

Oversettelse: S. Limalanathan

அனல்காற்று

மயில்வாகனம் அமரசிங்கம்

காலைப்பொழுது,

படுக்கையறை யன்னல் சேலைகள் காற்றில் அசைந்தன. தலைவரை மூடியிருந்த பஞ்சப்போர்வையை நீக்கி சற்றே உடல் வளைத்து, உயர்த்தி யன்னல் பக்கம் நோக்கினேன்.

‘உஸ்...ஸ்...உஸ்.....’ - சிறு சத்தம் மட்டும்.

மீண்டும் என் உடல் பஞ்சப்போர்வைக்குள்.

உஸ்...ஸ்... - சற்றே குடான காற்று யன்னல் இடைவெளிகளினால் உள்ளே.

இதென்ன வெப்பமாகவிருக்கிறதே! கீற்றரைப் போட்டுவிட்டுப் படுத்திருப்பேனோ என்னவோ?

சீ--சீ இருக்காது பின்னே என்ன?

உஸ்...உஸ் - வெப்பக்காற்றலைகள் உள்ளே நுழைந்தன. திடுக்கிட்டெழுந்து கட்டில் ஓரத்தில் இருந்து கொண்டேன்.

“மகனே, மகனே!” அனல்காற்று என்னை அழைத்தது.

நீங்கள் எப்படி இங்கே! என் மண்ணை உங்கள் கொடூரக் கரங்களால் சுட்டெரிக்கும் நீங்கள்...

வெப்பக்காற்று இடைமறித்துப் பேசியது.

“என்னால் இங்கு எப்படி வரமுடிந்தது என்றா கேட்கிறாய்? பனியும், குளிரும் மூடி சுதந்திரமும், அமைதியும் குடிகொண்டிருக்கும் இந்த நாட்டில் எனக்கு என்ன வேலை என்றுதானே கேட்கிறாய்?

இருக்கிறது மகனே! உன் நிலைதான் எனக்கும். எனக்கும் அங்கு இருக்க முடியவில்லை, உன் அன்னை விடும் சுவாசம் என்னைச் சுட்டெரிக்கிறது! எத்தனையோ தாய்மார்கள்- அத்தனைபேரின் ஏக்கப்பெருமூச்சும் சேர்ந்து என்னையே எரித்துவிடும் போலிருக்கிறது! விதவைப் பெண்களின் வெப்பச்சுவாசத்தைத் தாங்கலாம் ஆனால் இந்த தாய்மார்களின் மூச்சின் வெப்பத்தைத் தாங்க முடிவதேயில்லை. அதுதான் இங்கே வந்து உன்னையும்...”

“ஊரில் நிலைமைகள் எப்படி?... என் அம்மாவுக்கு...?”

“செய்திகளாக சிலவிடயங்களைத் தெரிவிக்கமட்டும் நான் இங்கு வரவில்லை! செய்திகளை மட்டும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற ஆவல்மட்டும் இருந்தால் நீயும் கேட்கவேண்டாம்... உன் மண்... உன் மக்கள்... அவர்களின் உணர்வுகள்...

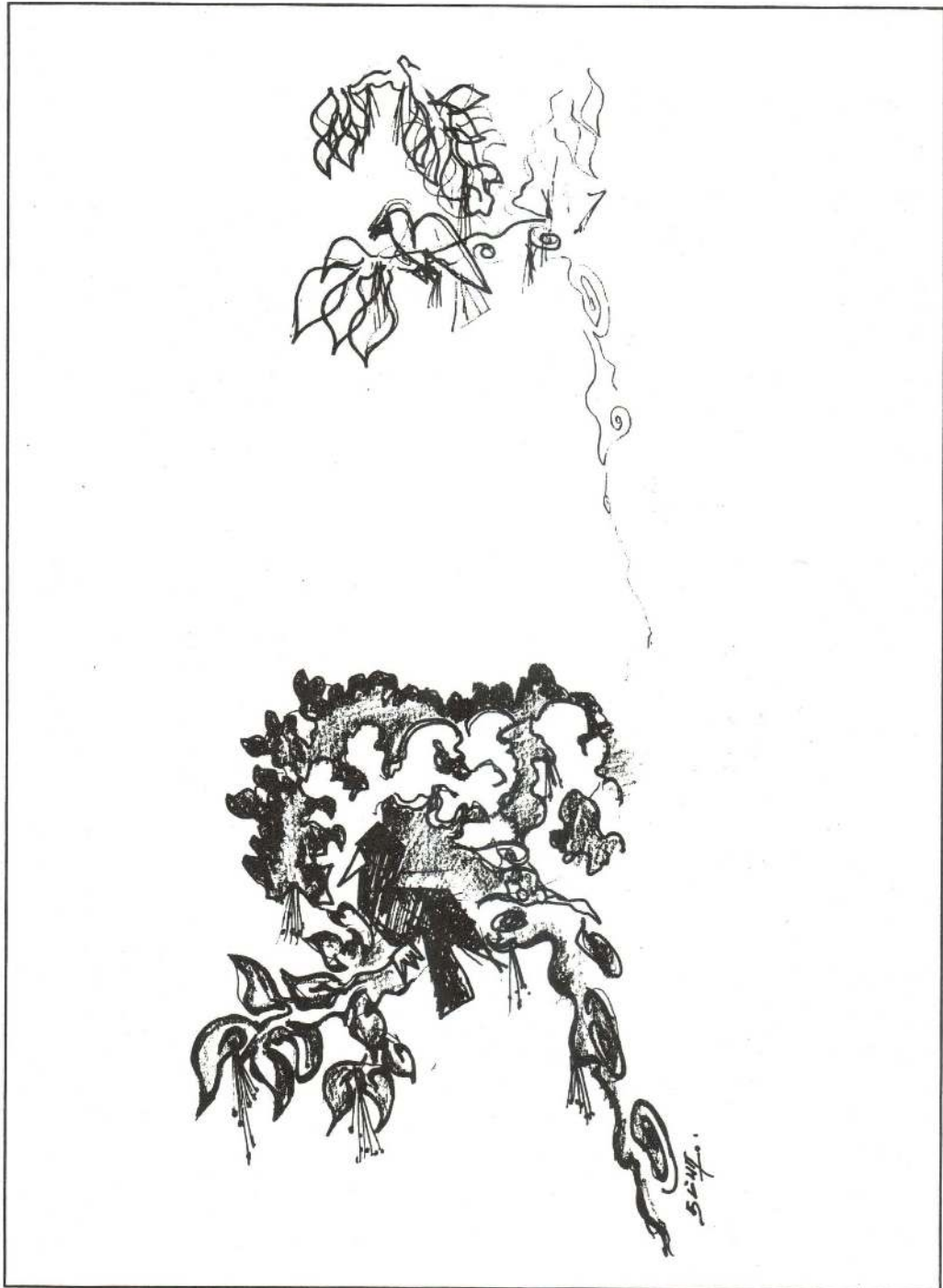
மகனே! இந்த நாட்டுமக்கள் எவ்வளவு சுறுசுறுப்பாக வெளியே இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தூங்கிவழியும் இந்த நேரத்தையாவது உன் தாய்க்குக் கடிதம் எழுதும் நேரமாக ஒதுக்கக்கூடாதா?”

“அப்போ நான்...” என ஆரம்பித்த என்னைத் தொடரவிடாமல் அனல்காற்று இடைமறித்து தான் தொடர்ந்தது.

“உன் அம்மா... அவள் தன் பிணத்தை பாலமாகப் போட, அதன் மீது நடந்தல்லவா இந்த நாட்டை வந்தடைந்தாய். அந்த நாளை எப்படி நீ மறந்துபோனாய்?”

“நானா மறந்து போனேன், இது என்ன கொடுமையான குற்றச்சாட்டு...!”

அன்றும் காலைப்பொழுதுதான், பறந்து திரியும் பறவைகள்கூட காலைக்கீதம் பாடித்தானே நாட்களைத் தொடங்கும்.

ஆனால் அந்த ஈழமண்ணைமட்டும் மரணச்செய்திகளும், அழுகுரல் ஓலங்களும், பயமும், பதட்டமும் ஒன்றுசேர்ந்து வரவேற்கக் காத்திருக்கும்.

அன்றோ!

திடீரென நாலாபக்கமும் வெடிச்சத்தங்கள் பயங்கரமாகக் கேட்டன, பூமியே நடுங்கியது, வீட்டுச்சுவர் அதிர்ந்து ஓய்ந்தது; முற்றத்து மரத்தில் இருந்த காகங்கள் வானில் எழுந்து பறப்பதும் ஓய்வதுமாய் இருந்தன.

என் அம்மா பதறிப்போய் அந்த ஓலைவேலியில் ஓட்டைவைத்து உற்றுப்பார்த்தாள்.

வெளியே தெருக்ககளில் மயானஅமைதி.

“என்னம்மா... பீரங்கித்தாக்குதலாக்கும்” - நான் குரல் கொடுத்தேன்.

அம்மா பதறினாள். திண்ணையில் போடப்பட்டிருந்த வாங்கில் வந்திருந்தேன்.

“என்ற ராசா...” பதட்டத்தோடு என்னைத் தடவினாள்.

பக்கத்துவீட்டு செல்லம் அன்றியின் தகவல் கிடைத்தது அம்மாவுக்கு.

“ரவுண்டப்பாம்”

“ஐயோ ரவுண்டப்பாம்!” அம்மாவின் தொடைகள் நடுங்கின. கால்கள் பூமியில் நிலைகொள்ள மறுத்துத் துடித்தன.

எனக்குத் திகீர் என்றது!

எங்காவது ஓடிப்போய்விடலாமா? எங்கு ஓடுவது... ஓடினால் வீட்டிற்கூட மரணிக்கமுடியாது. ரோட்டில்தான்...

மேலே ஹெலிகொப்ரர் வட்டமிட்டது. வெடிச்சத்தங்களும் வாகன இரைச்சல்களும் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தன.

முற்றத்து வேப்பமரத்தில் கூடுகட்டி குடும்பம் நடத்தும் காக்கைகளில் ஒன்றைக்கூட காணமுடியவில்லை. அவைகளும் அகதிகளாகிவிட்டிருந்தன.

ஊழிக்காலமே நெருங்கி வந்ததுபோல் இருந்தது.

அம்மா அழாமலும், நடுங்காமலும் பைத்தியம் பிடித்ததுபோல் நின்றாள்.

சித்தப்பிரமை பிடித்துவிட்டதோ என்ற சந்தேகத்தோடு “அம்மா!” என்று அழைத்த என்னை, ஓடிவந்து கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு அமைதியாக அழுதாள்.

மூக்கிலிருந்து வழிந்த நீரையும், கண்ணீரையும் சேர்த்து முந்தானையால் துடைத்தாள்.

“ஐயோ நான் என்ன செய்ய...” இந்த வார்த்தைகளைப் பல தடவைகள் கேட்டிருக்கிறேன். இயலாமையின் வெளிப்பாடு அது.

நான் பிறந்து ஆறு மாதங்களில் என் தந்தை இறந்துபோனாராம். நான் அம்மாவின் வயிற்றுக்குள் இருக்கும்போது, அப்பாவின் காலில் ஏறிய ஆணியொன்று, நான் பிறந்து ஆறு மாதங்களின்பின் ‘ஏற்புவன்’ என்ற வடிவத்தில் யமனாய் வந்து சேர்ந்ததாம். அதனால் ஊரில் என்னைப் பலரும் ‘தகப்பனைத் தின்னி’ என்பார்கள். அம்மா ஒருத்தியே தனியனாய், என்னை வளர்த்து...

வீட்டுக்கு முன்வீதியில் ‘ஜீபு’களும், பெரிய ‘ட்ரக்’ வண்டிகளுமாக இரைந்துகொண்டுவரும் சத்தம் கேட்டது. இடையிடையே துப்பாக்கி வேட்டுக்கள்.

அவர்கள் யாரையாவது சுட்டிருக்கவேண்டும். அல்லது பயமிகுதியாலும், பாதுகாப்புக்கருதியும் ‘சத்தவெடி’ போட்டிருக்கவேண்டும்.

அம்மா என் கிட்டேயே நின்றாள் என் தலைமயிரை தன் விரல்களால் கோதிவிட்டபடி.

“நீ கட்டிலுக்கடியில் மூடிக்கொண்டு படு தம்பி... வெளியில் வராத...”

நான் உள்ளே போக அம்மா முற்றத்தில் போய் நின்றாள்.

ஜீப்வண்டிகளும், ட்ரக்வண்டிகளும் போவதும் வருவதுமாய் இருந்தன. பலபேர் நடந்துவரும் சத்தம் கேட்டது. பெற்றோல்மணமும் புழுதிமணமும் சேர்ந்து வானவெளியில் கிளம்பியிருக்கவேண்டும்போல் இருக்கிறது.

நான் ரசித்து நுகரும் அந்த பெற்றோல் கலந்த புழுதிமண் மணம் கட்டிலுக்கு அடியிலும் வந்தது.

உரத்தகுரலில் சிங்களத்தில் ஏதோ பேசுவது கேட்டது. அவ்வளவுதான். பயமிகுதியால் கண்களை மூடிக்கொண்டும், கைகளால் இரு காதுகளையும் பொத்திக்கொண்டும் படுத்து, அசைவற்றுக்கிடந்தேன். தொடர்ந்து நடந்த எவையுமே எனக்குத் தெரியாது.

அரைமணிநேரம் சென்றிருக்கும். யாரோ வந்து என்னை சுரண்டுவது தெரிந்தது. பயத்தோடு காதுகளை மூடியிருந்த கைகளை அசைக்க அம்மா குசுகுசுத்தாள்.

“அவங்க போயிட்டாங்கடா, சிலவேளை திரும்பவும் வரக்கூடும் நீ மட்டும் வெளியால் வராத”

மேலும் அரைமணிநேரம் போயிருக்கும். நான் கட்டிலுக்கு அடியில்தான். அம்மா மீண்டும் வந்து குசுகுசுத்தாள். பன்னிரண்டு வயதும் நிரம்பாத பக்கத்துவீட்டு மணியைக் கொண்டு போயிற்றாங்களாம்.

அம்மா நடந்தவற்றைச் சொன்னாள்.

ட்ரக்குகளும் ஜீப்புமாக பத்துப்பதினொன்று இருக்குமாம், அதில் வந்தவர்கள் முந்நாறு பேர் வரையிலாம். அதில் ஒருவன் பெரியவன் (அதிகாரி) என்றும், நல்ல நிறமான உயர்ந்த ஆளென்று அந்த அதிகாரியை வர்ணித்தாள். ‘பெரியவன்’ என்பதற்குப் பதிலாக ‘பெரியவர்’ என்று மரியாதை வார்த்தைகளில் பேசினாள். தன் பிள்ளையைத் தப்ப வைத்த மகிழ்வு அவளுக்கு. பத்துப்பதினைந்து பேர்மட்டில்தான் அந்தப் பெரியவரோடு உள்ளே வந்தார்களாம். அதில் இரண்டு முகமூடிகளுமாம். வரும்போதே ஒரு சிப்பாய் முற்றத்து பனைக்கருகே இருந்த மண்பாணையை சப்பாத்துக்காலால் அடித்து உடைத்தானாம். அது சுக்கு நூறாகியதைக்கண்ட அதிகாரி அதைக் கண்டித்தானாம்.

உன் பையன் எங்கே? சிங்களத்தில் கேட்டதை முகமூடி மொழிபெயர்த்ததாம்.

“ஐயா, என்ர பிள்ளையை ராத்திரி சுட்டுப்போட்டங்களை!”

ஐயோ! என்ர ஒரே பிள்ளையையும் பறிகொடுத்துவிட்டேனே!”

அந்த அதிகாரியின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு விழுந்து அழுதாவாம்.

அவன் காலை இடறிவிட்டு ஒருமீற்தூரம்வரை பின்சென்று நின்றனுகொண்டு எலும்பு--எலும்பு என்றானாம்(எழும்பு-எழும்பு).

முதல்நாள் இரவு பக்கத்துக் கிராமத்தில் பதினைந்து இளைஞர்களைச் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டதாயும், அதில் பலரின் உடல் உருத்தெரியாமல் சிதைந்துபோய் இருப்பதாயும், சில பெற்றோர் போய்ப்பார்க்கக்கூட முடிவில்லையே என்று கலங்குவதாயும் ஊர்முழுக்கச் செய்தி பரவியிருந்தது.

அந்த அதிகாரிக்கு விடயம் ஓரளவு புரிந்துவிட்டது. முகமூடியும் விடயத்தை விளக்கினானாம்.

“சேர், நேற்று இறந்த பதினஞ்சு பேரில் இவரின் மகனும் ஒருவனாம்”

அப்போது ஓர் சிப்பாய் இடைமறித்தான்.

“ஏ! அவன் வீட்டுக்குள்ள இல்லையா? துவக்குகள் வீட்டுக்கை இல்லையா...? இருந்தா உன்னையும் சுட்டு அவனையும் சுட்டு இந்த மரத்தில் தூக்கிப்போடுவன்” கொச்சைத் தமிழில் பேசிக்கொண்டு முற்றத்து வேப்பமரத்தைக் காட்டினானாம். ஆனால் வீட்டுக்குள் போய்ப்பார்க்க அவன்

பயப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததுபோல் அவன் முகத்தில் தெரிந்ததாம்.

அதிகாரி ஏதோ சொல்ல எல்லோரும் அவன்பின்னால் சென்றுவிட்டார்களாம்.

சிறிதுநேரம் கழித்து பக்கத்து வீட்டில் அழுபவர்களோடு சேர்ந்து அம்மாவும் அழுதுவிட்டு வந்தாள்.

"நீ இங்கு இருக்கக்கூடாது மகனே"

காணி, வீடு, சுற்றம், ஊர், தளபாடம், நகை என்று தண்டியதில் எழுபத்தையாயிரம் வந்து சேர்ந்தது.

பாங்கொக், சிங்கப்பூர், பிலிப்பைன்ஸ்... என்று கடைசியில் எப்படியோ நோர்வே.

தாயகமண்ணையும் என் தாயையும் தரிசிக்கமுடியாத அகதி.

நினைவுகளை இடைநிறுத்தி அனல்காற்றை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

என் பெருமூச்சால் அது தள்ளப்பட்டு ஆடி அசைந்து நின்றது.

மகனே கலங்காதே! என் நினைப்புத் தவறுதான். நீ நன்றாக வயிறாற உண்டு, உடுத்து, உறங்குவதாகத்தான் நான் நினைத்தேன். அங்கும் அப்படித்தான் பலரும் பேசிக்கொள்கிறார்கள். என் முடிவும் இதுநேரம் வரை அதுவாகத்தான் இருந்தது.

உன் உணர்வுகளைப் புரிந்துகொண்டேன்!

தாயும் இல்லாமல், தாயகமண்ணிலும் மிதிக்காமல்... வெப்பக்காற்று போகத் துடித்தது.

இங்கே நான் நின்றால் எனது அனலும், தமிழர்களின் நெஞ்சக்கனலும் சேர்ந்து இந்த நாடே எரிந்துவிடும் போல் இருக்கிறது. அடைக்கலம் தந்த இந்த மண்ணைச் சுட்டெரிக்கலாமா? இதோ நான் வருகிறேன்!

அனல்காற்று பறந்து மறைந்து போனது.

கண்களை மூடாது அந்தத் திசையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

பக்கத்து அறையில் இருக்கும் ரவி வந்து கதவைத் தட்டினான்.

என்ன இன்னும் எழும்பவில்லையா? அறையில் இருக்க விசர் அடிக்குது, ஒரு பத்து நிமிடம் நல்ல குடா இருந்ததடா, புருக்னெர் பார்க் (பூங்கா) போக உன்னைக் கேட்கலாம் என்று நினைச்சன்.

இங்க பாரன் வெதரை, படாரென்று பேய்க்குளிர் அடிக்குது.

இது என்ன நாடும் குளிரும் - அவன் அலுத்துக்கொண்டான்.

நான் சிரித்தேன், அலட்சியச்சிரிப்பு!

அனல்காற்றுப்போய்விட்டது.

இனி தொடர்ந்து குளிர்தான்.

Hetebølgen

-novelle skrevet av Amarasingam.

En stille morgenstund. Gardinene på soverommet vifter i vinden som trenger seg gjennom vindussprekken. Jeg trekker dynen opp til halsen, bøyer og tøyer den trette kroppen min og ser bort mot vinduet.

Ssss, Ssss, Ssss... - bare en liten lyd fra vinduet. Jeg drar dynen av meg igjen.

Ssss, Ssss..., det er en varm vind som kommer inn gjennom vindussprekken.

Glemte jeg å skru ned ovnen før jeg la meg? Nei, jeg gjorde ikke det.

Hvorfor er det så så varmt?

Ssss-, Ssss... Den varme vindbølgen sniker seg inn på soverommet.

Jeg står plutselig opp og setter meg på sengekanten. Det er blitt så varmt.

"Kjære sønn, kjære sønnen min!" roper hetebølgen til meg.

"Hvordan kom dere hit? Du som brente min jord med de voldelige hendene dine -" den varme vinden stopper meg der.

Den begynner å snakke til meg. "Spør du hvordan jeg klarte å komme hit? Du lurar på hva jeg gjør i dette landet som er dekket av hvit snø og kaldt mørke, og som lever i fred og ro i frihetens stillhet.

Ja, jeg har mine grunner, jeg var i samme situasjon som du. Jeg kunne ikke være der jeg heller. Jeg blir brent av din mors jammer, tusener av mødre sitter hjelpeløse, deres jammer er brennende, den brenner meg. Jeg kunne tåle klagene fra enkene, men ikke mødrenes jammer. Derfor kom jeg hit til deg".

Hvordan er det hjemme? Med mor ...?

"Jeg kom ikke hit bare for å fortelle nyheter. Hvis du bare vil høre nakne fakta, så ikke spør meg om det. Fakta forteller ikke hva ditt folk føler, om din skjebne, eller om ditt hjemland. Kjære sønn, se der ute, hvor flittige menneskene er i dette landet. Kan du ikke bruke denne tiden nå som du ligger og sløver, til å skrive et brev til din mor?"

Jeg ville si noe, men hetebølgen stoppet meg igjen.

"Din mor! Hvordan glemte du den dagen? Hun lot sitt liv være en bro som du kunne gå på for å komme hit. Hvordan glemte du den dagen?"

Den dagen...

Natten før hadde femten gutter blitt skutt og drept i nabolandsbyen. Mange av likene var ødelagte slik at de ikke kunne identifiseres. Foreldrene fikk ikke lov til å se likene. Denne nyheten spredde seg i landsbyen før soloppgang.

Plutselig hørte vi voldsomme eksplosjoner på alle kanter.

Jorden begynte å skjelve; veggene på soverommet vibrerte. De skremte fuglene som sirklet i luften; de fikk nesten ikke landet før nye eksplosjoner tvang dem opp igjen.

Min mor gikk på nytt og så over gjerdet. Hun skalv, i gatene ble det stille.

Mor, kanskje det er et kanonangrep, sa jeg.

Mor skalv enda mer.

Jeg gikk og satte meg på en benk som var ved trappen. Mor satt ved siden av og klappet meg forsiktig.

Det kom nyheter fra nabohuset: "Området er omringet!"

Å nei, de har omringet oss, ropte min gråtende mor.

Jeg fikk panikk. Skal jeg løpe? Hvor? Hvis jeg løper dør jeg ikke på mitt hjemsted, men på en gate... Nei!

Helikoptrene fløy rundt og rundt ganske lavt i luften.

Jeg kunne ikke se en eneste fugl som hadde bodd lenge i samme tre. De var også blitt flyktninger.

Jeg følte det som livets ende.

Min mor sto der, uten å skjelve, uten å gråte; men som en stein. Helt stille.

Kanskje hun har blitt gal? "Mor" ropte jeg. Hun kom løpende, la armene sine rundt meg og gråt og gråt.

Klærne ble våte av det varme vannet som rant fra nesen og øynene.

Hun sa: Hva skal jeg gjøre?

Det hjelpeløse spørsmålet hadde jeg hørt flere ganger.

Jeg hørte militærkjøretøyer, de nærmet seg, gaten var helt tom. Jeg hørte også skudd av og til. Kanskje de har skutt noen, eller fyrt av varselskudd i luften.

Mor stod ved siden av meg, og rusket i håret mitt.

“Du går inn og gjemmer deg under senga, ikke kom ut”

Jeg gikk inn, hun stod på gårdsplassen rett ved trappen. Militærkjøretøy kjørte frem og tilbake. Jeg hørte soldatene som kom marsjerende mot oss.

En blanding av bensinrøyk og støv steg opp i luften. Jeg kunne lukte den, -til og med fra min plass under senga.

Jeg hørte noen som snakket høyt på singalesisk.

Jeg var redd, lukket øynene og holdt ørene tett med begge hender. Jeg lå der helt stille, uten å røre meg. Jeg visste ikke mer hva som foregikk.

Det gikk en halv times tid.

Noen pirket bort i skulderen min. Jeg var redd, tok hendene langsomt fra ørene. Mor hvisket. “De har gått, men kan kanskje komme tilbake, du må ikke komme ut ennå”. Det gikk enda en halv time. Mor kom tilbake igjen. “De har tatt med seg nabogutten.” Han hadde ikke fylt tolv år engang.

Mor fortalte alt sammen.

Det var 10 militære kjøretøyer med 300 singalesiske soldater. 10-15 soldater hadde kommet inn på gårdsplassen. To av dem var maskerte. Den ledende offiseren var en lys og høy mann. Hun snakket om ham på et mildere vis enn de andre soldatene.

En soldat sparket og knuste en keramikkrukke. Offiseren irettesatte soldaten straks.

“Hvor er sønnen din?” spurte han. En av de maskerte mennene var tolk.

“Sir, de har skutt min sønn i natt, jeg har mistet mitt eneste barn.” Mor hadde satt seg gråtende ned på knærne og tatt tak i offiserens ben.

Han sparket henne av seg, gikk et par skritt tilbake og ropte at hun skulle stå opp. Offiseren skjønnte hva mor sa.

Den maskerte oversatte: “Sir, hun sier sønnen hennes ble drept i går; han er en av de femten”. Da gikk en av soldatene fram og ropte: “Er han ikke inne i huset?, Har dere våpen? Hvis vi finner våpen, henger vi dere i treet der!” sa han og pekte på et tre. Men han hadde ikke gått inn i huset for å kontrollere. Offiseren sa noe, og alle hadde gått ut på gaten igjen.

Mor gikk over til naboen. Der var det samlet flere mødre som gråt og trøstet hverandre.

Etter en stund kom hun tilbake. Hun sa til meg: “Du kan ikke være her lenger”. Hun hadde solgt alt vi eide, og lånt penger fra kjente. I alt hadde hun samlet 75 000 rupees. Det var slik jeg flyktet hjemmefra, til Bangkok, Singapore, Filippinene og

andre land, og til slutt Norge. Som flyktning får jeg ikke se min mor eller mitt hjemland lenger.

Jeg faller ut av tankene mine, løfter hodet og ser på hetebølgen.

Den sier:

“Kjære sønn, ikke vær urolig nå. Jeg tok feil. Jeg trodde du spiste deg mett, kledde deg godt og sov lenge. Mange der hjemme tror også det. Også jeg trodde det, inntil nå. Jeg skjønner dine følelser. Uten din mor... borte fra ditt hjem...

Selv om jeg er hetebølgen, brenner jeg meg nå på din varme pust. Jeg må gå.”

Hetebølgen blir svakere.

“Hvis jeg blir her lenger, vil min varme og pusten fra tamilene brenne dette landet. Vi må ikke brenne dette landet som tok imot oss - “

fortsetter hetebølgen og tar avskjed med meg. Den trenger seg ut gjennom vindussprekken og forsvinner.

Jeg sitter der ved sengekanten, ser mot vinduet uten å blunke.

Kameraten fra nabohybelen banker på døren min og sier: “Hva?...Har du ikke stått opp ennå? Jeg kjeder meg på hybelen. Det var veldig varmt her for en stund. Jeg har tenkt å ta meg en liten tur til Frognerparken. Blir du med?” Han ser ut gjennom vinduet og sier: “Se der hvordan været plutselig har forandret seg. Nå er det bare kaldt og sludd.”

“For et land, forferdelig kaldt.” Stemmen hans virker lei seg og oppgitt.

Jeg ler inni meg, likegyldig.

Hetebølgen er borte nå.

Det blir fortsatt bare vinter og kulde.

“புலம்பெயர்ந்த தமிழரின் தனித்துவப்பிரச்சனை தவிர்க்கமுடியாதபடி ஒரு இனத்துவ - கலாச்சார வடிவத்தைப் பெறுகிறது. அங்கே தாயகத்தில் இடம்பெறும் போராட்டமும் பேரினவாத அரசிற்கெதிராக இனத்துவ - தேசிய தனித்துவத்திற்கான போராட்டமே. கடந்த பத்துவருட காலத்தில் இலங்கையிலிருந்து வெளியேறிய தமிழர்கள் தமது இனத்துவத்தனித்துவம் பற்றிய பலமான உணர்வுகளைக் கொண்டுள்ளனர். இந்தத் தனித்துவத்தின் அரசியல் கலாச்சார வரையறைகளும் கட்டமைப்பும் இலங்கைத் தமிழ் தேசிய இனப்பிரச்சனையின் குறிப்பான வரலாற்றுச் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் நிர்ணயிக்கப்பட்டன. ஆனால் நோர்வேயில் தமிழர் எதிர்நோக்கும் தனித்துவப்பிரச்சனை வேறுபட்ட சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளின் விளைவாகும். எனது அபிப்பிராயத்தில் நம்மில் பலருக்கு இந்த அடிப்படை வேறுபாட்டைப்பற்றிய உணர்வு போதியளவில்லை. நமது சிந்தனையில் தாயகத்தின் வரலாற்று நிலைமைகளின் ஆதிக்கம் அளவுக்கதிகமாய் இருப்பதால் நமது பிள்ளைகளின் தனித்துவப் பிரச்சனைகளை வரையறுக்கும் நோர்வேஜிய நிலைமைகளை போதியளவு கிரகிக்கும் நிலையில் நாம் இருக்கவில்லை. இந்த நோர்வேஜிய நிலைமைகளைப்பற்றிய விளக்கத்திலேயே நமது இளைய சந்ததியினரின் தனித்துவம்பற்றிய கேள்விகளைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதை நாம் சரியாக கணக்கில் எடுக்கத் தவறியிருப்பதாகவே படுகிறது.”

- ந.சண்முகரத்தினம்

○ ○

“Identitetsspørsmålet for den tamilske immigrant er uunngåelig av etnisk-kulturell karakter. Kampen i hjemlandet er også en kamp for en etnisk-nasjonal identitet i opposisjon til majoritetens sjåvinistiske stat. Tamiler som har flyktet fra Sri Lanka de siste 10 årene har sterke følelser omkring sin identitet som tamiler. Den politiske og kulturelle tilhørigheten og rammen for denne identiteten har vært bestemt av den spesielle historiske situasjonen omkring nasjonalitetsspørsmålet for tamiler i Sri Lanka. Identitetsspørsmålet for den tamilske immigrant i Norge er et produkt av en annerledes situasjon. Det synes for meg som om mange av oss ikke er så bevisst på denne fundamentale forskjellen. Påvirkningen fra den Sri Lankesiske konfliktsituasjonen er så sterk i vår bevissthet at vi ikke legger tilstrekkelig merke til den spesielle identitetskrisen hos våre barn i Norge.”

- N.Shanmugaratnam